

Black Box teat Frognar fall '17

Velkommen

A new season is about to start! It’s exciting in all directions: the program, changes we’re undertaking in the house, new collaborations. We wonder how the chemistry of the whole thing will develop. The sensation of the unknown is delicious.

Our Fall program contains proposals and spaces exploring relations, conversations and togetherness. It’s not a theme. It’s more an overall state of mind that nurtures and contaminates the season and the theater. Our approach is not isolated in the art field. It echoes also a long history of political ecology as well as more recent movements.

Indeed my summer readings led me to re-read *Tools for conviviality*, written in 1973 by Ivan Illich, who proposed the total liberation of the individuality of each person and the rediscovery of well-being. The theater is a space for well-being. It includes meeting others (directly or mediated through the art work) and informal hangouts that encourage conversation. We propose a collectiveness that allows for individuality and stimulates subjectivity, the singular, the non-standard, the sideways. Well-being does not mean comforting; the experience can be discomforting or questioning, but in any case there is a meeting point. It’s interesting to consider this together with some of the ideas developed in *Maintenant* (Now) the latest opus released a few months ago by The Invisible Committee, an anonymous collective of French radicals. Making the observation that we live in a fragmented society because of the isolation generated by GAFa (Google, Apple, Facebook, Amazon), The Invisible Committee focuses on links and the importance of relationships between people. “To love is never to be together but to become together”. Behind what might sound like sentimental words, laudable intentions emerge: what if we take the chance of love, of collective arrangements that enable us to organize existentially and sensitively. And what if we think in terms of “becoming” – something in constant motion – rather than in terms of “being”. Black Box teater is a dynamic space where we value relations.

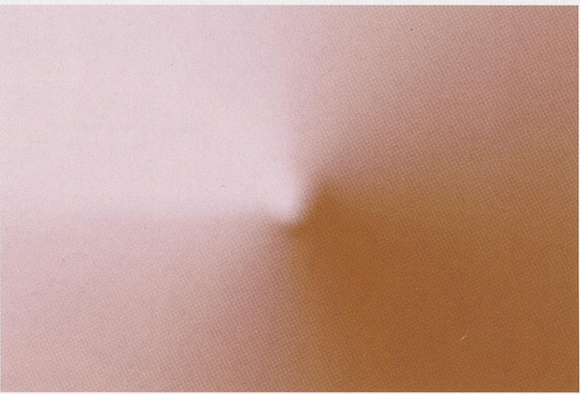
In this period of wounds and breaches of our ideals, a dialogue in Chekhov’s *Platonov* springs to mind: “What’s to be done Nikolay? Bury the dead and repair the living!” For the latter, we should be creating opportunities where the immaterial, the unproductive, the impalpable can be deployed, where it is possible to collaborate and at the same time to oppose, where sensibility and perception are stimulated.

We are working on making Black Box teater one of these spaces. Artists from here and elsewhere will visit us for the first time, together with artists with whom Black Box teater has faithful links. We believe in the virtue of these long-term collaborations that allow the public to journey through bodies of work over the years. The fall program also offers formats that invest differently in generating dialogues and exploring time and space. We should be a welcoming space. Our transformed foyer invites all forms of real and intangible conversations, including a peculiar bookshop. Our redesigned brochure and website are part of this move.

Together with you, we join the call for engagement and relations. Our pace is soft and our enthusiasm radiates.

Looking forward to welcoming you!

- Anne-Cécile Sibué-Birkeland
Teatersjef

Samira Elagoz ^(FI/EG) Cock, Cock... Who’s There? 25.–26. august, kl. 19.00 Store scene

“hyper-personal research is layered and universal”
★★★★★

theaterkrant.nl

“She assembles and edits all this into a film that is as raw-realistic as it is frivolous, as moving as it is funny, as dramatic as it optimistic”
★★★★

Knack Magazine om *Craigslist Allstars*

“raw but elegant”
volkskrant.nl

Cock, Cock... Who’s There? er en foruroligende, rørende og intim dokumentarisk performance om en ung kvinnes research rundt temaene intimitet og vold. Gjennom nettbaserte plattformer og nære møter med fremmede mennesker tar Samira Elagoz publikum med seg på en reise for å ta tilbake makten, finne tilbake til sin egen seksualitet og forsøke å knytte seg til menn.

Samira Elagoz er en finsk/egyptisk kunstner med base i Amsterdam som jobber med performance, video og film. Gjennom ulike medium skaper hun enkeltstående verk av dokufiksjon og autofiksjon der hun visker ut grensene mellom livet og kunsten, virkeligheten og fiksjonen. Hun utforsker situasjoner og erfaringer der hun selv er både deltager, observatør og katalysator.

Hun ble uteksaminert fra Amsterdam kunsthøgskole i 2016 med en bachelor i koreografi. *Cock, Cock... Who’s There?* er eksamensprosjektet hennes. I 2014 vant Elagoz Blooom-prisen i Köln med sin første kortfilm *Four Kings*. I 2016 ble hun tildelt André Veltkamp Award for *Cock, Cock... Who’s There?*. Hennes første spillefilm, *Craigslist Allstars*, hadde premiere på den internasjonale dokumentarfestivalen i Amsterdam i 2016.

Forestillingen har 18-års aldersgrense på grunn av innhold som kan virke støtende.

Cock, Cock... Who’s There? is an unsettling, touching and private documentary performance of a young woman’s research into intimacy and violence. Through online platforms and close encounters with unknown people, Samira Elagoz takes the audience on her journey of regaining power, reinventing autonomous expression of sexuality, and attempts at relating to men.

Samira Elagoz is a Finnish/ Egyptian artist currently based in Amsterdam, working with performing arts, video and film. Using different mediums, she creates singular works of docu-fiction and auto-fiction, where she blurs the borders between life and art, reality and fiction, and explores situations and experiences in which she is both participant, observer and catalyst.

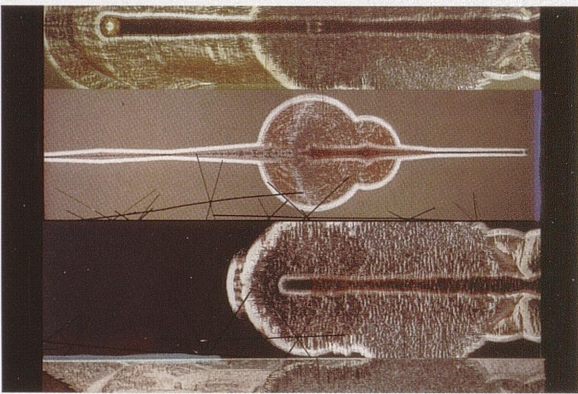
She graduated with a BA in choreography from Amsterdam University of the Arts in 2016. *Cock, Cock... Who’s There?* is her graduation piece. Elagoz was awarded the Blooom Award in Cologne in 2014, for her first short film, *Four Kings*. In 2016 she received the André Veltkamp Award for her documentary/performance *Cock, Cock... Who’s There?*. Her first feature film, *Craigslist Allstars*, had its premiere at the International Documentary Festival Amsterdam in November 2016.

Due to explicit content the age limit is 18+.

Av: Samira Elagoz. **Utovere:** Samira Elagoz, Tashi Iwaoka og Yuko Takeda.
Rådgivere: Jeanette Groenendaal, Bruno Listopad og Richard Sand.
Lydkorreksjon: David Krooshof. **Støttet av:** The Finnish Cultural Foundation, Blooom Award og SNDO (Amsterdam).

Afterwords med Samira Elagoz og Tashi Iwaoka med Elin Grinaker fra Blazer Fanzine etter forestillingen 26. august.

✱Premiere

Verdensteatret ^(NO) HANNAH 8.–15. september, kl. 17.00 16.–17. september, kl. 14.00 Henie Onstad Kunstsenter

I november 2016 dro Verdensteatret på en studiereise til Mekong-deltaet i Vietnam, som de besøkte for første gang for ti år siden. De dro til et kjent sted og fokuserte spesielt på gjentakelsens natur. Etter hvert stilte de spørsmål ved om gjentakelse overhodet var mulig.

I verket som fremføres på Henie Onstad kunstsenter under Ultimafestivalen skapes det en serie komplekse, audiovisuelle komposisjoner generert via et elektronisk feedbacksystem. Materialet er inspirert av geologisk utvikling og hvordan fysiske objekter påvirker omgivelsene over lange tidsspenn. Overgangstilstander og reiser gjennom utfordrende fysisk og emosjonelt terreng utforskes.

Nye produksjoner fra Verdensteatret er utrolige opplevelser i seg selv og går inn som viktige begivenheter i kunstkalenderen. Under Ultimafestivalen i 2014 hadde kompaniet premiere på forestillingen *Broen over gjørme*.

Klassekampen skrev: «Kompaniet omgjør scene-/kunstrommet til en scenisk kropp som pulserer gjennom sine visuelle og audiovisuelle elementer, og fragmentene som flyter forbi oss har et drømmeaktig uttrykk.»

Samme år ble de tildelt Heddas ærespris (Norges viktigste teaterpris) og komiteen skrev blant annet: «Overalt hvor de har reist har de satt dype spor, og spor av disse reisene er alltid med tilbake inn i produksjonene. Med et uttrykk som er like dypt forankret i musikk og billedkunst som i teater har de bygd broer mellom kunstformer, mellom steder og generasjoner ... Vanskelig å kategorisere, men lett å kjenne igjen. Unikt i sin egen form, men umiskjennelig som teater. Umiskjennelig som Verdensteatret.»

For the world-renowned Norwegian performance group Verdensteatret, the present is a memory in motion. Each of their powerful, immersive and unforgettable multimedia theatre works explores transitional states and journeys through challenging physical and emotional terrain.

Verdensteatret are currently working on a new production that will premiere as a live performance at Oslo’s Henie Onstad Art Centre during the Ultima Festival. In this brand new work, Verdensteatret explore ideas about geological time and attention fatigue. As they put it: ‘There has never been so much past as there is right now.’

In this new piece, Verdensteatret will create a series of elaborate audio-visual compositions – generated via an electronic feedback system – designed to absorb the audience into the performance space. Inspired by the immense span and slow unfolding of geological time, the material acts as a kind of sedimentation process, drawing attention to slow changes and the way physical objects can affect their surroundings over extremely long time spans.

As well as being an incredible experience, new Verdensteatret production is always considered an important event in the arts calendar. At Ultima 2014 they premiered the acclaimed *Broen over Gjørme (Bridge Over Mud)*, about which Klassekampen’s critic wrote:

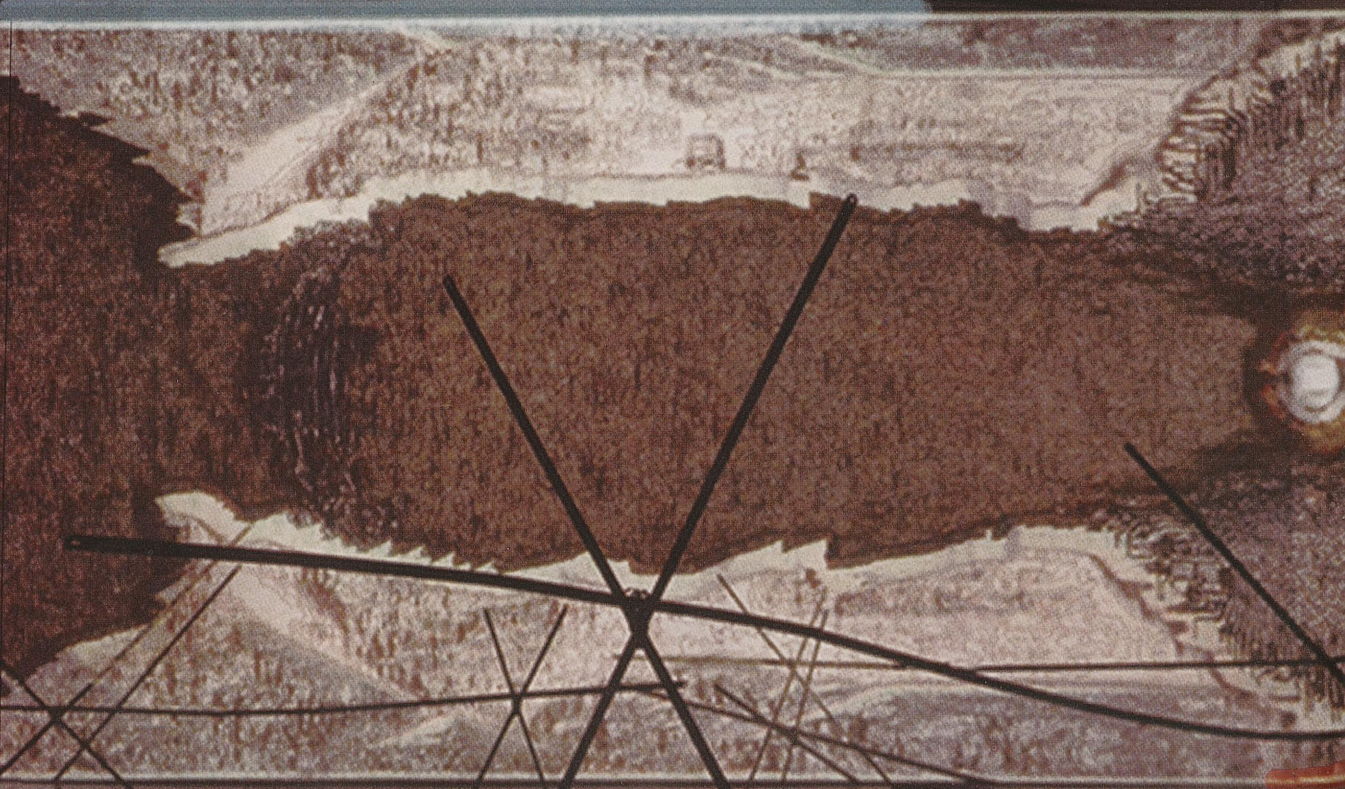
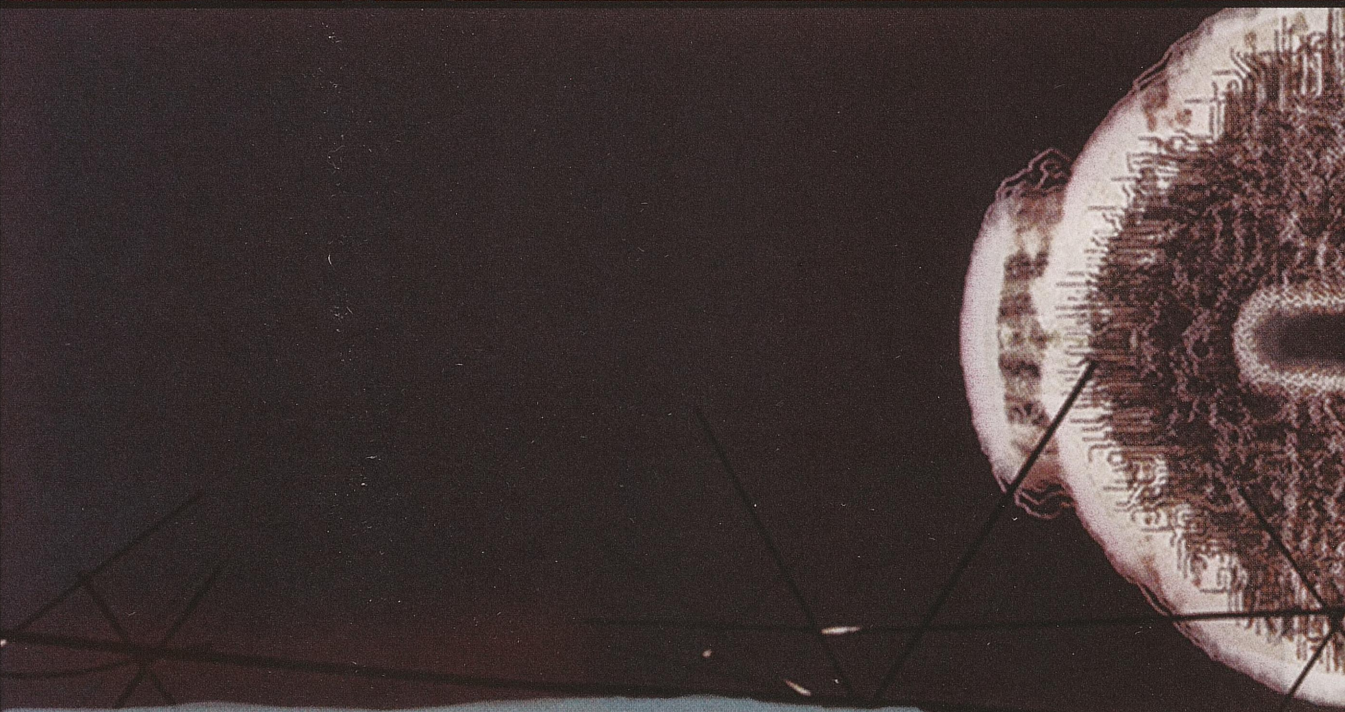
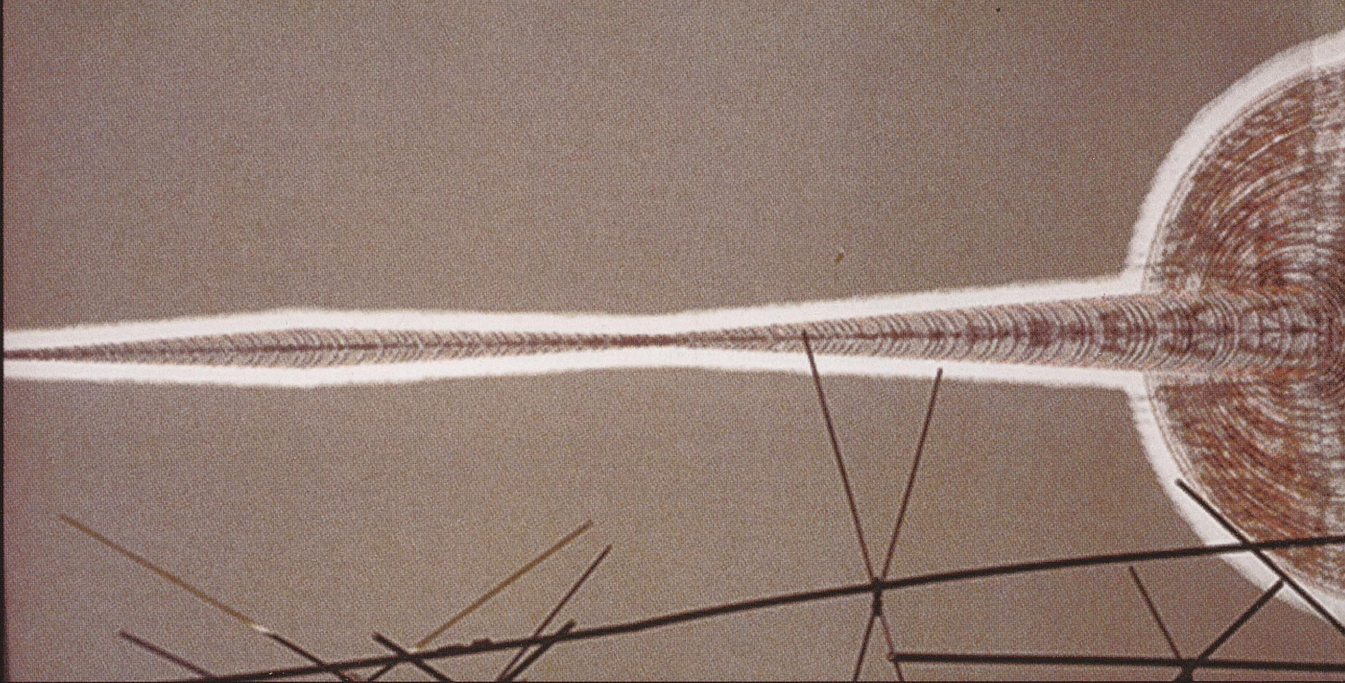
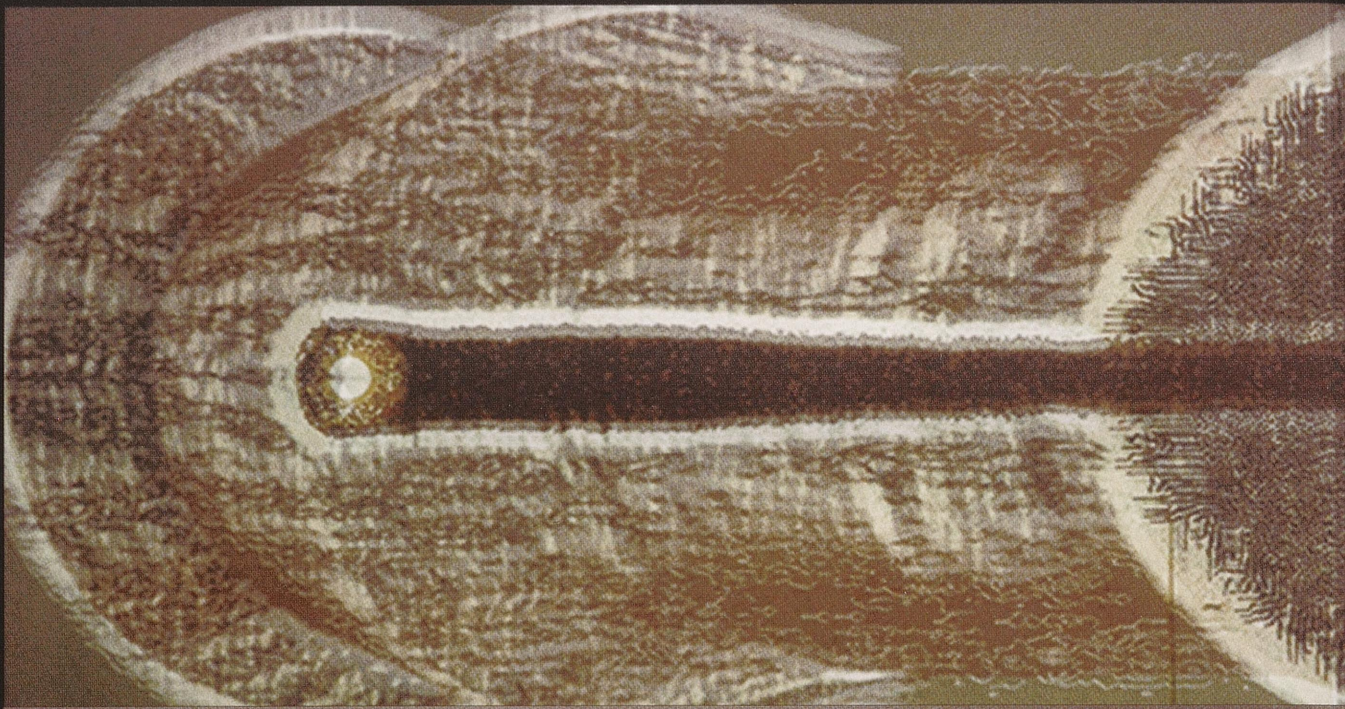
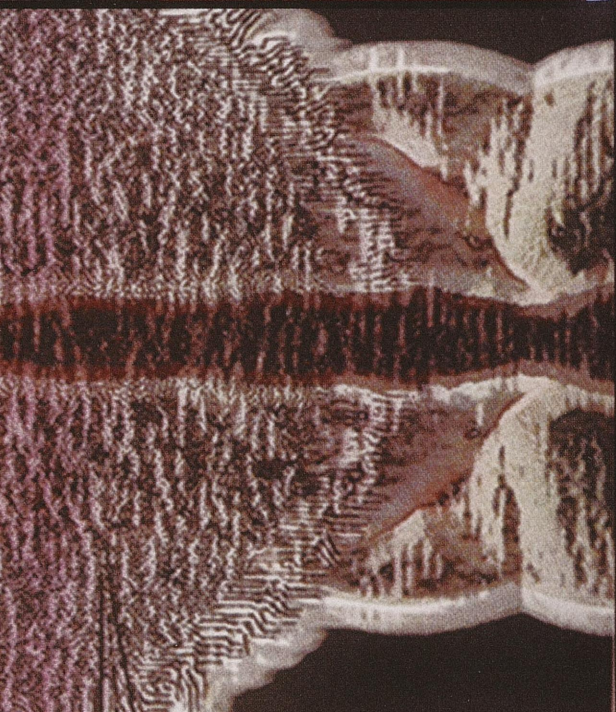
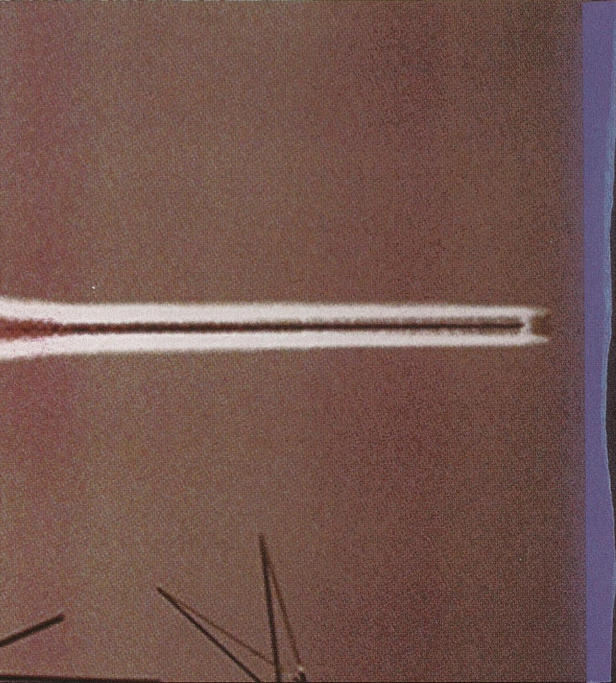
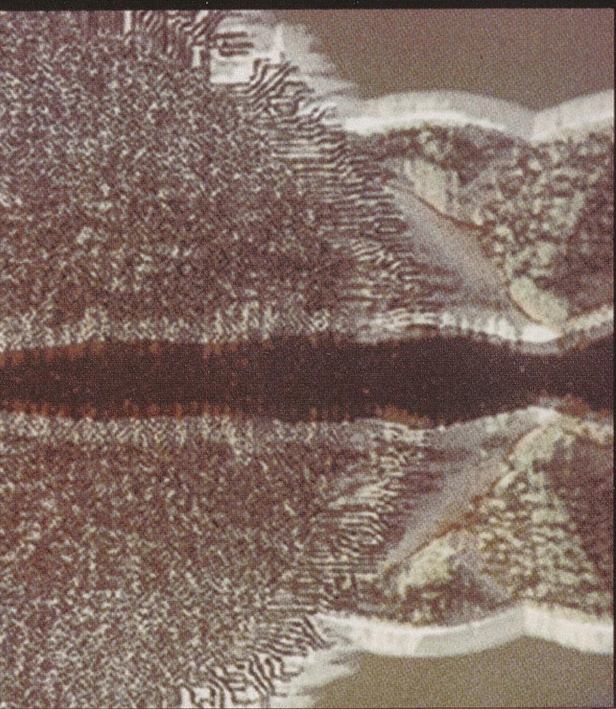
‘The group transforms its stage... into a dramatic body, pulsating between its visual and audiovisual elements, and all the fragments that float by have a certain dreamlike expression.’ In the same year they received the coveted honorary Hedda Award (Norway’s most important theatre prize).

This new work, will undoubtedly provide one of the highlights of Ultima’s 2017 programme.

Av og med: Asle Nilsen, Piotr Pajchel, Eirik Arthur Blekesaune, Torgrim Torve, Niklas Adam, Janne Kruse, Ali Djabbar, Martin Taxt, Elisabeth Carmen Gmeiner, HC Gilje. **Takk til:** Espen Sommer Eide, Sofia Jernberg, Magnie Finnsdatter Nilsen. **Co-produsert av:** Henie Onstad kunstsenter (Oslo), Ultimafestivalen (Oslo) og Black Box teater (Oslo). **Støttet av:** Kulturrådet.

I samarbeid med Ultimafestivalen og Henie Onstad kunstsenter.

Becker/ Langgård ^(NO) New Skin 13.–14. september, 19.00 Store scene

Vi har stirret så lenge på skjermer. Vi har gapt desillusjonert av nyhetene. Vi har kjent stanken av apati. There's something rotten in the state of Man. La oss ta et skritt tilbake, skrelle oss inn til skjelettet, stable oss sammen på nytt og stake ut en ny vei inn i fremtiden. Oldtidens myter forteller at det ikke er virkeligheten som skaper drømmene våre, drømmene skaper virkeligheten. Så la oss endre drømmen.

New Skin er et scenisk verk i grenselandet mellom konsert og installasjon av komponist Ingvild Langgård og scenograf Signe Becker.

New Skin er et fremtidsrekviem, en seremoniell fremvisning av en partert historie hvor skjeletter, kroppsdelar, malerier, lyder og melodier pipler frem fra mørket og settes sammen på nytt. Stykkevis og delt, hviskende, syngende og brølende vil vi vekke noe nytt ut av knoklene, bryte ned gamle maktstrukturer, bygge et nytt narrativ, påkalle en ny bevissthet, et nytt potensielt menneske. To levende kroppar og et dusin døde vil lede deg baklengs inn i fremtiden, røttene våre er organiske, men antennene syntetiske, mens signaler fra popkultur, mytologi, metal og chakra-healing kanaliseres fra mørket og inn i scenelyset.

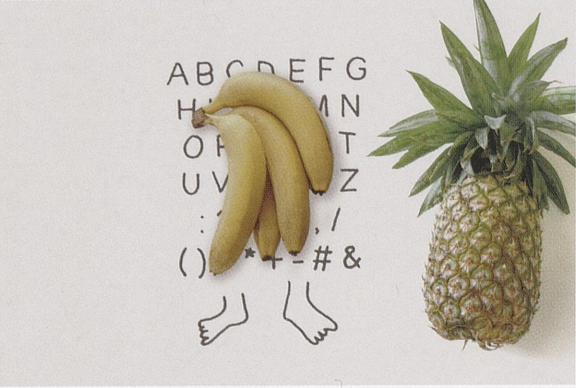
Scenograf og kunstner Signe Becker og komponist, musiker og kunstner Ingvild Langgård har tidligere samarbeidet om flere forestillinger som *Cosmic Body* (2015), *Night Tripper* (2012) og *The Orchard Ballads* (2011) sammen med koreograf Ingri Fiksdal. Samtlige forestillinger har turnert internasjonalt.

New Skin is a new scenic production in between a concert and an installation, by composer Ingvild Langgård and scenographer Signe Becker.

New Skin is a requiem for the future, a ceremonial presentation of a disembodied history, where skeletons, limbs, paintings, sounds and melodies seep out from the dark and unite in new constellations. In bits and pieces, whispering, singing and roaring, we will awaken something new out of the bones, break down old power structures, build a new narrative, invoke a new consciousness, a new potential human. Two living bodies and a dosen dead, will lead you backwards into the future, our roots are organic, but our antennas synthetic, while signals from pop culture, mythology, metal, and chakra healing are channeled from the darkness and into the stage light.

Scenographer and artist Signe Becker and composer, musician and artist Ingvild Langgård have previously collaborated on a variety of productions with choreographer Ingri Fiksdal. Their joint projects have all toured internationally.

Rom: Signe Becker. **Lyd:** Ingvild Langgård. **Lys:** Tilo Hahn. **Produsent:** Pernille Mogensen. **Produsert av:** BECKER/LANGGÅRD. **Co-produsenter:** Black Box teater (Oslo), Ultimafestivalen (Oslo) & BIT Teatergarasjen (Bergen). **Støttet av:** Kulturrådet og Fond for Lyd og Bilde.

Heine Avdal & Yukiko Shinozaki / Fieldworks ^(NO/JP) Unannounced 19.–20. september, kl. 18.00 og 21.00 Store scene

Uanmeldte hendelser kan endre oppfatningen av både fortiden og framtiden. Skjulte detaljer trer fram fra mørket og rykker en ut av livets gjenkjennelige perspektiv og rytme. Faste holdepunkter og vante perspektiver oppløses og erstattes av flyktige fragmenter av sanseinntrykk og bilder. «Her og nå» er bare en tynn hinne mellom det som har vært og det som ennå ikke har hendt.

I *unannounced* tas publikum med på en sanselig reise dypt inn i teatrets mørke, hvor ingenting er sikkert, bortsett fra den desorienterende kraften til illusjon og innbilning. På denne ferden er tiden verken lineær eller sykklisk, men foranderlig og usammenhengende. Forestillingens lek med persepsjon og perspektiv lader hvert øyeblikk med både forventning og lengsel før disse øyeblikkene glir over i nye inntrykk og fornemmelser eller forsvinner på nytt inn i mørket.

Heine Avdal og Yukiko Shinozaki skaper performative situasjoner preget av karakteristisk lun humor og poetisk estetikk. Publikum inviteres til å erfare det fantasirike potensialet i scenekunstens grunnleggende bestanddeler: kropp, tid, rom, lyd, objekt og tekst. Samtidig kjennetegnes mange av produksjonene av at elementer og teknologier fra ulike disipliner smeltes sammen. Forestillingene er ikke direkte tematiske, men undersøker snarere spenningsfylte forhold mellom utøver og tilskuer, synlig og usynlig, organisk og kunstferdig, virkelighet og fiksjon.

Unannounced incidents can change your perception of the past and the future. As hidden details emerge from the dark they jolt you out of your familiar outlook and rhythm. The guideposts and perspectives you usually adhere to slip away and are replaced by transient fragments of sensory impressions and images. The here-and-now is just a thin membrane between what has been and what might be.

In *unannounced* the audience embarks on a sensual journey deep into the darkness of the theater, where nothing is certain except for the disorienting power of illusion and imagination. On this journey time is neither linear nor cyclical, but fluctuating and discontinuous. The performance plays with perception and perspective as it loads each moment with both expectation and longing before dissolving into new impressions and experiences or fading to black.

Heine Avdal and Yukiko Shinozaki create performative situations colored by their characteristically warm humor and poetic aesthetics. They invite the audience to experience the rich, imaginative potential of the fundamental elements of performing art: body, time, space, sound, object and text. Performances are often notable for their capacity to bridge disciplines and weave together different elements and technologies. Productions are not necessarily thematic, but rather explorations of relationships and perceived tensions between spectator and performer, tangible and intangible, organic and artificial, reality and fiction.

Idé og regi: Heine Avdal, Yukiko Shinozaki. **Av og med:** Heine Avdal, Ingrid Haakstad, Yumi Osanai, Krisjanis Sants, Orfee Schuijt, Yukiko Shinozaki. **Lyddesign:** Johann Loiseau. **Lysdesign:** Hans Meijer. **Mediekunst:** Julie Pfeiderer. **Dramaturgi og tekst:** André Eiermann. **Tegninger:** Orfee Schuijt. **Elektronikk:** Johann Loiseau. **Assistent, elektronikk:** Matthieu Virot. **Administrasjon:** Bob Van Langendonck. **Produksjon:** fieldworks og Heine Avdal. **Co-produksjon:** PACT Zollverien (Essen), BUDA (Kortrijk), BIT Teatergarasjen (Bergen), Kaaitheater (Brüssel), STUK (Leuven), Teaterhuset Avant Garden (Trondheim), Black Box teater (Oslo). **Støttet av:** Kulturrådet, Vlaamse Overheid, Vlaamse Gemeenschapscommissie, apap - performing Europe 2020 med støtte fra EU-programmet Kreativt Europa.

E F G

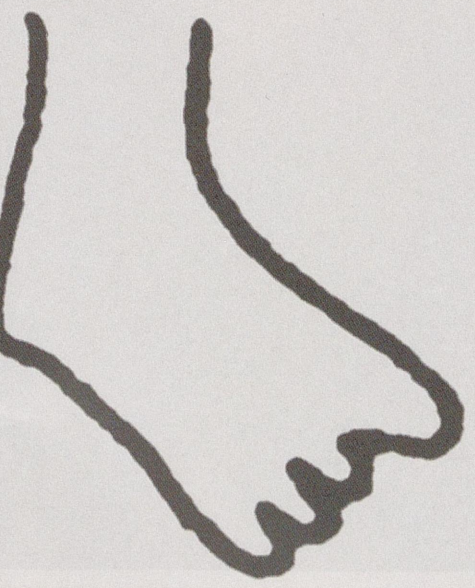
M N

T

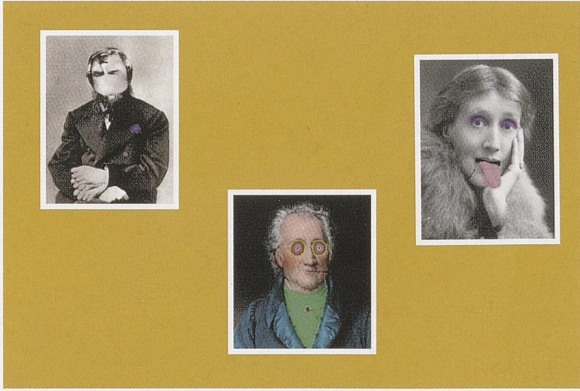
Z

, /

- # &

Klassikere for kids ^(NO) BONANZA: Tre forestillinger, workshop og debatt

Klassikere for kids er en teatertrilogi for barn fra 10 år. Målet er å gjøre et utvalg av litterære klassikere tilgjengelig og oppdatert for vår tid, og inspirere til diskusjon. Under mantraet alle gode temaer er like relevante for barn som for voksne, utforsker og utfordrer gruppen konvensjoner for barneteater. Forestillingene *Faust for kids* og *Til fyret* ble nominert til den prestisjefulle Heddaprisen for årets barne- eller ungdomsforestilling. Samtlige produksjoner har mottatt strålende kritikker fra så vel kritikere som publikum.

Forestillingsserien *Klassikere for kids* inviterer barne- og ungdomspublikum inn i det eksperimentelle teaterrommet. Sammen med de medvirkende kunstnerne har regissør Hildur Kristinsdottir utforsket hvordan samtidsscenekunstens formspråk og virkemiddelbruk kan formidle innholdet i litterære klassikere på uventede og utfordrende måter. Refleksjon over barn og unge som publikum har stått sterkt i forestillingenes utvikling. Ikke for å forenkle, moralisere eller behage publikum, men for å problematisere teaterkonvensjonene og holdningene til barn og unge som voksne kunstnere og arrangører bærer med seg. Resultatet er dristige forestillinger som appellerer til både sansene og intellektet. *Klassikere for kids* er rettet mot de unge, men byr samtidig på en ypperlig anledning for barn og voksne å oppleve scenekunst sammen.

I høst byr Black Box teater på ulike arrangementer som tar utgangspunkt i disse særegne sceneproduksjonene. Det blir popkorn, sukkerspinn og slush, workshop, paneldebatt og ikke minst, store scenekunstopplevelser for både unge og voksne.

Classics for Kids is a trilogy for kids aged 10 and up, aiming to make selected classics accessible and current, and to inspire discussions. The group explore and challenge conventional theater for children, working under the mantra that all good themes are just as suitable for children as they are for adults. Both *Faust for Kids* and *To the Lighthouse* were nominated for the prestigious Hedda award for best children and youth performance. All the performances have received rave reviews from the press as well as from the audience.

Classics for Kids is a series of productions that invite kids and youth into the experimental space of the theatre. Together with a strong team of artists, director Hildur Kristinsdottir has been exploring how the forms and methods of contemporary performing art can create unexpected and challenging interpretations of literary classics. Reflecting on kids and youth as audience has been central to the development of these works. Not in order to simplify, moralize or please the audience, but to question the theatrical conventions and attitudes that adult artists, curators and presenters might impose with respect to kids and youth. The result is daring performances with sensory and intellectual impact. *Classics for Kids* is aimed at young audiences but can easily be shared by both kids and adults.

Special events highlighting the *Classics for Kids* productions are a prominent part of the fall season. There will be popcorn, cotton candy and slush, theatre workshops, debate, and not least, fantastic performances for kids and adults.

Om *Forbrytelse og straff*
«...denne teatertrilogien her er noe helt spesielt i teater for barn og unge...»
NRK

«Tanketeater for tenåringer...Slik understreker Klassikere for kids-prosjektet enda en gang at formidling ikke bare handler om å sende et budskap, men også om å gi den som mottar det rom til å danne seg sine egne oppfatninger om det.»
Dagbladet

Faust for kids 21.–22. september, kl. 18.00 Lille scene

Om *Faust for kids*
«Gledelig, ambisiøst barneteater.»
NRK

«En liten times spennende og detaljrik grøsser.»
scenekunst.no

Faust for kids er første forestilling i trilogien *Klassikere for kids*, basert på Goethes tekst. Faust har en kunnskapstørst som er umulig å slukke. Han innser at bak hver ting han får vite ligger det noe nytt. Han innser at han aldri vil få vite den fulle og hele sannheten om alle ting. Så dukker djevelen opp og tilbyr Faust full tilgang til verden i bytte mot sjelen hans. Faust slår til og blir med på en grenseløs ferd i tid og rom. Fausts «feilgrep» er at han allierer seg med det onde. Men blir man nødvendigvis ond av den grunn? Finnes ondskapen bare utenfor eller også inni Faust?

Regi: Hildur Kristinsdottir. **Dramaturg:** Matilde Holdhus. **Lydbilde:** Stine Jarvin Motland og Gyrid Nordal Kaldestad. **På scenen:** Anders Høgli, Josephine Kylén Collins og Hildur Kristinsdottir. **Lysdesign:** Norunn Standal. **Produsent:** Mona Larsen. **Scenografi:** Petter Alstad og Bård V. Stangnes. **Plakat:** Hreinn Gudlaugsson. **Foto:** Kristinn Gudlaugsson. **Co-produksjon:** Black Box teater (Oslo). **Støttet av:** Kulturrådet, Kunstløftet, Fond for utøvende kunstnere og Seanse.

Til fyret 23. september, kl. 16.00 24. september, kl. 14.00 Lille scene

Til fyret er basert på Virginia Woolfs roman fra 1927 med samme tittel. I et sommerhus ved kysten møter vi familien Ramsay. Yngstesønnen James vil reise ut til fyret. Været ser ikke lovende ut, men moren vil ikke ta fra ham håpet. Faren derimot, ser det som sin plikt å fri sønnen fra illusjonen. Ti år går forbi og James reiser omsider ut til fyret. Alt er forandret, men i et lite øyeblikk er det kanskje ikke det likevel. Dette er en forestilling om hva vi ser og om alt som skjer inni hodene våre. Ser du det samme som meg? Ser gutter og jenter på forskjellige måter? Og hva er forskjellen på et øyeblikk og ti år? For å finne det ut må du se inn i hodet til noen andre. Det går an på teater!

Konsept og regi: Hildur Kristinsdottir. **Tekst:** Eirik Willyson. **Produsent:** Mona Larsen. **På scenen:** Jimmie Jonasson, Magnus Myhr og Josephine Kylén Collins. **Lys:** Norunn Standal. **Lyd:** Gyrid Nordal Kaldestad og Peter Baden. **Scenografi:** Hildur Kristinsdottir. **Rekvisittør:** Gøril Rostad. **Søm:** Solveig Hopen. **Foto:** Kristinn Gudlaugsson. **Plakat:** Knut-Ole Mathisen. **Støttet av:** Kulturrådet, Fond for lyd og bilde og Kunstløftet. **Co-produsent:** Black Box teater (Oslo).

Forbrytelse og straff 23. september, kl. 18.00 24. september, kl. 16.00 Store scene

Rodion Romanovitsj Raskolnikov har bestemt seg for å myrde. I flere uker har han konstruert en teori: Verden er full av fattige undermennsker som vandrer rundt med bøyde hoder og lar seg kue. For så nedrig er mennesket at det venner seg til alt. Kun noen ytterst få er i stand til å tenke nytt. Disse overmenneskene har rett til å bryte loven når de mener det er riktig. Med en øks gjemt på innsiden av frakken er Raskolnikov fast bestemt på å finne ut av hvilken gruppe han tilhører. Men, vil til slutt anger, skyld og tvil spise ham opp innenfra?

I *Forbrytelse og straff*, basert på Dostojevskijs roman fra 1866, trekkes tilskuerne inn i Raskolnikovs mørke tanke-spinn. Det er en forestilling om hvor galt det kan gå når et menneske isolerer seg med ideene sine. Men selv om Raskolnikov skyver alle fra seg, kommer noen stadig tilbake og prikker ham på skulderen.

Regi: Hildur Kristinsdottir. **Produsent:** Mona Larsen. **Tekst:** Eirik Willyson. **Komponist/lyddesign:** Magnus Børmark. **Lysdesign:** Kaje Glenne Lund (originalt design) og Oscar Udbye (redesign). **Lystekniker:** Anine Nonshaugen. **Tekniker:** Anders Høgli. **Scenografi:** Petter Alstad, Bård Vaag Stangnes. **Produksjonsassistent:** Anders Høgli. **Illustrasjon:** Petter Alstad. **Foto:** Kristinn Gudlaugsson. **Dramaturg:** Maria Ramvi. **På scenen:** Josephine Kylén Collins, Lars August Jørgensen, Camilla Vislie og Kim Atle Hansen. **Co-produsenter:** Scenekunst Østfold, Black Box teater (Oslo) og BIT Teatergarasjen (Bergen). **Støttet av:** Kulturrådet, Kunstløftet, Fond for lyd og bilde, Fond for utøvende kunstnere og Fritt Ord.

Workshop og Roundtable and Debate 7. oktober, kl. 14.00 Foajé

Workshop
Med utgangspunkt i metoden utviklet gjennom *Klassikere for kids* skal ungdommer og scenekunstnere jobbe sammen for å omskape en klassisk litterær tekst til sitt eget scenespråk. Det blir fokus på lyd og et fysisk formspråk med utgangspunkt i deltakernes ferdigheter, interesser og ideer. Workshopsen ledes av kunstnere fra Klassikere for kids.

Har du lyst til å være med? Verkstedet har plass til sju kunstnere og sju ungdommer / unge voksne (15–25 år). Send en kort e-post til klassikereforkids@gmail.com hvis du vil vite mer.

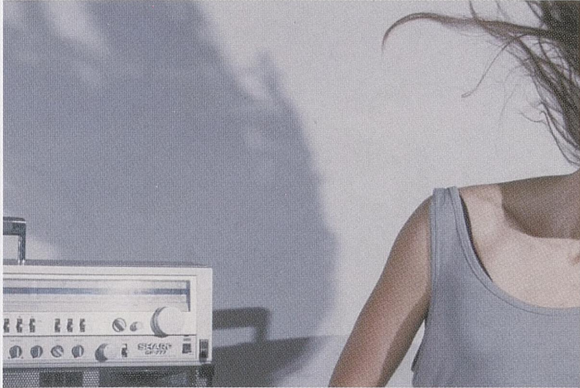
8.–10. september	Konseptutvikling
30. september–6. oktober	Praktiske utforskning
7. oktober	Avslutning og visning

Roundtable & Debate
Voksne er alltid med på å bestemme når scenekunst skapes, spilles og formidles, uansett om publikum er barn og ungdom, unge og voksne, eller bare voksne. Ambisjonen med denne samtalen er å identifisere og diskutere hvilke antakelser og forventninger som spiller inn når kunstnere og arrangører ønsker å nå et ungt publikum. *Klassikere for kids* fungerer som springbrett til en større diskusjon om kunsterisk arbeid, publikum, programmering og formidling. Samtalen er åpen for alle.

Om *Til fyret*
«Klassikere for kids bør inspirere alle som lager teater for barn i Norge.»
NRK

«Det er strålende at noen tar seg bryet med å gi det yngste publikummet såpass å tygge på. Terningkast 5.»
Adresseavisen

Nicola Gunn ^(AU) Piece for Person and Ghetto Blaster 4.–5. oktober, kl. 19.00 Store scene

“Comic Genius... Gunn’s text is intricate and often brilliant, full of unpredictable digressions and curious factoids. It’s the verbal equivalent of skimming stones over water.”

The Age

“This marvellously eccentric, charming and mischievous performer has created yet another stylish, inventive and startling work ... mesmerising and unforgettable.”

Herald Sun

“Mordantly witty, and wittily digressive.”

Daily Review

“Earlier this year I got into a fight with a stranger because he was throwing stones at a sitting duck. She was protecting her eggs. The man’s children were collecting the stones for him to throw. I asked him if he could please stop what he was doing because it was unnecessary. He told me to mind my own business, or words to that effect. I was in a foreign country and we did not speak each other’s language. What ensued was an angry, abusive and physical confrontation that achieved nothing: he continued to throw stones at the duck and I walked home to write about it on Facebook.”

–Nicola Gunn

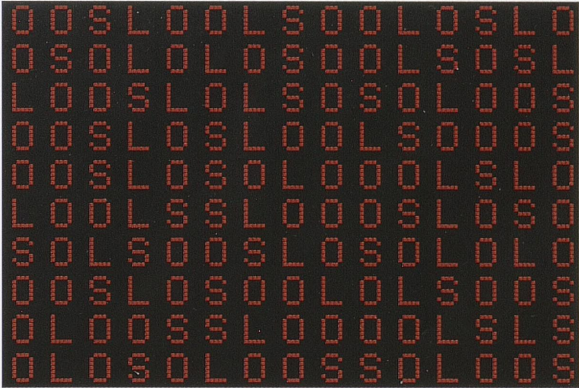
Piece For Person and Ghetto Blaster er historien om en mann, en kvinne og en and. Forestillingen utforsker menneskelig atferd ved å stille spørsmål om våre evner til å gjøre moralske vurderinger og forholde oss til andre på en etisk måte. Utgangspunktet er veldig enkelt: hva gjør du hvis du kommer over en person som kaster stein på en and? Gradvis blir dette tilsynelatende enkle scenariot overveldende komplekst. Bak erindringer om et kort møte med en totalt fremmed lurer det filosofiske bilder om fred og konflikt, moralsk relativisme, intervensjonens etikk og selve kunstens funksjon. De ulike lagene i *Piece For Person and Ghetto Blaster* utgjør en evig-varende bevegelse, full av humor, provokasjon og refleksjon.

Nicola Gunn er en Melbourne-basert utøver, forfatter, regissør og dramaturg. Siden 2002 har hun laget arbeider som blander performance, kunst og antropologi for å utforske menneskets skrøpelige tilstand med subversiv humor. Gunn bruker performance til å reflektere kritisk over dets plass i teatret, for å undersøke maktforhold i eksisterende organisasjoner og å vurdere kunstens relevans og sosiale funksjon.

Piece For Person and Ghetto Blaster is the story of a man, a woman and a duck. It dissects the excruciating realms of human behaviour by calling into question our capacity to make moral judgments and relate to others in an ethical way. The work is disarmingly simple – exploring in great depth the moral conundrum of what should one do if one comes across a person throwing stones at a duck – but gradually becomes mind-bogglingly complex. Threaded between observations and memories of this brief encounter with a stranger are philosophical musings about peace and conflict, moral relativism, the ethics of intervention and the very function of art. Slipping across tempos, ideas and performance modes, *Piece For Person and Ghetto Blaster* is a work in perpetual motion, full of wit, provocation and reflection.

Nicola Gunn is a Melbourne-based performer, writer, director and dramaturge. Since 2002, she has been making works that blend performance, art and anthropology to explore the fragility of the human condition with subversive humor. She uses performance to reflect critically on its place in theatres, to examine power relations in existing organizations and to consider the relevance and social function of art itself.

Konsept, tekst, regi og utøver: Nicola Gunn. Koreografi: Jo Lloyd. Lydkomposisjon og -design: Kelly Ryall. Lysdesign: Niklas Pajanti. AV-design og ytre øye: Martyn Couatts. Kostymedesign: Shio Otani. Manusdramaturg: Jon Haynes. Management: Emily O’Brien. Støttet av: Australia Council for the Arts, Creative Victoria, Punctum Inc. Seedpod, Arts House Culture Lab, Maximised by Chunky Move og Mobile States | Performing Lines.

Mette Edvardsen ^(NO) oslo 11.–14. oktober, kl. 19.00 Lille scene

“nothing less than a world-class show”

Metropolis M

“Jeg er nok ikke alene når jeg håper at Edvardsen fortsetter å skape nye og ulike, men like fullt åpne og kanskje til og med potensielle rom, som vi publikummere kan gå, springe, slippe eller jobbe oss inn i, i lang tid fremover.”

Scenekunst.no

Med dette nye stykket fortsetter jeg med skriveprosessen som ble utviklet i tidligere verk. I trilogien Black (2011), No Title (2014) og We to be (2015) undersøkte jeg språkets muligheter og begrensninger og hvordan dette griper inn i virkelige rom. Tilgang til fantasi oppsto gjennom språket, og nærheten til publikum utviklet seg sammen med skrivingen. Med oslo tar jeg sikte på en annen måte å generere nærvær og fantasi på, hvor det ikke bare er utøveren på scenen som er sentralt til det som finner sted. Denne gangen forgrener skrivingen seg inn i hele scenerommet; stemmer, handlinger, øyeblikk, fantasier multipliseres – tingene og vesenene.

– Mette Edvardsen

Arbeidet til Mette Edvardsen er forankret i scenekunsten. Samtidig utforsker hun andre medier og formater som video, bøker og skrijving, med vekt på deres forhold til performativ kunst som praksis og situasjon. Hun er stipendiat på Kunsthøgskolen i Oslo, avdeling Dans. I 2016 mottok hun den nasjonale Ibsenprisen for forestillingen *We to Be. oslo* hadde premiere under Oslo Internasjonale Teaterfestival 2017.

With this new piece, I continue the process of writing that I have developed in previous works. In the trilogy Black (2011), No Title (2014) and We to be (2015), I was exploring the possibilities and limits of language and how this extends into real space. The access to imagination took place through language, and the closeness to the audience developed with the writing. With oslo, I aim at another way of generating presence and imagination, where not only the performer on stage is central to what is taking place. This time the writing extends into the whole theatre space, multiplying the voices, the actions, the moments, the imaginations – the things and the beings.

– Mette Edvardsen

The work of Mette Edvardsen is situated within the performing arts, but also explores other media and formats such as video, books and writing, with an emphasis on their relationship to the performing arts as practice and situation. She is currently a research fellow at Oslo National Academy of the Arts, Dance Academy. In 2016 Edvardsen received the national Ibsen Award for the production *We to Be. oslo* premiered at Oslo Internasjonale Teaterfestival 2017.

Av og med: Mette Edvardsen. I samarbeid med: Mari Matre Larsen m.fl. Musikkomposisjon: Matteo Fargion. Lysdesign: Bruno Pocheron. Produksjonsassistent: Maya Wilsens. Produksjon: Mette Edvardsen/Athome, Manyone vzw. Co-produksjon: Kaaitheater (Brussel), BUDA (Kortrijk), Black Box teater (Oslo), Teaterhuset Avant Garden (Trondheim), BIT Teatergarasjen (Bergen), Skogen (Göteborg). Støttet av: Kulturrådet, Program for kunstnerisk utviklingsarbeid – Kunsthøgskolen i Oslo, nettverket APAP (EU).

Samtale mellom Mette Edvardsen og Juan Dominguez
14. oktober, kl. 17.00.

Juan Dominguez ^(ES) between what is no longer and what is not yet 13. oktober, kl. 21.00 Store scene

between what is no longer and what is not yet er den tredje solen i en serie med arbeider som hovedsaklig består av gruppeforestillinger. I dette arbeidet leder Juan Dominguez publikum inn i et slags selvportrett, en fiksjon rundt ham selv, der han deler historier og fabulerer over livet sitt.

Ved å hente frem poesien i det dagligdagse, skaper han en usikkerhet som gjør det umulig å si om de personlige, fiktive og historiske hendelsene er virkelige eller ikke. Dominguez skaper en lomme av tid der fortiden er integrert i fremtiden. Forestillingen berører eksistensielle følelser relatert til tiden som går og hvordan fortid, nåtid og fremtid krysser spor i våre personlige minner. *between what is no longer and what is not yet* er et avslappet møte med en fyr som heter Juan, og et øyeblikk vi deler med ham i en teatersal.

Juan Dominguez er kunstner og arrangør med vekt på koreografi og scenekunst. I arbeidet sitt utforsker han forholdet mellom ulike koder og forfekter en oppløsning mellom fiksjon og virkelighet. Han jobber for tiden med å skape kontekster som genererer sterke og varige relasjoner gjennom kontinuitet. Han jobber også med ideen om samarbeid mellom alle som er involvert i en live estetisk erfaring. I løpet av de siste 15 årene har han kuratert flere forskjellige festivaler og programmer.

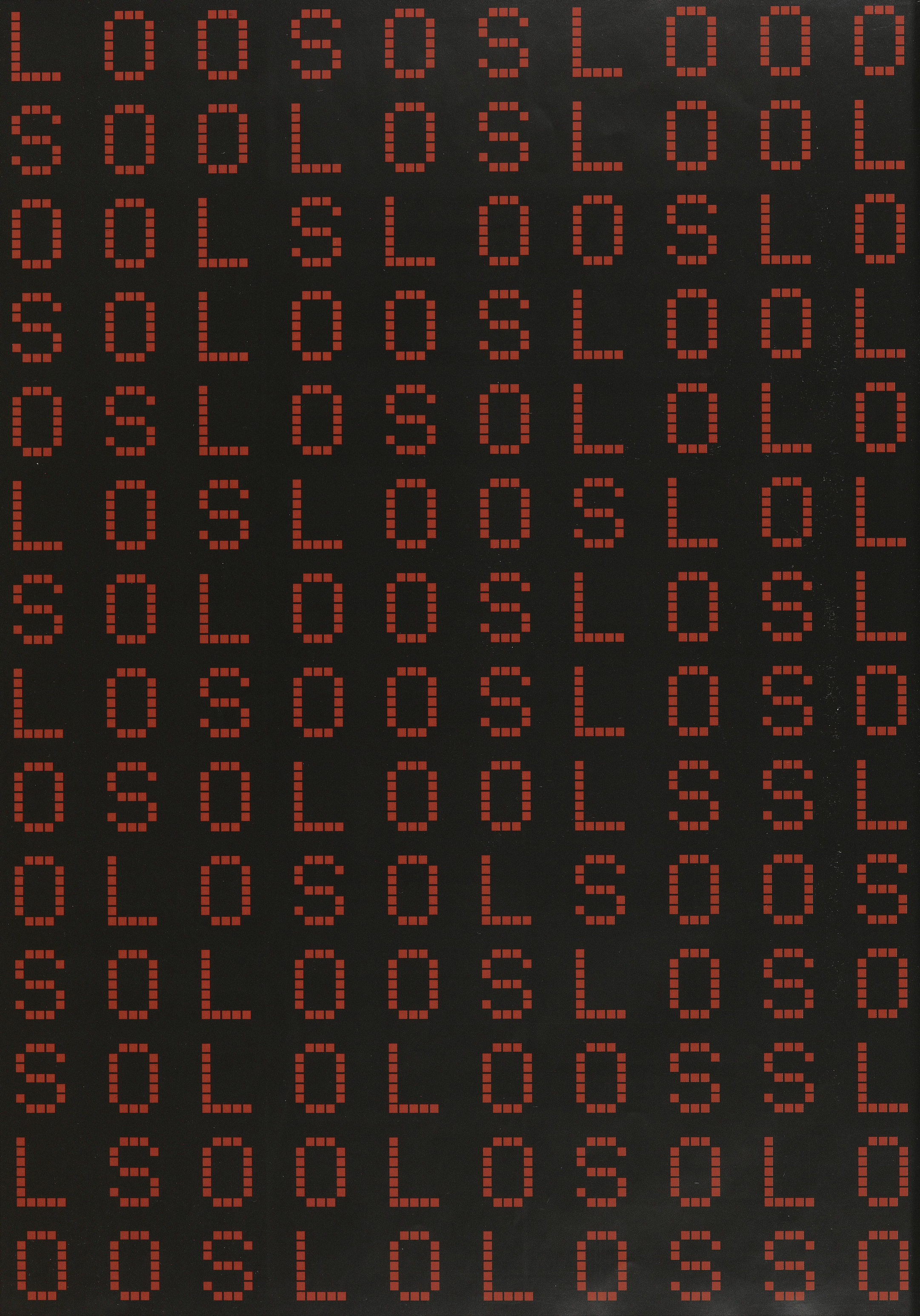
between what is no longer and what is not yet is Juan Dominguez' third solo in a corpus of works that are mainly group pieces. In *between what is no longer and what is not yet* he engages the audience in a sort of self-portrait, a fiction around himself, sharing stories and fabulating his life with a whimsical touch.

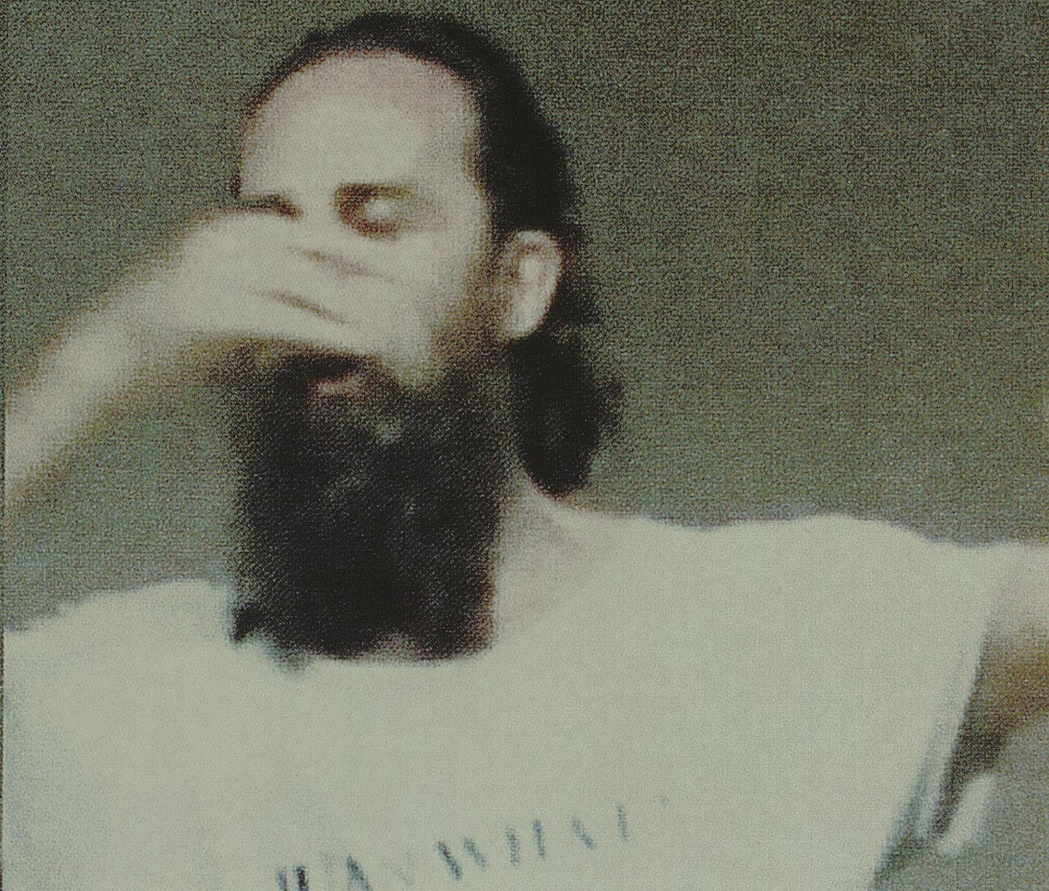
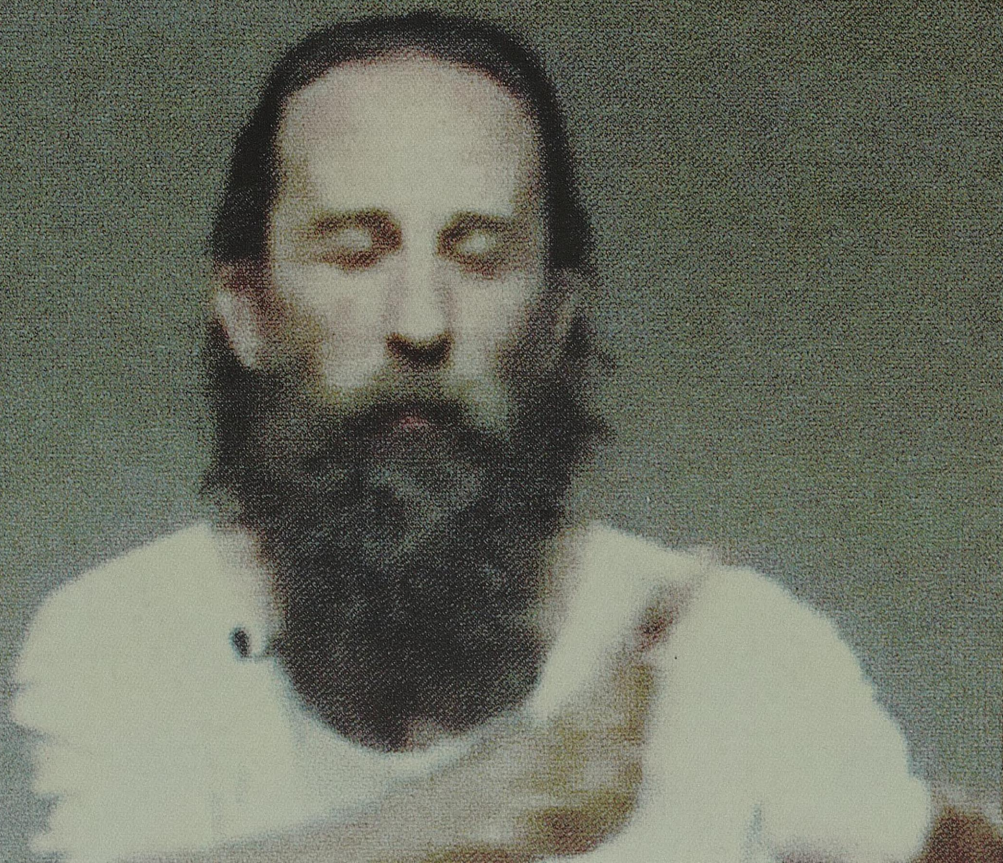
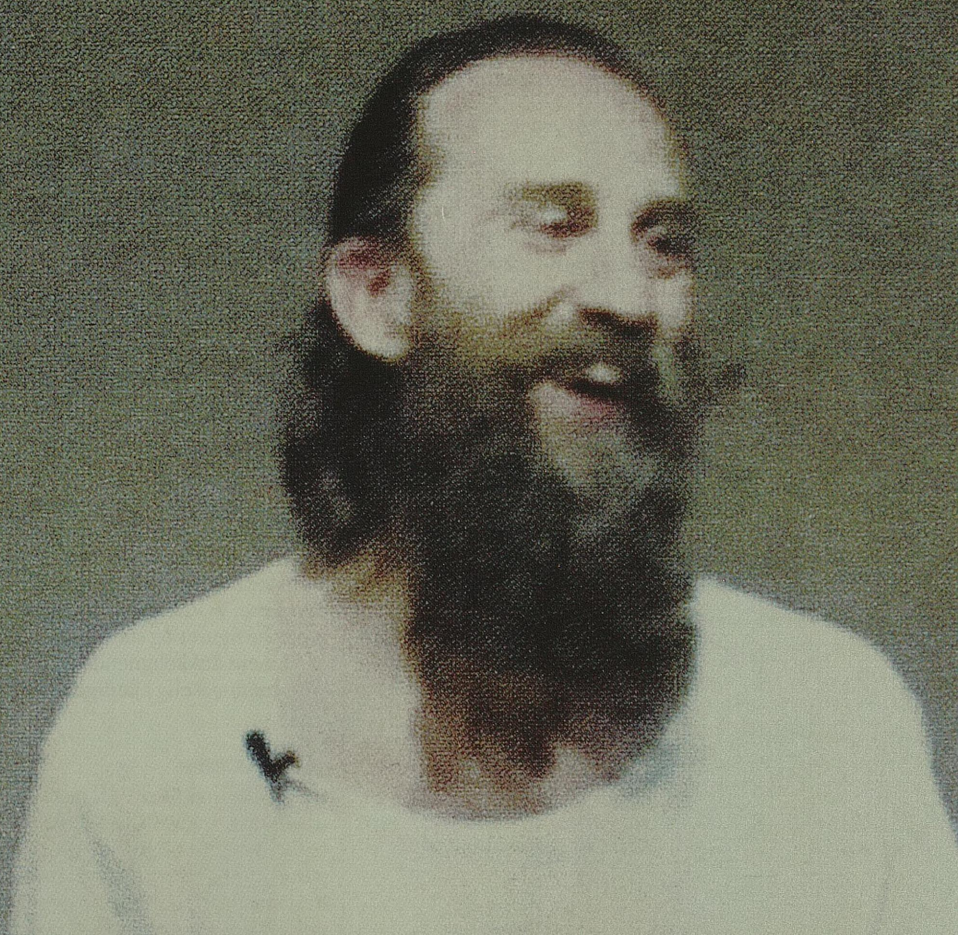
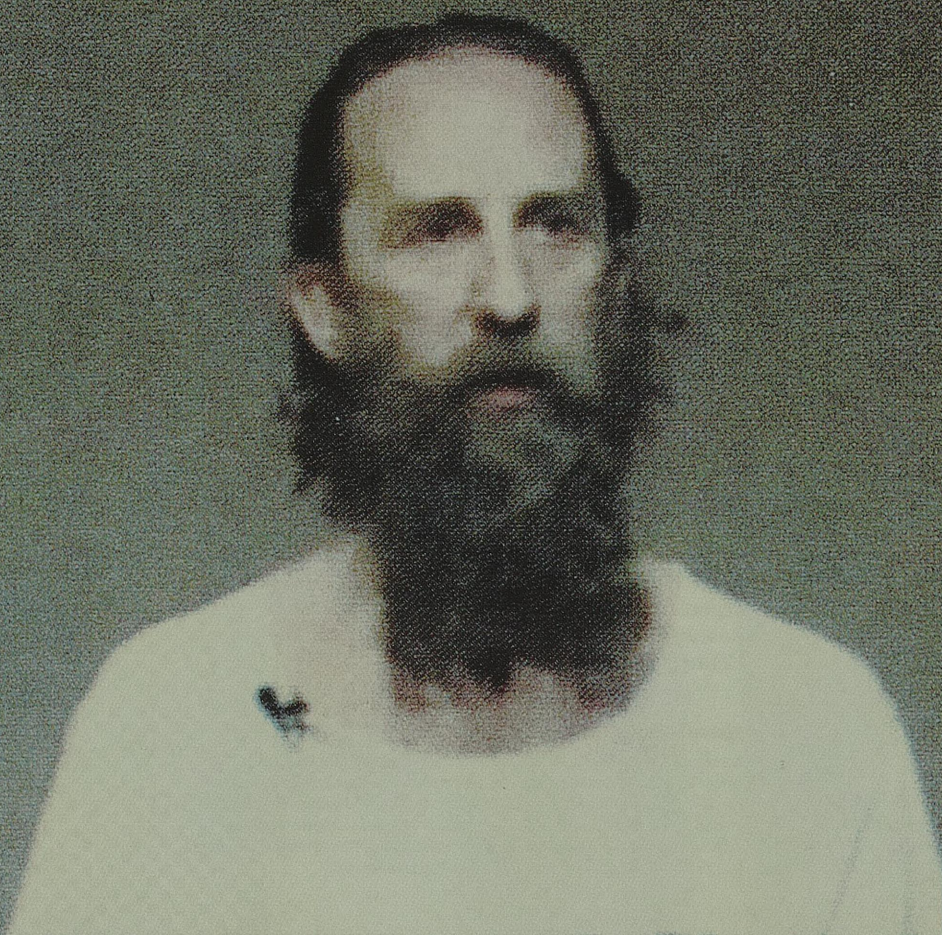
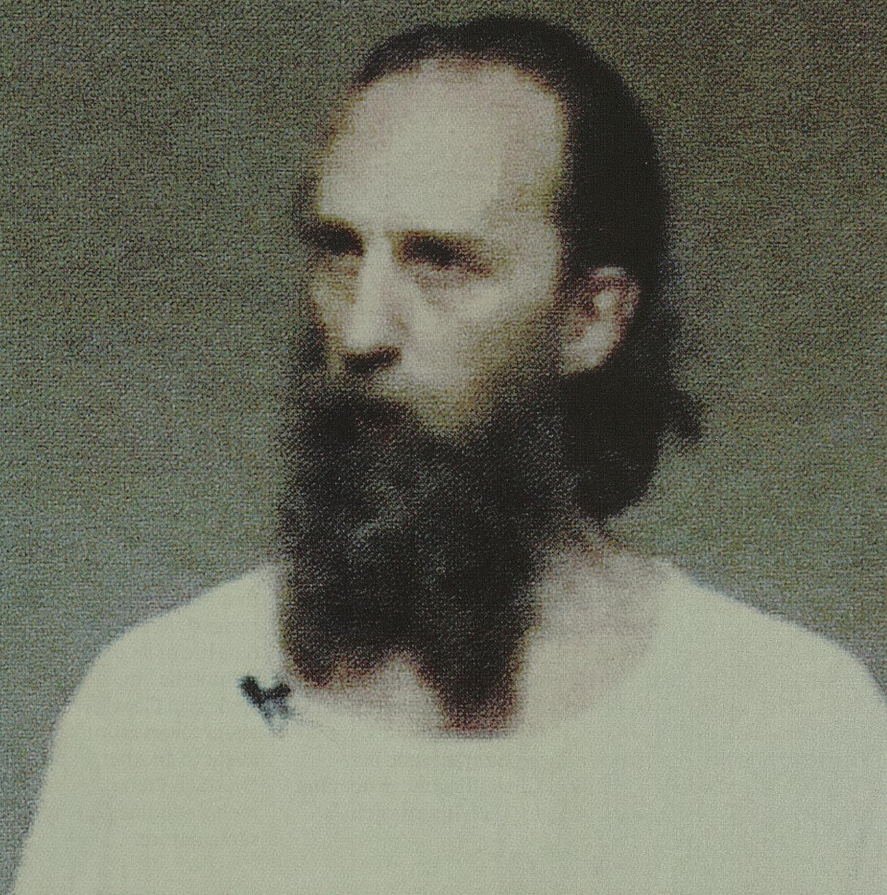
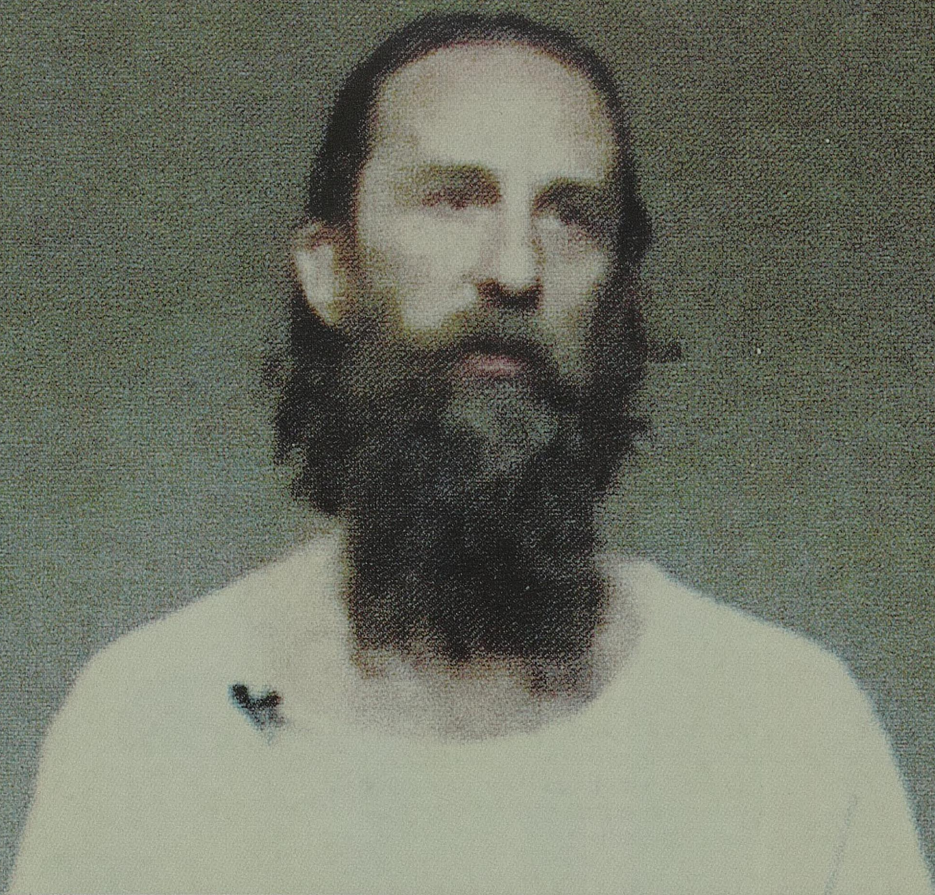
Finding poetry in the ordinary, he suspends events; whether personal, fictional or historical, it is no longer possible to say what is real and what is not. Dominguez creates an interval of time in which past is integrated into future. The piece touches on existential feelings related to the passing of time and the crossing of past, present and future in our personal memories. *between what is no longer and what is not yet* is a soft moment that offers the pleasure of encountering a guy named Juan, of being together and sharing a specific situation.

Juan Dominguez is a maker and organizer within the fields of choreography and performing arts. His work explores the relationship between different codes and advocates the complete dissolution of fiction and reality, using the former to produce the latter and vice versa. He is currently working on the construction of contexts that generate stronger and lasting relationships through continuity. He is also working on the idea of co-authorship between all the agents involved in a live aesthetic experience. During the last 15 years, he has curated various festivals and programs.

Av og med: Juan Dominguez. Produksjonsmanagement: manyone. En produksjon av: Juan Dominguez. Støttet av: Tanznacht (Berlin) og Tanzfabrik (Berlin) / apap-advancing performing arts project – Performing Europe 2020 / EU – Creative Europe Programme. Foto: Cuqui Jerez.

Samtale mellom Mette Edvardsen og Juan Dominguez
14. oktober, kl. 17.00.

Marlene Monteiro Freitas ^(CV/PT) To forestillinger

Marlene Monteiro Freitas er født i Kapp Verde der hun er medgrunnlegger av dansekompaniet Compass. Hun har studert ved P.A.R.T.S. (Brussel), E.S.D. og Fundação Calouste Gulbenkian (Lisboa). *Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer, Paradise – private collection, (M)imosa*, et prosjekt i samarbeid med Trajal Harell, François Chaignaud og Cecilia Bengolea og *Guintche* er noen av arbeidene hennes. Fellesnevneren ved alle disse forestillingene er åpenhet og intensitet. *(M)imosa* ble vist under Oslo Internasjonale Teaterfestival i 2014.

Marlene Monteiro Freitas was born in Cape Verde where she was co-founder and member of the dance group Compass. She studied at P.A.R.T.S. (Brussels), at E.S.D. and at Fundação Calouste Gulbenkian (Lisbon). Some of her creations includes *Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer, (M)imosa*, a project developed with Trajal Harell, François Chaignaud and Cecilia Bengolea, and *Guintche*. The common denominator of these works is openness and intensity. *(M)imosa* was presented at Oslo Internasjonale Teaterfestival 2014.

Om *Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer*:
“**This show is like a strobe light, impossible to ignore, giving you flashes of stories and asking you to fill in the blanks. Not to mention it’s one heck of a party.**”

Jessica Perry, dfdanse.com

Guintche 22. oktober, kl. 20.00: Store scene

Solo-forestillingen *Guintche* bygger på en karakter som Marlene Monteiro Freitas tegnet, inspirert av en konsert-opplevelse. Hun kalte den Guintche, og etter hvert som den vokste, begynte den å leve sitt eget liv, ble selvstendig og gjorde opprør. «Guintche» betyr fugl eller prostituert på kreolsk, et språk som snakkes på Kapp Verde-øyene hvor Freitas vokste opp, men det kan også betegne en form for holdning – det å hoppe fra det ene til det andre uten mål og mening. På scenen gjenskaper Freitas denne motsetningsfylte figuren idet den smelter, stivner, går i stykker, endrer form. Likevel beholder den sin sanne natur.

The solo performance *Guintche* derives from a character that Marlene Monteiro Freitas drew as a memento of a concert. She called it *Guintche*, and meanwhile it took on a life of its own, acquired autonomy and rebelled. “Guintche” means bird or prostitute in creole, a language spoken in Cape Verde where Freitas was born. It can also stand for an attitude of someone who jumps from one event to another, lacking coherence in his or her choices. On stage Freitas recreates this contradictory creature that melts, solidifies, breaks and changes form. Yet it keeps the same nature.

Koreografi, dans: Marlene Monteiro Freitas. **Lys:** Yannick Fouassier. **Musikk:** Johannes Krieger (trompet), "Rotcha Scribida" av Amandio Cabral, Cookie (trommer), Otomo Yoshihide (utdrag fra gitar solo), Anatol Waschke (shrapnel). **Kostyme:** Marlene Monteiro Freitas og Catarina Varatojo (shorts). **Produksjon:** P.O.R.K (Lisboa). **Distribusjon:** Key Performance (Stockholm). **Co-produksjon:** ZDB-Negócio (Lisboa). **Kunstneropphold:** O Espaço do Tempo (Montemor-o-Novo), Alcantara Festival (Lisboa). **Støttet av:** Re.AI (Lisboa), Forum Dança (Lisboa), Bomba Suicida (Lisboa).

Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer 24. oktober, kl. 19.00: Store scene

I *Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer* våkner syv statuer opp til et nytt liv på scenen. De beveger seg mekanisk til lyden av popmusikk, orientalske toner og levende rytmer idet de forsøker å forvandle seg selv til mennesker. Marlene Monteiro Freitas henter inspirasjon fra Ovids fortelling om skulptøren Pygmalion som forelsker seg og gir liv til en av sine egne statuer. Hun undersøker denne poetiske metamorfosen med et ensemble av dansere og musikere. Vi inviteres til et ball hvor gjestene består av groteske figurer og statuer som, til tross for sine spastiske og klønete dukkelignende bevegelser, er fulle av lengsler etter menneskelig kjærlighet.

In *Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer* Seven statues wake up to a new life on stage. They move mechanically to the rhythms of pop music, oriental sounds and live percussion as they try to transform themselves into humans. Marlene Monteiro Freitas draws upon Ovid’s tale of the sculptor Pygmalion whose immortal love of an ivory statue makes it come alive. She studies this poetic metamorphosis with an ensemble of musicians and dancers. The audience is invited to a ball populated by grotesque figures and statues that move clumsily and jerkily, almost like puppets, yet infused with inner yearnings for feeling and love.

Koreografi: Marlene Monteiro Freitas. **Utøvere:** Marlene Monteiro Freitas, Andreas Merk, Betty Tchomanga, Lander Patrick, Cookie (percussion), Tomás Moital (percussion), Miguel Filipe (percussion). **Lys, rom:** Yannick Fouassier. **Levende musikk:** Cookie (percussion). **Lyd:** Tiago Cerqueira. **Research:** João Francisco Figueira, Marlene Monteiro Freitas. **Produksjon:** P.O.R.K. **Distribusjon:** Key Performance. **Co-produksjon:** O Espaço do Tempo, Montemor-o-Novo, Alcantara Festival (Lisboa), Maria Matos Teatro Municipal (Lisboa), Bomba Suicida (Lisboa)(with the support of DGArtes), CCN (Rillieux-la-pape), Musée de la danse (Rennes), Centre Pompidou (Paris), Festival Montpellier Danse, (Montpellier), ARCADÍ (Paris), CDC Toulouse/Midi-Pyrénées (Toulouse), Théâtre National de Bordeaux en Aquitaine (Bordeaux) Kunstenfestivaldesarts (Brüssel), WP Zimmer (Antwerpen) NXTSTP (med støtte fra EU Culture Programme). **Støttet av:** ACCCA – Companhia Clara Andermatt (Lisboa).

Afterwords med Marlene Monteiro Freitas etter forestillingen 24. oktober.

Ingrid Berger Myhre ^(NO) Blanks 27. oktober, kl. 18.00 28. oktober, kl. 16.00 Store scene

“**With the dry commentary of the wall and the Marthaler-like sound-jokes [...]**
Blanks is a witty piece. Dance that puts itself in perspective: it is possible.”
Theaterkrant, 2017

Blanks er en solo som leker med betingelsene for hvordan vi ser på dans. På upretensiøst vis setter Ingrid Berger Myhre ulike former for intensjon og meningsdannelse i spill, for å vise oss hvordan beskrivelsen av en situasjon kan endre den faktiske situasjonen som blir beskrevet. Publikum må navigere gjennom dekonstruerte lag av tegn for å fylle tomrommene og skape mening på nytt.

Myhre tilnærmer seg ofte koreografi gjennom språk og semiotikk. Med utgangspunkt i kombinasjoner av tekst og bevegelse tilbyr hun lekne vinklinger på tyding og antydning av mening. Hun har studert ved kunsthøyskolen i Amsterdam og avsluttet nylig et masterstudium i koreografi, forskning og utøvelse på ex.e.r.ce. i Montpellier, Frankrike.

Blanks is a solo that plays with the conditions through which a dance can be watched. By offering notions of subtext, pretext and context Ingrid Berger Myhre lightheartedly suggests how the description of a situation already alters the very situation described. In a game of deconstructing layers of signs, the viewer navigates to reconstruct the sense by filling in the blanks.

Central elements to the artistic work of Myhre are language and semiotics. Departing from text and gesture, she proposes cheeky takes on reading and projections of meaning through subtle twists of context and expectation. She holds a BA in Modern Theatre Dance from Amsterdam School of the Arts and most recently a MA in Choreography; Research and Performance ex.e.r.ce at the Choreographic Centre in Montpellier.

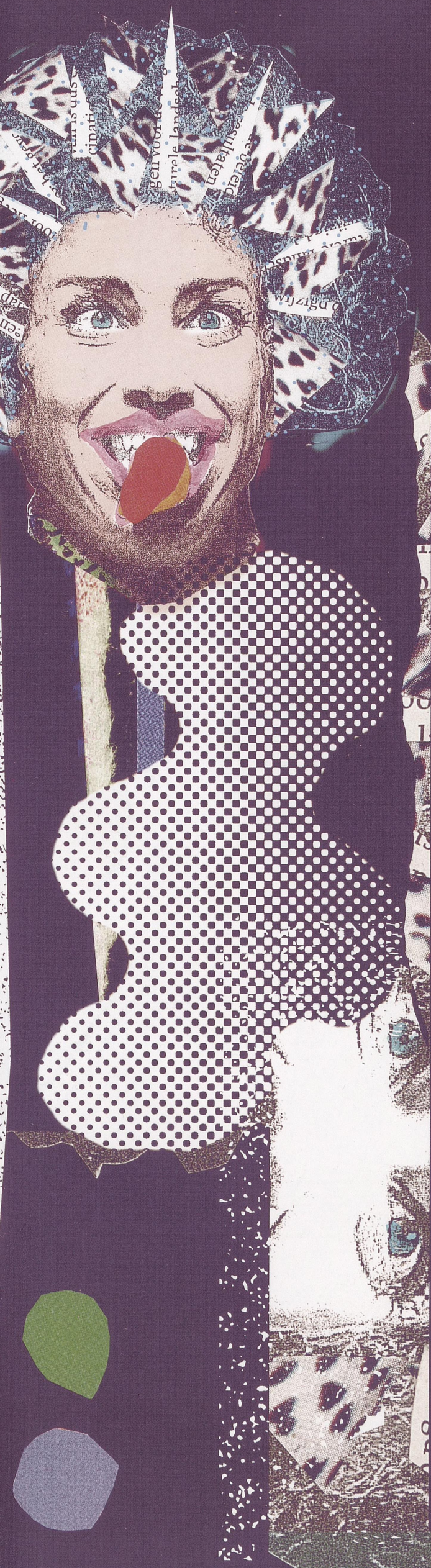
Koreografi og utøvelse: Ingrid Berger Myhre. **Lys og scenografi:** Edwin Kolpa. **Teknisk og visuell design:** Sigurd Ytre-Arne. **Kostyme:** Maja Eline Larssen. **Dramaturgi:** Merel Hering. **Research/visuell rådføring:** Jenny Berger Myhre. **Foto:** Sara Anke. **Musikk:** Jim O'Rourke, Magnus Hængsle. **Støttet av:** Kulturrådet. **Co-produksjon:** Black Box teater (Oslo), Dansateliers (Rotterdam), 4Culture, WASP (Bucuresti). **Takk til:** Lasse Passage Nøsted.

Paneldiskusjon:
Showcase or Exchange? Festival Curation for New Times
27. Oktober, kl. 16.00 - 17.30 i foajeen.

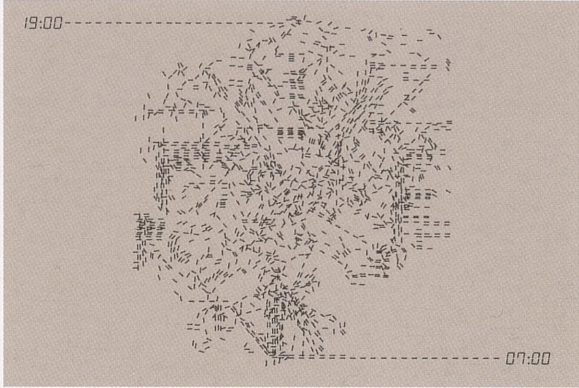
Festivalprogrammering har endret seg betydelig i løpet av det siste tiåret. I en tid hvor kunstnere, kuratorer og publikum er mer mobile samtidig som dans er mer tilgjengelig digitalt, spør vi: Hva blir festivalenes rolle som plattform for nye kunstneriske impulser i fremtiden? Showcase or Exchange? vil dykke ned i en del av utfordringene som programmører, kunstnere og publikum står overfor i dag når man opplever dans i en stadig mer global kontekst.

Samtalen vil foregå på engelsk, og blir styrt av Eckhard Thiemann.

Black Box teater er vertskap for denne diskusjonen arrangert av CODA. Mer informasjon på blackbox.no og codadancefest.no.

Waiting for the Sun

3. november

kl. 19.00–07.00

En hel natt på

Black Box teater

Waiting for the Sun er en hendelse som starter på kvelden og varer gjennom hele natten. Det skal være en alt-oppslukende opplevelse som setter det auditive i forgrunnen. Her utforskes lydlandskap og stemmer gjennom forestillinger, radioprogrammer, lydinstallasjoner, forelesninger, samtaler og opplesninger. Varigheten og fremhevelsen av det lydlige har til hensikt å forskyve deltagerens persepsjon og oppmerksomhet.

Vanligvis setter vi opp enkeltforestillinger, men vi ønsker også å utforske andre formater som dette, hvor vi setter sammen ulike kunstnere i løpet av natten. *Waiting for the Sun* er et forsøk på å oppheve tiden og åpne opp for en felles opplevelse: et rom hvor man blir sugd inn og kan oppleve drømmeaktige fornemmelser, hvor estetiske erfaringer og teoretisk innhold kan kombineres, hvor man kan oppleve en bevissthetsendring, hvor vi er mer tilgjengelig for det vi hører enn det vi ser. Vi lurere på hvordan dette kan gi rom for fantasien, for skaping av mentale bilder, for å være med seg selv.

Waiting for the Sun vil utforske fenomenet vertigo, både bokstavelig og billedlig, som en eksistensiell og skapende tilstand. Som sosiologen Roger Caillois skrev: «Kreftene i en vertigo setter i gang (...) et vitalt pust, en dobbel bevegelse mot både balansetap og bakkekontakt». En reise inn i det ustabiles skjønnhet.

Waiting for the Sun inkluderer forskjellige arbeider fra utøvende kunstnere og billedkunstnere: Tormod Carlsen, Harald Fetveit, Pedro Gómez-Egaña, Marianne Skjeldal, Mårten Spångberg med flere.

Waiting for the Sun is an all-night immersive experience; a durational event that explores voices and sound landscapes through shows, radio shows, sound installations, lectures, talks and readings that activate specific states of attention and perception.

Most of our season program is dedicated to the presentation of individual shows, but we also want to propose other formats. By inviting different artists to share a night with us, we challenge our experience of time through immersive and dreamlike experiences.

Waiting for the Sun is an invitation to a moment and a space where time is suspended, where aesthetic experience and theoretical contents are combined, where we are available to what we hear, where minimal visual inputs generate another sense of awareness and sensitivity.

We wonder what this availability will generate, how it might allow a specific space for imagination, for producing images, for being with ourselves.

We will journey into the night and explore the notion of vertigo, literally and symbolically, and how this state can create existential and generative value. We think with Roger Caillois that “The forces of vertigo set in motion a sort of first scansion, a vital breathing, a double movement of loss of balance and reunion with the ground”. A journey into the beauty of the unstable.

Waiting for the Sun will include different works by performing and visual artists: Tormod Carlsen, Harald Fetveit, Pedro Gómez-Egaña, Marianne Skjeldal, Mårten Spångberg and more to be announced.

Av og med: Tormod Carlsen, Harald Fetveit, Pedro Gómez-Egaña, Marianne Skjeldal, Mårten Spångberg med flere.

Mårten Spångberg ^(SE)

Powered by Emotion

8.–9. november, kl. 19.00

Store scene

Powered by Emotion er en soloforestilling av og med Mårten Spångberg. Forestillingen springer ut fra lysten til å danse og synge uten å ha verken egenskapene tekniske kapasiteten som ville produsert territorium eller identitet og tilhørighet. Koreografen tar utgangspunkt i en utforskning av ladet kunstnerisk materiale: Walter Verdins film av Steve Paxtons dans til J.S. Bachs Goldbergvariasjoner, og sangene til Buena Vista Social Club. Utøverens manglende evner og perplekse forhold til materialet tvinger tilskueren til å revurdere sin oppfatning av estetikk. Det vi ser og hører både er og ikke er Steve Paxton som danser og Buena Vista Social Club som gir stemme til den sentimentale kjærligheten.

Mårten Spångberg er en koreograf som bor og jobber i Stockholm og Brussel. Han er opptatt av å se dans i et utvidet felt, noe han tilnærmer seg gjennom ulike eksperimentelle praksiser og kreative prosesser i et mangfold av ulike formater og uttrykk. To av hans siste store arbeider inkluderer de kritikerroste forestillingene *Natten* og *La Substance, but in English* som begge har blitt vist på Black Box teater.

Fra januar 2017 og de neste to årene er Mårten Spångberg assosiert kunstner ved Black Box teater.

Powered by Emotion is a solo performance created and performed by Mårten Spångberg. It originates from a desire to dance and sing without having access to the skills and technical capacity that would produce territory and, perhaps more tangibly, notions of identity and belonging. The choreographer takes as his starting point the exploration of two over-determined artistic materials: Walter Verdin’s film of Steve Paxton’s dance to J.S. Bach’s Goldberg Variations and the songs of Buena Vista Social Club. The performer’s inability and nonplussed relationship to the material urges the spectator to reconsider the notion of aesthetics. What we see and hear both is and isn’t Steve Paxton dancing and Buena Vista Social Club giving voice to sentimental love.

Mårten Spångberg is a choreographer living and working in Stockholm and Brussels. His interests concern dance as an expanded field, something he has approached through experimental practices and creative processes in a multiplicity of formats and expressions. Recent large-scale works include *Natten* and *La Substance, but in English*, both of which have been shown at Black Box teater and have toured internationally to rave reviews.

As of January 2017 Mårten Spångberg is an associated artist at Black Box teater for a period of two years.

Av og med: Mårten Spångberg. **Musikk:** Johann Sebastian Bach, Buena Vista Social Club **Støttet av:** Tanz im August (Berlin), Swedish Art Council, The Arts Grants Committee.

Roundtable & Debate:

På felles grunn? Gjenskaping, rekonstruksjon og appropriasjon i scenekunsten

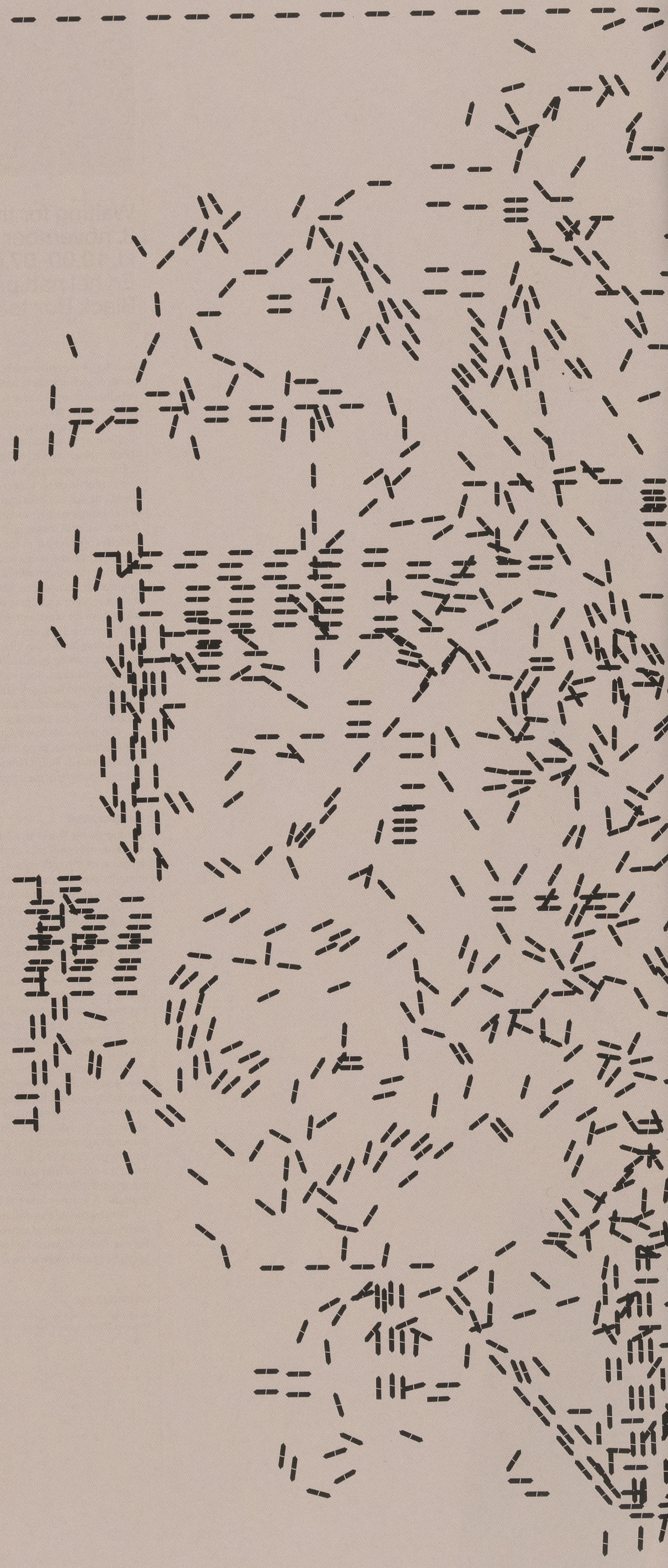
Torsdag 09. november, kl. 16.30.

Interessen for produksjonsmetoder som synliggjør nære bånd til andre kunstneres arbeid, nåtidige som fortidige, er en vedvarende interesse i scenekunsten. Som kunstnerisk metode frambringer gjenskaping, rekonstruksjon og appropriasjon spørsmål om opphav, eierskap, arv og egenart, men også maktstrukturer i kunstfeltet og kulturen generelt. Spenningen dette kan skape, kommer kanskje tydeligst fram når formspråk og praksiser med spesifikke opphav brukes ukritisk uten anerkjennelse eller dialog. Selv innenfor det en tror er en felles kunstnerisk arv, er det ulike meninger og måter å nærme seg eksisterende verk, praksiser og historier. Hvordan kan vi navigere i dette komplekse terrenget?

Denne debatten kan ses i sammenheng med kritiker-salongen om dansekunst og historie på dansefestivalen CODA i Oslo, oktober 2017.

Samtalen vil foregå på engelsk, og blir styrt av Melanie Fieldseth. Mer informasjon på blackbox.no.

19:00

Nela H. Kornetová ^(CZ/NO)
Mine
15.–18. november, kl. 19.00
Lille scene

I want you to feed my brain
I want you to sense what’s wrong
I want to be satisfied
I want you to turn me on

I want more
More
I want more
More

I want to own your soul
I want you to look at me
I want you to play the role
I want to make you unfree

I want more

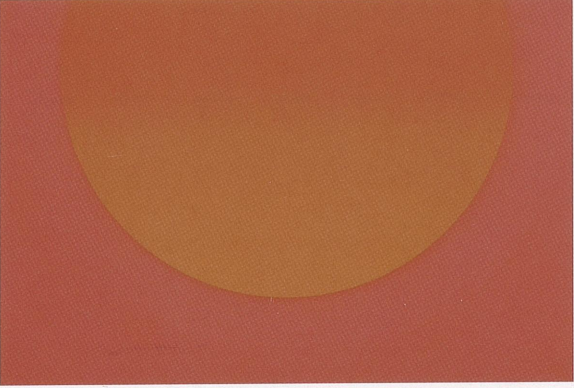
Menneskets trang til å tilegne seg ting – gjenstander, rom og andre mennesker – stikker dypt. På instinktivt vis gjør en krav på en personlig sfære, identitet og eiendeler, og vokter dem mot antatte trusler. Begjæret etter «å ha», og den frustrerte lengselen etter det en «ikke har», kan påvirke hvordan virkeligheten oppfattes både individuelt og kollektivt. Med utgangspunkt i en personlig tilnærming som tar for seg hendelser og opplevelser i dagliglivet, utforsker *Mine* det menneskelige behovet for å eie.

Kunstnerkollektivet T.I.T.S. ble dannet av scenekunstnere utdannet fra Akademiet for Scenekunst og ledes av Nela H. Kornetová. T.I.T.S. arbeider med ikke-hierarkiske prosesser med utgangspunkt i utøverens fysikalitet og stemme, lyd, rom og lys. Ambisjonen er å skape stemningsfulle, auditive og visuelle uttrykk som er forankret i kroppen, og som omhandler temaer publikum kan forholde seg til på intuitivt vis. *Mine* er den fjerde produksjonen til T.I.T.S. og en undersøkelse av formspråket de kaller fysisk opera/dansekonsert.

The urge to have and acquire – things, spaces and people – is deeply rooted. Identity, possessions and personal space are claimed instinctively as one’s own, and often passionately guarded against perceived threats. The desire “to have” and the frustration of “not having” are sensations with the power to shape personal and collective realities. Using a personal approach that draws on incidents and experiences from within the microcosm of daily life, *Mine* is an exploration of the territorial and possessive nature of human existence.

T.I.T.S. is an artist collective founded by former students of the Norwegian Theatre Academy and led by Nela H. Kornetová. Working non-hierarchically with the physical and vocal presence of performers, sound, space and light, T.I.T.S. aims to create atmospheric, audio-visual performances that are rooted in the body and deal with themes the audience can relate to intuitively. *Mine* is the fourth production by T.I.T.S. and an investigation into a form they call physical opera/dance concert.

Konsept og utøver: Nela H. Kornetová. **Utøvere:** Lærke Grøntved, Tobias Shaw Petersen, Josephine Kylén-Collins. **Lyddesign:** Björn Hansson. **Scenografi, lys- og kostymedesign:** Heidi Dalene. **Co-production:** DansiT (Trondheim), Studio Alta (Praha), Scenkonst Gerlesborg (Gerlesborg), Blå Grotte (Fredrikstad), Kredance (České Budějovice), Stanica Žilina-Záriečie (Žilina), Black Box teater (Oslo). **Støttet av:** Kulturrådet, Fond for Lyd og Bilde, Fond for utøvende kunstnere, NORDEN – Kulturkontakt Nord (mobilitetsstøtte).

Tormod Carlsen ^(NO)
O – The Healing Lump
16.–18. november
kl. 15.00–19.00
Kirsten Hansteens plass
(Dælenenga bussholdeplass)

O – the Healing Lump er det andre enmannsteateret i serien *In The End We Are All Alone*. I dette verket inviteres publikum én og én inn til en refleksjon over naturerfaringen og idéen om undergang. Det lille enmannsteateret er denne gangen formet som en skinnende klump. Den mobile klumpen er en fortellermaskin og terapiklinikk. Publikum kan etter tur få komme inn til en 10 minutters healingtime i form av en assosiativ reise i naturens vrede. Innvendig skjuler klumpen et lite panoramateater og en værmaskin inspirert av 1700-tallets panoramateatre.

Å se på alt som landskap har hele tiden vært en dragning hos Tormod Carlsen. Helt siden han flyttet til Russland etter videregående skole for å trene til sirkusartist, har han oppsøkt steder og kontekster som preges av paradokser. I det motsetningsfylte ser han muligheter til å vri på situasjonen. Foruten Russland har Carlsen studert teater ved Universitetet i Teheran og regi på Kunsthøgskolen i Oslo.

Fra januar 2017 og de neste to årene er Tormod Carlsen assosiert kunstner ved Black Box teater.

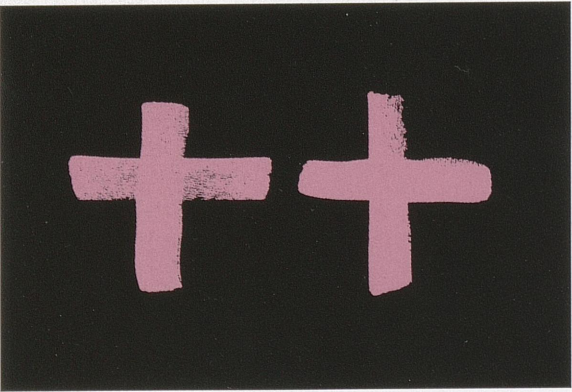
This small one-man-theatre is shaped like a shiny lump and works like a healing machine. You are invited to embark on a ten-minute healing session, in the form of an associative journey through nature’s wrath. Inside the lump are a small panoramic theater and a weather machine inspired by the panoramic theaters of the 18th century and ancient forms of therapy.

Seeing everything as landscape has been Carlsen’s longstanding fascination. He has sought out places and contexts marked by paradox ever since he moved to Russia to train as a circus artist after completing his upper secondary education.

As of January 2017 Tormod Carlsen is an associated artist at Black Box teater for a period of two years.

Bidragstyre: Tormod Carlsen, Heidi Dalene, Anne Sigrid Hveem, Toril Bonsaksen, Petter Width, Nina Andreassen, Tessa, Eivind Seljeseth, Mine Yalcin, Michael Finne Riley, Sigmund Carlsen, Anders Firing Aardal, Inga Aleknaviute, Øystein Fredheim, Corentin JPM Leven, Mariann Hansen, Gulli Kristina Sexe. **Støttet av:** Kulturrådet.

Pluss Pluss

Kuratert av Helle Siljeholm ^(NO)

21. november, kl. 19.00

Foajé

Siden det ble etablert i 2011, har ++ betydd intet mindre enn Black Box teater pluss pluss: en forlengelse av det performative kunstfeltet som teatret allerede rommer. ++ er en tverrestetisk plattform for både framvoksende og etablerte kunstnere, og et møtepunkt hvor publikum og kunstnere kan finne gjensidig inspirasjon.

Fra og med i høst er konseptet for ++ under utvikling. Konsentrert på én kveld hver sesong vil en ny kunstner inviteres til å kuratere sesongens utgave, med carte blanche til å riste i format og innhold, men med utgangspunkt i tre enkle regler: en åpen utlysning for prosjekter og ideer slik at alle er invitert til å bidra / programmet skal settes sammen på tvers av visuell kunst og scenekunst / kunstnere i etableringsfasen skal inviteres.

I denne utgaven, kuratert av Helle Siljeholm, er ++ en performativ tankesmie for én kveld hvor tema er spekulasjon om fremtidens tilværelse.

++ samler kunstnere på tvers av disipliner, tenkere, oppfinnere og andre som vil dele ideer, aktiviteter eller objekter ved å gjøre, vise, fortelle, samtale eller annet, som gruppe eller alene.

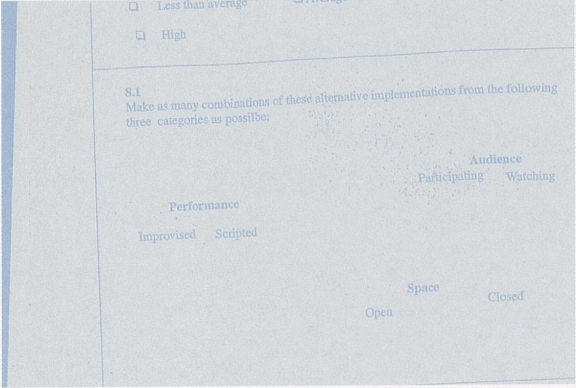
++, established in 2011, means nothing less than Black Box teater plus plus: an extension of the field of performing arts that the house already contains.

++ is a multidisciplinary platform, inviting both emerging and established artists, and a meeting point where audience and artists can be inspired by each other.

As of this Fall, the concept of ++ is evolving. Concentrated on one evening every season, ++ will be curated by a guest artist – a different one every season – who has carte blanche to shake the format and the contents, while respecting three simple rules: have an open call for projects and proposals so that everyone is invited to contribute / compose a program crossing visual arts and performing arts / invite emerging artists.

This edition of ++, curated by Helle Siljeholm, will be a performative think tank for one evening on the theme of speculations on existence in the future.

++ will gather artists of all disciplines, thinkers, inventors and others who will share ideas, activities or objects that can be articulated via any doing, showing, telling, dialoguing or other, as a group or individually.

Spreafico Eckly ^(NO)

Vive la Phrance

24. november, kl. 19.00

Store scene

Hva kan vi lære ved å betrakte verden som en forestilling? *Vive la Phrance* tester scenekunstens potensial til å gi innsikt i hvordan vi som borgere forholder oss til samfunnets maktstrukturer. Forestillingen finner sted på teaterscenen, for anledningen forvandlet til en hyggelig en tysk biergarten. En musiker, en skuespiller og en danser veileder publikum gjennom åtte performative situasjoner inspirert av eksisterende verk eller uttrykksformer. Hver situasjon definerer rammene for publikums posisjon basert på ulik grad av tillit og kontroll. Kan disse posisjonene fortelle oss noe om hvordan vi observerer og handler, planlegger og improviserer, både kollektivt og individuelt, i møte med makthavernes regler? *Vive la Phrance* går analytisk og performativt til verks for å teste ut påstanden.

Performancekompaniet Spreafico Eckly er forankret i samarbeidet mellom Andrea Spreafico og Caroline Eckly. Ved å kombinere deres bakgrunner fra henholdsvis konseptuell scenekunst, filosofi og dans, er ambisjonen å behandle aktuelle problemstillinger gjennom et fysisk formspråk. *Vive la Phrance* ble først presentert som en prosessvisning på Black Box teater april 2017.

What can we learn by viewing the world as a performance? *Vive la Phrance* tests the potential for performing art to give insight into how we as citizens relate to power structures in society. The performance takes place on a stage that has been transformed into the pleasant surroundings of a German biergarten for the occasion. A musician, an actor and a dancer guide the audience through eight performative situations inspired by existing works and forms of expression. Each situation defines the position of the audience based on varying degrees of trust and control. Can these positions tell us something about how we observe and act, make plans and improvise, both individually and collectively, in relation to the rules set by those in power? *Vive la Phrance* is a performative and analytical exploration of this premise.

Spreafico Eckly is a performance company rooted in the collaboration between Andrea Spreafico og Caroline Eckly. By merging their respective backgrounds in conceptual performance and philosophy, and dance and choreography, they seek to give physical form to conceptual problems relevant to the contemporary debate. *Vive la Phrance* was presented as a process viewing at Black Box teater in April 2017.

Idé og regi: Andrea Spreafico. **Medvirkende:** Robert M. Johanson (tekst), Mate Meszaros (dans), Matteo Fargion (musikk). **Lys:** Caroline Eckly. **Scenografi:** Gens - Association libérale d'architecture. **Co-produsert av:** BIT Teatergarasjen (Bergen), Teaterhuset Avant Garden (Trondheim), Black Box teater (Oslo), Carte Blanche (Bergen). **Støttet av:** Norsk kulturråd, Bergen kommune. **Takk for ekspertise og innsikt:** Thomas Bruvik, Robert Roespel, Conrad Kemp, Melanie Fieldseth, Peter Wendt, Jonathan Burrows.

Innledning

And this is very important to what do. You will ask people to play the role differently, to become performe protagonists. (Maybe you single performer can go from the tripod to the stage for the clapping at the end). When I ask the spectator to change their role, they still keep that role, the one of the spectator. So I build a double line in which they are two things at the same time without forgetting they are both: performers and spectators. Spectator, I thought, what are a species that will never disappear, but the true thing is that spectators are the ones that will never disappear, they are, we are, in-destructible. So if they are, we are, indestructible, why don't we go further. In whatever way you are going to provide us, you have to bring us further, as far as possible, we have to make it.

Tekstsamlingen inneholder bidrag om enkelte kunstnerskap og tema som preger høstprogrammet. I anledning høstens *Klassikere for kids* *BONANZA* har dansekunstner og kritiker Venke Marie Sortland intervjuet Hildur Kristinsdottir og Eirik Willyson, kunstnerduoen bak dette viktige prosjektet for et ungt publikum. Vi har invitert scenekunstnere Mette Edvardsen og Juan Dominguez til å dele utdrag fra deres pågående korrespondanse. Utvekslingen gir et rikt innblikk i hvordan disse kunstnerne reflekterer over sitt eget og hverandres arbeid. På scenen blir det et gledelig gjensyn med Edvardsens *oslo*, mens Dominguez presenteres for første gang med forestillingen *between what is no longer and is not yet*. Møt Edvardsen og Dominguez i samtale 14. oktober. I samarbeid med dansefestivalen CODA presenterer vi to forestillinger av Marlene Monteiro Freitas, *Guintche* og *Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer*. Forsker og kurator Alexandra Balona gir oss en innsiktsfull innføring i Freitas’ kunstneriske virke med vekt på disse produksjo-nene. Samlingen avsluttes med en tankevekkende tekst om appropriasjon skrevet av professor på Akademiet for Scenekunst Karmenlara Ely. Gjennom poetisk, kritisk og etisk refleksjon viser hun kompleksiteten i en sentral debatt i samtidens kunst og kultur. Høstens siste Roundtable & Debate under-søker gjenskaping, rekonstruksjon og appropriasjon i scenekunsten. Debatten finner sted i forbindelse med Mårten Spångbergs *Powered by Emotion*, hvor han utforsker eksisterende verk og dokumentasjon av verk som kunstnerisk materiale.

Venke Marie Sortland

Introduction

This is a collection of texts addressing some of the topics and artists presented in the fall season. In preparation for *Classics for Kids Bonanza*, dance artist and writer Venke Marie Sortland has interviewed Hildur Kristinsdottir og Eirik Willyson, the artists behind this important project for young audiences. We’ve invited performing artists Mette Edvardsen and Juan Dominguez to share excerpts from their ongoing correspondence. Their exchange opens a window to how they are reflecting over their own work, and each other’s. On the stage, we are happy once again to present Edvardsen’s *oslo* and, for the first time, Dominguez’s *between what is no longer and is not yet*. Join Edvardsen and Dominguez in conversation October 14. Choreographer Marlene Monteiro Freitas is bringing two pieces, *Guintche* and *Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer*, which we present in cooperation with CODA dance festival. Researcher and curator Alexandra Balona shares her insights into Freitas’ artistic work with an emphasis on these productions. The collection closes with a thought-provoking essay on the topic of appropriation by professor at Norwegian Theatre Academy Karmenlara Ely. Her poetic, critical and ethical reflections demonstrate the complexity of a central debate in contemporary art and culture. The final Roundtable & Debate of the season dives into methods of re-enactment, reconstruction and appropriation in performing art. The debate takes place in connection with Mårten Spångberg’s *Powered by Emotion*, in which he explores existing works and documentation of works as artistic material.

Indirekte målgruppetenkning – et intervju med Hildur Kristinsdottir og Eirik Willyson av Venke Marie Sortland

«Vi i Klassikere for kids er jo mest opptatt av oss selv», svarer scenekunstner Hildur Kristinsdottir på spørsmålet om hvilke strategier de har anvendt i arbeidet med trilogien Faust for kids, Til fyret og Forbrytelse og straff, der kanoniserte verk fra litteraturhistorien blir til samtidsteater for barn og ungdom. Dette betyr ikke at Kristinsdottir, som står bak prosjektet med god støtte fra litteraturviter og dramatiker Eirik Willyson, avfeier målgruppetenkning som irrelevant, men heller at hun vekter kunstnerisk integritet høyere.

«Vi i Klassikere for kids er jo mest opptatt av oss selv», svarer scenekunstner Hildur Kristinsdottir på spørsmålet om hvilke strategier de har anvendt i arbeidet med trilogien Faust for kids, Til fyret og Forbrytelse og straff, der kanoniserte verk fra litteraturhistorien blir til samtidsteater for barn og ungdom. Dette betyr ikke at Kristinsdottir, som står bak prosjektet med god støtte fra litteraturviter og dramatiker Eirik Willyson, avfeier målgruppetenkning som irrelevant, men heller at hun vekter kunstnerisk integritet høyere.

Jeg møtte Kristinsdottir og Willyson for å snakke om formidlingsstrategier, dannelse og idealet om deltakelse i teater for barn og unge. Kristinsdottir begynner med å fortelle at ideen om Klassikere for kids ble født omtrent samtidig med at hun selv ble mor. Egentlig var planen å jobbe med mer feministisk utagerende politisk teater:

HK: Jeg dokumenterte min egen graviditet for å under-søke fødselsnostalgien i Norge og sammenligne den med realitetene som afghanske kvinner i flyktningleirer føder under. Men så fikk jeg en veldig dramatisk fødsel selv, og droppet dermed prosjektet. Jeg klarte rett og slett ikke å holde den nødvendige meta-distansen. Under graviditeten måtte jeg søke vanlige jobber for å få fødselspermisjonsrettigheter, og mer eller mindre tilfeldig endte jeg opp som 100 % kontaktlærer for en sjetteklasse. Elevene på denne østkant-skolen gjorde veldig inntrykk på meg – noen av dem kunne knapt lese.

Etter fødselen fikk Kristinsdottir boken som skulle danne grunnlaget for Klassikere for kids, Hva sier du, Oskar? av den danske forfatteren Thomas Thurah, i gave fra en venninne. Boken presenterer tolv store litterære klassikere for barn og unge:

HK: På dette tidspunktet hadde jeg verken sett for meg at jeg skulle jobbe med teater for et ungt publikum eller med klassikere. Men det engasjerte meg at elevene jeg hadde vært kontaktlærer for sannsynligvis aldri kom til å lese verkene Thurah presenterer.

Vil gi publikum motstand

Klassikere for kids springer ut av en sosialpolitisk idé om å gjøre kanoniserte verk tilgjengelig for alle barn, uavhengig av foreldre-nes bokhylle. Men det å sette opp gamle tekster er ikke i seg selv viktig for Kristinsdottir:

HK: I løpet av trilogien har våre kunstneriske ambisjoner stadig blitt større. Vi vil utfordre hvordan en historie kan fortelles, og vi vil at publikum skal jobbe hardt for å forstå hva som foregår på scenen.

Eirik Willyson bemerker at når det unge publikummet er bittelitt redde, aksepterer de lettere en slik motstand:

EW: Barn og unge lever seg veldig lett inn i teater-illusjonen. Når man er på kino vet man at filmen befinner seg på lerretet – den kommer aldri nærmere. Teateret har ikke denne begrensningen. Alt kan skje i teaterrommet.

HK: Vi får stadig høre at unger verken kan sitte stille eller konsentrere seg, men spenningen i forestillingene våre muliggjør at vi kan strekke scenene kjempelangt. I *Forbrytelse og straff* går det nesten 45 minutter før hovedpersonen, Raskolnikov, sier et eneste ord.

Målgruppen i bakhodet

I utvalget av trilogiens verk var deres status i litteraturhistorien viktigere enn om de passet for barn og unge som målgruppe forklarer Kristinsdottir:

HK: Vi har heller ikke ønsket å ha målgruppen med som fokusgruppe i prosessen, jeg er redd dette kan få oss til å bli «pleasing». Vårt første møte med barna er under prøvefore-stillingene noen dager før premiere – da får vi sett hvordan uttrykket fungerer og om vi trenger å gjøre noen justeringer.

-Vi i *Klassikere for kids* er jo mest opptatt av oss selv, av å strekke oss som kunstnere. Vi lager forestillinger som vi selv liker. I prosjekter der materialet er basert på barn og unges erfaringer eller livsverden kan det selvfølgelig være bra å ha fokusgrupper. Men jeg synes ideen om at barn og unge er smartere enn oss som jobber profesjonelt med kunst er rar. Nationalteatret ville aldri spurt tre tilfeldige voksne de fant på Karl Johans gate om regitips.

-Jeg greier ikke helt akseptere tanken om at dere «bare» har barn og unge i bakhodet når dere jobber. Er det ikke noen metoder eller formidlingsstrategier som dere bevisst velger med tanke på målgruppen?

HK: Vi snakker mye om erfaringer fra egen barne- og ungdomstid. Samtidig prøver vi å unngå og forutsi hva mål-gruppen liker eller forstår.

-Språket i forestillingene er enkelt, og uttrykket er visuelt. Men hvis jeg skulle gjort det samme prosjektet for voksne kan det godt hende at teksten hadde forsvunnet helt. Lyden og musikken er forestillingenes mest komplekse lag, noe som fungerer veldig bra for målgruppen – bedre enn for mange voksne. Vi leker med en lydbasert historie-fortelling der vi blant annet gir assosiasjoner til ting som ikke fins på scenen.

EW: Jeg er imponert over hvor mye ungene får med seg, i *Faust* hører de for eksempel at Gretchen dreper katten selv om det ikke er noen katt på scenen. Når vi spiller for skole-klasser blir lærerne ofte overrasket over hvor gode elevene er til å lese symbolikk og skape sammenhenger selv om forestillingen ikke har et tydelig narrativ.

-Hva tenker dere er forskjellen mellom barn og voksnes måte å være publikummere på?

HK: De har først og fremst ulik referansebakgrunn. For eksempel synes de fleste voksne at *Til fyret* er poetisk, trist og kompleks, og mange feller noen tårer, mens det hender at ungdommene ler og synes at forestillingen er komisk.

-Et voksent publikum tåler at man slurver litt, at skue-spillerne gjør noe som bryter illusjonen eller ikke passer inn. Barna vil se oss jobbe hardt, at vi blir møkkete og slitne. Barna synes heller ikke å like at vi har en meta-tilnærming til det vi gjør på scenen. Voksne skuespillere som tøffer seg fungerer altså ikke – vi må være ærlige i det vi gjør.

-Trenger barn og unge forkunnskaper for å se samtidig scenekunst?

HK: Jeg synes det kan virke mot sin hensikt å lage fore-stillinger som målgruppen opplever som lukket eller fjernt fra deres referanseramme. Man må huske at de aldri selv velger å gå i teateret. Men jeg synes samtidig det er viktig at barn og unge får tilgang på samtidsteater. Alle teaterhus bør ha noe som er rettet mot et ungt publikum, forestillinger som barn og voksne kan se sammen.

Humanistisk dannelse

I sin egen omtale av Klassikere for kids beskrives prosjektet som et idealistisk dannelsesprosjekt. Dette innebærer noe mer enn å tilgjengeliggjøre verkene og samtidsteateret som form – Kristinsdottir og Willyson synes nemlig også å være opptatt av en humanistisk dannelsesetenkning, der det å møte eksistensielle problemstillinger gjennom blant annet kunst er essensielt:

HK: I møte med slike spørsmål stiller barn, ungdom og voksne ganske likt. Temaer som døden, eller det å være god eller ond, kan skape fruktbare samtaler på tvers av generasjoner.

EW: Det å komme i berøring med kulturens og tenknin-gens historie er en essensiell del av en dannelsesprosess. *Klassikere for kids* gir en inngang til dette gjennom å vise hvordan folk har levd og tenkt før oss, og at denne livs-førselen og tenkningen fremdeles virker inn på oss.

HK: I *Faust* spør barna ofte hvorfor djevelen går i hvitt. Da svarer jeg «hvilken farge skulle hun ellers gått i?» Jeg prøver å få barna til å reflektere over hvorfor de tenker som de gjør.

EW: Det er mye dannelse i det å snakke om hvordan vi skaper mening gjennom andre uttrykk enn ord og tekst.

HK: Når vi spiller for skoleklasser har vi alltid samtaler med publikum etter forestilling. Dette gjør vi for å av-mystifisere noe av opplevelsen. I forbindelse med *Til fyret* utvidet vi prosjektets idehistoriske aspekt gjennom å lage en liten forfilm som gir en grunnleggende og lettfattelig introduksjon til forfatteren, Virginia Woolf, og hennes litterære virke.

EW: Forestillingene er først og fremst kunstverk i seg selv. Det vi gjør rundt, tilleggsbitene som samtale, tekst og film, er i større grad verktøy for litteraturformidling.

Deltakelse som ideal i scenekunst for barn og unge?
-Dere snakker om å aktivere publikum, men i forhold til mange andre former for deltakende teater er ikke forestillingene deres særlig interaktive...

EW: Forestillingene aktiverer målgruppen primært emosjonelt og intellektuelt. I andreakten av *Forbrytelse og straff* får publikum spise popcorn og spille på instrumenter, mens utøverne prøver å lure dem inn i samtaler om tema-tikken eller hva kunst kan være. Jeg tror ungdommene synes denne akten både er jævlig klein og ganske kul.

HK: Vi voksne glemmer hvor kleint det er å være ungdom! Første gang vi prøvde andreakten, på en skole i Sarpsborg, fikk jeg en åpenbaring. Førsteakten hadde gått veldig bra, men da vi prøvde å få elevene opp på scenen ble de helt stive selv om vi dansa, jobba og prøvde alt vi kunne. Likevel hørte jeg ungdommene, på vei ut, si til hverandre at forestillingen var det råeste de noen gang hadde sett. Dette fikk meg til å huske hvordan jeg selv hadde det som ungdom; selv om jeg syntes det var dødskul på ungdomsklubben sto jeg jo der helt stiv i utkanten av dansegulvet.

-Mange voksne vil at vi skal kutte andreakten, de mener den ødelegger forestillingen. Men vi vil vise ungdommene at også dette kan være teater.

-Men barn må ikke alltid aktiveres gjennom deltakelse. Jeg tror barn, i likhet med voksne, synes det er deilig å sitte i salen.

For ambisiøst for Den kulturelle skolesekken?
-Klassikere for kids hylles av dem som jobber med scenekunst for barn og unge i Norge. Likevel turnerer ikke forestillingene nevneverdig mye i Den kulturelle skolesekken. Er Klassikere for kids for ambisiøst for Skolesekken?

HK: Min oppfatning av DKS-mandatet er at profesjonell kunst av alle slag skal inn i skolen. Men i realiteten er det de oppsatte rammene som definerer hvilken kunst som får plass. *Klassikere for kids* har turnert en del med Østfold DKS, men der er det litteraturavdelingen som har kjøpt oss inn, ikke scenekunst.

Venke Marie Sortland

- Venke Marie Sortland er skapende og utøvende danse-kunstner, og skribent. Hun arbeider primært med situasjons- og målgruppespesifikke prosjekter, der hun blant annet utforsker hva som skjer med kunstner hvis man innlemmer pedagogiske refleksjoner i det kunstneriske arbeidet.

Marlene Monteiro Freitas: Choreographing Openness by Alexandra Balona

Contradictory thoughts do not try to eliminate one another, but continue side by side, and often combine to form condensation-products, as though no contradiction existed.

The Interpretation of dreams, Sigmund Freud

Guintche (2010) is a concert, a drawing, a dance, a circus show, a wax figure.

Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer (2014) is a dinner, a reality show and a ballroom that gathers the petrified, the statues, the musicians and the dancers, the humans, the animals and the hybrids, visible and imaginary, real or phantasmatic.

To approach Marlene Monteiro Freitas’ choreographic worlds is to relate to theatrical scenes that are always open and never self-enclosed, that (dis)organize themselves through uncanny and contradictory dynamics. Where the relations between the visible and the invisible, cause and effect, perceiving and thinking — and from there, writing — can no longer be taken for granted as unified discourses, but as unstable, oneiric ensembles.

In fact, the work of this Cape Verdean-born dancer and choreographer can hardly be translated into words, as it is not contained within the realm of language. Hers is an artistic search for intensity, strength and atemporal “pathos”, rather than transmission of a meaning or intellectual concept. But this “pathos”, as a condensed force or emotional condition engrained through time in images and gestures, is disrupted through strategies of metamorphosis and the contradictory simultaneity of kaleidoscopic montages of images, figures, music, and bodily movement.

In Freitas’ works, a deeply embodied, insular heritage of music, rhythm, and dance practices is combined with an array of eclectic references from visual art, cinema, music, and theory. But they also draw on the aesthetic licentiousness, irony and “becoming other” of the utopian ritual of Carnival – “the festival of joyful otherness” (Coderch and Stoichita, 1999: 15), and references derived from Freitas’ archive of everyday life.

To experience Freitas’ work is to enter an open and unconfined space, undefined and uncertain, where familiarity and strangeness co-exist. As with Carnival, one witnesses not the destruction of opposites but their structuring. By the same token, Freitas seems more attracted to the tension between these polarities, than to emphasizing their opposition.

She usually begins each work with extensive research, an on-going atlas of references that informs her movement research, together with a musical pre-selection. Music is a crucial tool as it allows the choreographer and the performers to access specific working areas, intentions and imaginaries. It is precisely from Freitas’ relationship to music and composition that relevant choreographic ideas arise.

Guintche, or the incoherence of all matter

“Guintche” can take several forms. However, notes Freitas, between all these forms there is no resemblance, only the same intensity, the same nature (Freitas, 2013). Indeed, “guintche” was a jazz concert, which produced a particular affectation, registered in a drawing. “Guintche” is also a word in Cape Verdean creole with various meanings: a bird, a prostitute, or it can be used to refer to someone who moves from one event to another without logical or coherent choices.

Guintche, the dance, is in fact the embodiment of incoherent oppositions and immeasurable excess. Propelled by an exultant force, Freitas embodies the potentiality of simultaneous contradictions, the fury and strangeness that challenges not only the duration of her movement, but also a rational comprehension of Guintche’s figure.

Her body is divided in two: the lower limbs rooted in the ground follow the repetitive mechanics of her hip movement, with a rhythm reminiscent of Cape Verdean dances. The upper limbs and face express a kaleidoscopic array of modes and states that recall bird-like gestures, animalistic and clownish postures, bringing together fear and parody, irony and indifference, cannibalism and eroticism. Freitas’ expression is focused in her eyes, the proper locus of the subject’s identification, and mouth, one of the most symbolic body openings. Thus, these polymorphic distortions aim at disorganizing the stability of a (more-than-human) self. “This wax figure”, Freitas reflects, “melts, solidifies, hides, changes form (...) and the sequence of transformations produces distinct images: circus, cannibalism, ectoplasm, rituals, gymnastics, puppets” (Freitas, 2013). However, Guintche always retains its matter due to its imponderability and counter-intuitive structure.

Circus music with drums sets the tone, and the piece unfolds in two parts, with Freitas dwelling in that indomitable split movement before, at a slower pace, she starts wandering through the space in what could be recognized as circus entertainment scenes. With clumsiness, mechanical puppet movements and virtuosic gymnastics, Freitas embodies transitional and contrasting figures that recall desolation and hopefulness, comedy and sadness, indifference and fragility.

An atlas of eclectic references have informed Guintche: Goya’s drawings, Franz Xaver Messerschmidt’s sculptures The Character Heads, the film Les maîtres fous by Jean Rouch, and the “becoming other” of Carnival, among others. Statues also die, a 1953 documentary by Chris Marker and Alain Renais that traces not only the uprooting of African art by the colonial power but also its annihilation, is another reference. The transformation of art from living symbols within a culture, to objects deprived of life by the Western context of museology and consumption, points ahead to Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer. Subjected to colonial power, the figure of the black slave progressively acquired other roles, as Marker and Renais point out: “the black puppet” for entertainment, and in modern Western context, “the black sportsman” or the “black boxer”. In the bareness of Guintche’s scenography, one notices a punching bag hanging from the ceiling. A remark, not particularly to Cape Verde’s heritage as a former Portuguese colony (as Freitas’ work does not inscribe itself in a post-colonial critical discourse), but perhaps to symbolize strength and struggle, which nevertheless returns the gaze to the spectator.

Of ivory and flesh, or the metamorphic potentiality of art

Masks and statues populate Freitas’ Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer, in a delirious ballroom of transitional figures: half-petrified, half-humans, half-animals. A fictional space that does not follow, nor is it limited by, any rule or convention, not even that of life and death. The materiality of objects and images becomes animated through choreography, disrupting the dialectic of animated subject and unanimated object. Expression and transformation are once more focused in the performers’ mouths and eyes, with grimaces that evoke strangeness, rigidity and the animalistic.

The dark space illuminated by strobe lights, and the shiny blue costumes, contrast with the ivory of the performers’ painted faces. One should not expect any direct reference or coherent message, but again, a montage of oppositions in continuous metamorphic processes. Music plays a key role in this choreographic montage, starting with Omar Souleyman’s techno-dabke, interrupted with moments of silence, buzzers and live cymbals. Arcade Fire’s “My body is a cage” underlines the realm of the petrified, Monteverdi disrupts the ensemble, and Nina Simone’s “Feelings” appears, unexpectedly, as an encore. Strangeness, impurity and intensity, the key words of Freitas’ work, are confirmed once more.

In the Pygmalion myth of Ovid’s Metamorphoses, the sculptor falls in love with his own oeuvre, a female ivory statue, which the Gods decide to endow with life. The statue has no real referent; it is not a mimetic object but the source of Pygmalion’s own imagination and artistic mastery. According to art historian Victor Stoichita, Pygmalion’s myth can be read as “a parable about the origins of simulacrum in the transgression of art representation, suspension of mimesis and in the deviations of desire” (Stoichita, 2011: 12).

This simulacrum, as an embodied image, a phantasm in-between reality and imagination, touches upon the magical capacity of the aesthetic and artistic work. In the original myth, the transitional process from ivory into flesh had an intermediary stage, in which wax was the symbolic material – the precise matter that granted Guintche its metamorphic potentiality.

In Marlene Monteiro Freitas’ work, choreography is an artistic process that opens space for the unpredictable and the contradictory to be staged as if there were no contradictions at all. Her work has uncontrollable life and force, an illusionist quality that challenges the boundaries between the rational and irrational, conscious and unconscious, and an audaciousness that follows its own singular path.

References

Freud, Sigmund, in https://en.wikipedia.org/wiki/Kettle_logic (consulted 14.07.17)
Freitas, Marlene Monteiro (2013), in <https://cargocollective.com/marlenefreitas#guintche-press-far> (consulted 14.07.17)
Coderch, Anna Maria and Victor Stoichita (1999), Goya. The Last Carnival. London: Reaktion Books.
Stoichita, Victor (2011), O Efeito Pigmaleão. Para uma antropologia histórica dos simulacros. Lisbon: KKM.

Alexandra Balona is a researcher and independent curator based in Porto. She is a PhD candidate in Culture Studies (EGS & Lisbon Consortium), and curated Migratory Images – Thinking Lab in Performing Arts (Rivoli TMP, Porto).

Against Cultural Appropriation by Karmenlara Ely

Burying myself alive

I have a recurring dream, a nightmare. A secret grave chamber is found underneath the stage of a theatre, under layers of construction. Boxes of trash, liquor bottles, oil barrels, plastic toys, relics and, horrifyingly, body parts of people both long and recently dead collected in crates and garbage bags, their severed limbs in a pile. Some are still breathing, but I cannot allow myself to look. My relatives are there, and strangers. Like a garbage dump, the architecture rots with the purpose of burying things out of sight for generations. If dreaming can be described as an agency, then this nightmare dreams me through its repetition. In the dream I am incapable of rage, only shame. *How can I hide from this archive of violences? If I just sleep forever, will it disappear?* It is as though I myself have done the killing: dismemberment of bodies in a museum of hurt, a library of abuses, trinkets and crimes six feet under the stage. It is as if I too, am one of the victims.

Even though it’s impossible to have done this crime, I have. And I am.

In search of a home in the theatre, and in the street, I have performed, masqueraded, stolen, even eaten of these sins, both unspeakable and sacred. The grave chamber in my dreams breathes shame because it is both epic and real. It is a living archive, not just of me, but everyone who came before me, all that I have lost and gained through them. Loss is the American archive I have inherited through my relatives from both indigenous and European roots, with their own competing narratives of historical trauma and survival. The archive is my material, and yet I do not own it, it escapes me, and I am unequipped to represent it. Through performance I have met elders, artists from various geographies, both at home and abroad, whose vision I have served, danced with, and learned from in redefining belonging. Learning to dance with the dead, the living, the shame. The privilege. Healing. I own nothing, claim nothing, except my gratitude. My work is to serve those relations through artistic practice. I learn by listening that I alone have created nothing but am responsible for everything. And that every landscape a theatre is built on might be on fire with bodies inside. Because I cannot sleep forever, I am left with thinking.

The trouble with Modernity

The first performances on American soil were the performances of the over 500 tribes of First Nations people who inherited and shaped the land called Turtle Island, in the face of genocide and colonization. The first American stage constructions were slave auction blocks, performances were forced. All architecture – for theatre or commerce, has since been built upon the graves, archives and eternal voices of our relatives who endured. There are no theatres in the Americas without this subtext, especially for African diasporic and Native peoples. As a guest in this country, I wonder, what are the contemporary theatres of Norway, or Scandinavia and even Europe built on? What economies are hiding under the floorboards? How do they shape cycles of repetition we are calling tradition or innovation: “post-dramatic” or even “post-contemporary”? Who is silenced, there? Who is responsible? Do we seek our sources of tragedy outside the stage, or is it always already there? And most importantly: Whose testimony do we consider expert in answering these questions today?

Our institutions are haunted by Modernity, deeply hungover from its fantasy, which arguably began over 500 years ago. *Artist as genius* is really the *artist as appropriator*, *artist as pioneer*, *as mapmaker*, *artist as explorer*, masked. The archetypes of the Modernist genius, the solo inventor, the cowboy on the horizon, artist as brand, has constructed us together, America and Europe. Both continents are intertwined precariously with the rest of the world through a shared economy built out of slave labor, genocide and trade of stimulants and people. The artist, when imagined as hero, genius, messiah, hipster – is doomed, against their own best interest, to repeat colonizing gestures. Appropriation cloaked as innovation risks erasure and silencing of alternative art-futures. Art-futures that we cannot yet imagine from our position, because of this blindness.

Appropriation continues the Doctrine of Discovery

Cultural appropriation at its worst re-performs genocidal gestures, because it imagines a world where the native expert is disappeared. Appropriation avoids citation, self-reflection and critical dialogue. Yet these reflections, especially citation, are the real content of all material processes rooted in community, both indigenous and otherwise. Appropriation refuses attention to the nightmare, the mass graves of Modernity and the future of living resistance. There are vibrant editorials written recently on the appropriation debate that identify its problematic. Older, but more foundational is “Working Through Appropriation” by Trinidadian author Richard Fung, writing in Toronto in 1993: “The primary dictionary meaning of the verb appropriate is ‘to take and use as one’s own’...there are no unique, pure cultures today; people have steadily learned the ways of others and taken them as their own...most of what we think

of as culture involves some degree of appropriation. Foods, religions, languages and clothes all betray contacts with a larger world, which includes our closest neighbours, as well as distant imperial centres. There are no clear boundaries where one culture ends and another begins. But while some of this fusion may be celebrated as exchange, a larger proportion is the result of domination...The critique of cultural appropriation is therefore first and foremost a strategy to redress historically established inequities by raising questions about who controls and benefits from cultural resources” (16-24).

For 16 years, the United Nations has been working on a law that would protect the rights of indigenous communities from this exploitation. Author/artist Murielle Borst-Tarrant (Kuna/Rappahannock) is a member of the *United Nations’ Permanent Forum on Indigenous Issues*, studying the historic legal construct *Doctrine of Discovery*. The foundation of the *Doctrine* over 500 years ago promoted international control, dominance and appropriation of indigenous peoples and lands based on the claim that those who are not Christian are not human. The following is from Borst-Tarrant’s paper given at *International Day of World’s Indigenous Peoples, 2011*: “The neo-classical design of the non-indigenous Western framework is perceived as a cultural norm. We need to promote reform in the arena of arts policies and cultural advocacy to indigenous methodologies and cosmologies that are the central core of indigenous arts practices rooted in indigenous cultural knowledge. The challenge lies in asserting that indigenous peoples have the right to maintain, control, protect and develop their own cultural heritage, including the visual and performing arts.”

Neo-liberal voices silencing native arguments against cultural appropriation as merely “political correctness” or “cultural policing”, violently reassert the ethic of the heinous *Doctrine*. It reveals a stronghold of outdated institutional artistic privilege, which historically has a position of unchallenged, unrestricted access in the name of innovation. There is a tendency in neoliberal society to conflate cultural appropriative acts and cultural backdropping with “cultural exchange”, but no equity or dialogue is involved. The *Doctrine* is a centuries-old licence to pilfer the culture of marginalized communities without consent, a right which defined Modernity. We must tear it down. Look instead to the powerful, critical artistic works, witty re-appropriative acts and activisms of community leaders as equal partners in the international artistic landscape. To quote Thomas Talawa Prestø, Artistic Director of the Tabanka Dance Ensemble, “If you have nothing of your own to say, be silent and step to the side so someone with something to say may speak. Using our cultures to silence our voices and superimpose your own is old, it has been done, and has nothing to do with contemporaneity.” Under every stage are living archives in various stages of vibrant decay, mourning, renewal, revolt and healing.

It’s not about morality

Blindness to the violent impact of the *Doctrine* on the international art scene is not from a lack of moral political compasses. Our marketplace is far too much in love with Victorian morality and the image of an educated and “socially engaged artist” as hero. We lack equitable relations. We lack weakness and anonymity. Willingness to give space, time and flesh to uncomfortable spaces. To allow ourselves to be beginners. Relations, with actual risk, critical encounter and dialogue, stand in opposition to appropriative acts. The term “weak actor” comes to mind (perhaps the opposite of the hero or protagonist) as it is used in the research of Tuija Kokkonen. She presents, in her PhD research at UniArts Helsinki, a theory of post-human performative action emerging from practices binding “weak actors” and non-human actors as co-performers in an ethics of hospitality to “create a new kind of polis”. I like thinking with the idea of the “weak actor” instead of the innovator. It is a way to think critically about appropriation, because a “weak action” exists through acknowledging interdependency and intimacy. Camilla Eeg-Tverbakk’s PhD dissertation proposes an equally compelling live form for practicing ethics, which she calls *teater ting*. Eeg-Tverbakk rethinks the impact of appropriating the testimony of others, and the imminent sovereignty of “things” in documentary work. She calls for an “ethics of the unknown” with care and acknowledgment of agencies, dreams, experiences “I am not able to grasp and comprehend from my perspective” (2016). Both of these contributions are examples of thinking hospitable to an alternative art-future emerging from Nordic artistic research.

Post-Modernity is still Modernity

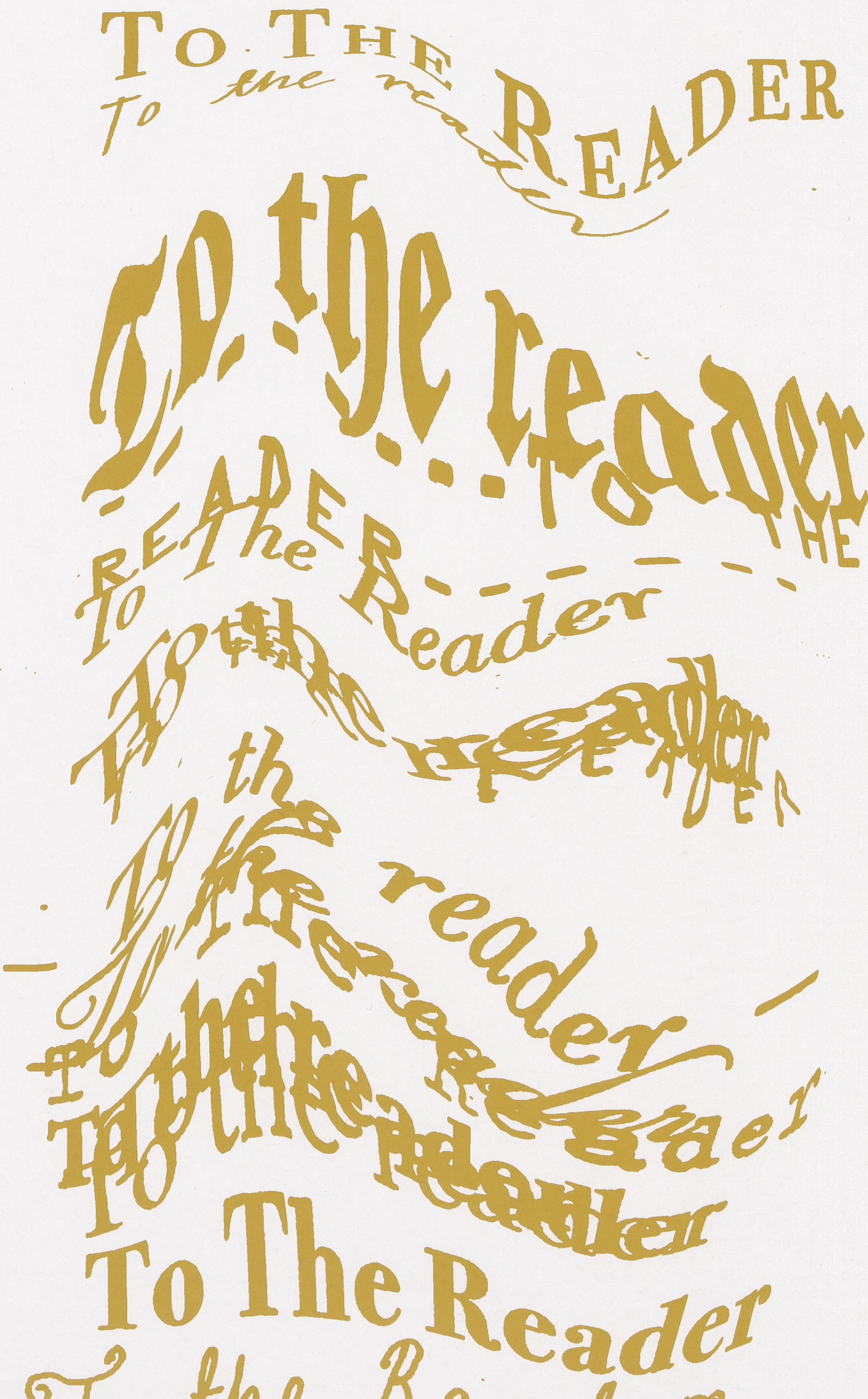
All work begins and end with relations, therefore the work and the questions of accountability are never finished. The nightmare is a call. Identifying who we are in the work and what relations we are making is foundational ethics as ground. If I find myself faced with material from an archive outside my experience, it’s a call to put myself in question with a living expert from the tradition, and risk finding out I have nothing to give. To risk belonging, to risk the nakedness of community, to risk losing. We are in a time of resistance, change and dreaming new art-futures where diasporic and indigenous peoples are the emerging leaders. Our future lies in the yet unlearned vocabulary and methods that destabilize modernity and its psychic hold on us. Our attachment to the “new”, the so-called *avant* and its cynical relationship to territory, production, and consumer capitalism is failing us. *The empty white or black box has a trash heap just outside the window*. Can we artists, at our best, practice a slower ethics? Are we able to be beginners? Artists are capable of decentralizing power, rather than heroically imitating the desires of institutions to grow as a brand. As a theatre educator, I know that unless I am part

of a destabilizing and decolonizing process myself, I am doing nothing but rushing towards an aestheticized nowhere, an architectural nightmare.

References

Eeg-Tverbakk, Camilla (2016), *Theatre – ting: toward a materialist practice of staging documents*, PhD dissertation. London: University of Roehampton. Fung, Richard (2013), “Working Through Appropriation”, in FUSE, summer 1993, V. xvi n 5+6, p. 16-24.

– **Karmenlara Ely** is Professor and Artistic Director of Acting at Østfold University College/Norwegian Theatre Academy. She collaborates internationally on theatre and performance works, most recently with New York-based artists Muriel Miguel/Spiderwoman Theater and composer Sxip Shirey, and Trinidad-based author/director Tony Hall.

Bokhandel

Bokhandelen er både et kunstprosjekt, en bokhandel og en måte å åpne for samtaler og kontakt mellom kunstnere, samarbeidspartnere og publikum.

I bokhandelen i foajeen vil det samles et utvalg bøker av ulike slag – foreslått av kunstnerne fra sesongens program og deres samarbeidspartnere. De har plukket ut én eller to bøker som er viktige for dem og som de har et personlig forhold til. Boken kan ha inspirert dem, forandret livene deres eller beveget dem på en eller annen måte. Hver bok inneholder en anbefaling som alle kan lese og et forseglet, personlig brev, som kun kan åpnes av personen som kjøper boken. Kun ett eksemplar av hver bok vil være tilgjengelig. Tanken er at hver bok er unik og at den skaper en bestemt samtale mellom kunstneren og personen som kjøper den. Salgsprisen er den vanlige prisen på boken.

En liste over alle bøkene, inkludert hvem som anbefalte dem og hvem som kjøpte dem, vil være tilgjengelig i bokhandelen som et minne om alle de materielle og immaterielle samtalene som oppstod.

Bokhandelen er et prosjekt initiert av Tormod Carlsen* og Anne-Cécile Sibué-Birkeland, i samarbeid med Hildur Kristinsdottir* og Mårten Spångberg*. Den vil foregå frem til desember 2018.

* Assosierte kunstnere ved Black Box teater 2017-2018.

Bookshop

The bookshop is at once an art project, a real bookshop, and a way to engage in conversations and generate invisible threads of communication between the artists, their collaborators and the audience.

The bookshop gathers in the foyer of the theatre a selection of books – all sorts of books – proposed by the artists of our fall season and their collaborators (artists and designers, performers, technicians, dramaturges, producers...). They have picked out one or two book(s) that are important to them and to which they have a personal relationship. The book may have informed their work, inspired them, changed their life, moved them... Each book contains a recommendation that everyone can read and a sealed personal letter, which can be opened only by the person who buys the book.

Only one copy of each book is available. The idea is that each book is unique and creates a particular conversation between the artist and the audience member who buys it. The selling price is the regular price of the book.

A list of all the books, including who recommended them and who bought them, will be available for consultation at the bookshop – a memory of all the material and immaterial conversations that happened at the bookshop.

The bookshop is a project initiated by Tormod Carlsen* and Anne-Cécile Sibué-Birkeland, in collaboration with Hildur Kristinsdottir* and Mårten Spångberg*. It will run until December 2018.

* Associated artists at Black Box teater for 2017-2018.

Assosierte kunstnere

Fra januar 2017 og de neste to årene samarbeider Black Box teater med tre assosierte kunstnere: Tormod Carlsen, Hildur Kristinsdottir og Mårten Spångberg. På hver sin måte, med utgangspunkt i sine særegne tilnærminger og på forskjellige stadier i karrieren arbeider de alle tre med utfordrende, kunstneriske praksiser som stiller spørsmål ved representasjon. Dette samarbeidet er et av tiltakene for å styrke tilstedeværelsen av kunstnerne i huset. Det gir mulighet til å revurdere den gjensidige avhengigheten mellom kunstnerne og teatret, og danner mer fleksible rammer for samarbeid. Dette arbeidet er et eksperiment der vi sammen vil definere innholdet over tid. Helt konkret innebærer dette et trofast forhold over en gitt periode. Det betyr at vi støtter og presenterer verk av disse kunstnerne jevnlig. Videre at vi fungerer som en samtalepartner som følger kunstnernes utvikling med en skreddersydd tilnærming til behovene deres. Samarbeidet kan generere nye prosjekter knyttet til byen og innbyggerne, og slik sett blir kunstnerne også verdifulle samtalepartnere for oss.

Associated artists

As of January 2017 and for a period of two years, Black Box teater collaborates with three associated artists: Tormod Carlsen, Hildur Kristinsdottir and Mårten Spångberg. Each in their own way, with their own mediums and at different moments of their career, they are challenging artistic practices and shaking representations. This collaboration is one of the anchor points to strengthen the place of artists in the house. It offers the possibility to re-examine the interdependencies between us as a venue and the artists, to modify the contours of the space assigned to each one and explore the possibilities of deepening the intersections between our mutual centers of interests. This companionship is an experience, with components we will invent together over time. Concretely, it is a fidelity during a given period: it means that we support and regularly present the work of these artists, that we are a conversation partner to accompany their development with a tailor-made approach according to their respective needs, that specific projects, in connection with the city and the inhabitants, are imagined in common, and that these artists are also a discussion partner for us.

Tormod Carlsen (NO)

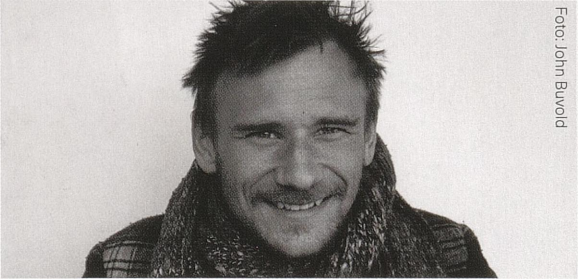

Foto: John Buvoid

«Jeg er blitt beskyldt for å være turist. Jeg forplikter meg ikke til én ting. Å være turist kan være noe positivt. Det er som å gå på fjellet. Man går, så ser man et nytt fjell, og så et fjell til. Det er en pågående søken etter nye utsikter.»

Å se på alt som landskap har hele tiden vært en dragning hos Tormod Carlsen. Helt siden han flyttet til Russland etter videregående skole for å trene til sirkusartist, har han oppsøkt steder og kontekster som preges av paradokser. I det motsetningsfylte ser han muligheter til å vri på situasjonen. Foruten Russland har Carlsen studert teater ved Universitetet i Teheran og regi på Kunsthøgskolen i Oslo.

Etter hvert har landskap blitt en tydelig inngang til kunstnerisk arbeid. Flere av prosjektene bærer preg av å være langvarige undersøkelser av situasjoner og problemstillinger hvorfra nye verk genereres. Det gjelder i særlig grad hans arbeid på Grønland med det nye nasjonalteatret, og arbeidet med *In The End We Are All Alone*, en serie av små enmannsteatre og forstyrrelser i offentlig rom, som han utvikler sammen med scenograf Heidi Dalene. Det andre verket i denne serien, *O – The Healing Lump* er en del av høstens program på Black Box teater.

“I have been accused of being a tourist. I don’t commit myself just to one thing. Being a tourist can be something positive. It’s like walking in the mountains. You walk, you see a new mountain, and then another. It’s a constant search for new vistas.”

Seeing everything as landscape has been Tormod Carlsen’s longstanding fascination. He has sought out places and contexts marked by paradox ever since he moved to Russia to train as a circus artist after completing his upper secondary education. In settings of contrast and opposition Carlsen finds the potential to twist a situation. In addition to Russia, he has studied theatre at the University of Teheran and directing at Oslo National Academy of the Arts.

Over time, landscape has become an artistic approach. Several of his projects can be characterized as long-term investigations of situations and questions that generate new works. This is especially true of his work with The National Theatre of Greenland and his project *In The End We Are All Alone*, a series of one-person theatres and interventions in public space, which he has been developing with scenographer Heidi Dalene. The second work in this series, *O – The Healing Lump*, is part of our program this fall.

Hildur Kristinsdottir (NO)

Foto: Anders Borchgrevink

«Fra å være dedikert breakdancer med begynnende headspin-måne, er min identitet nå som skuespiller, selv om jeg faktisk jobber mest som regissør. Da jeg startet min scenekunstreise så jeg for meg det å være med i et kompani, litt som et breakdance-crew, der vi alle hadde like jakker med kompaniavnet brodert bak på ryggen. Men så har jeg fått mulighet til å jobbe med stadige nye konstellasjoner av fantastiske kunstnere i stedet. Men jeg drømmer fortsatt om den jakka.»

Hildur Kristinsdottir er regissør og skuespiller med utdanning fra Akademi for scenekunst i Fredrikstad. Hun har bakgrunn fra dans med hovedvekt på breakdance. I 2008 viste hun sin første forestilling på Black Box teater med scenekunstduoen Søstrene Andrews og debuten *Søstrene Andrews presenterer: Faen, verden brenner*. Duoen hadde premiere på sin andre forestilling *Salt-N-Pepper serverer den tredje sjimpanse* i 2009. Siden 2010 har Hildur arbeidet med den kritikerroste teatertrilogien *Klassikere for kids* som består av forestillingene *Faust for kids* (2012), *Til fyret* (2013) og *Forbrytelse og Straff* (2015). *Klassikere for kids* har som mål å gjøre utvalgte klassikere tilgjengelige for barn. Samtlige forestillinger har blitt vist på Black Box teater og de to første forestillingene ble nominert til Heddaprisen i klassen for barne- og ungdomsteater og har turnert Norge rundt. Denne høsten presenteres hele trilogien i tillegg til workshop og samtaler igjen på Black Box teater. *Faust for kids* og *Til fyret* har også blitt vist i Danmark. Med duoen Kristinsdottir/Willyson har Hildur nylig laget forestillingen *Synkehull* som ble vist under Oslo Internasjonale Teaterfestival 2017.

"From being a dedicated breakdancer with a starting headspin-baldness, my identity is now as an actor, although I actually mostly work as a director. When I started my journey in the performing arts I imagined that to be part of a theater company was a bit like a breakedance-crew, where we all had equal jackets with the company name embroidered on the back. But then I got the opportunity to work with constant new constellations of wonderful artists instead. But I still dream about that jacket."

Hildur Kristinsdottir is a Norwegian director and actor. She recieved her training at the Norwegian Theater Academy in Fredrikstad and also has a background in dance with an emphasis on breakdance. She premiered at Black Box teater in 2008 with the duo Søstrene Andrews and the performance *Søstrene Andrews presenterer: Faen, verden brenner*. In 2009, the duo also presented the performance *Salt-N-Pepper serverer den tredje sjimpanse*. Since 2010, Hildur has been working with the theater trilogy *Klassikere for kids* (*Classics for Kids*), consisting of the performances *Faust for kids* (2012), *To the Lighthouse* (2013) and *Crime and Punishment* (2015). *Klassikere for kids* aims to make selected classics accessible to kids. All three performances have been shown at Black Box teater and the first two were nominated for the Norwegian Hedda award in the category theater for children and youth. This fall the complete trilogy will be shown at Black Box teater accompanied by other events. *Klassikere for kids* has been touring Norway to raving reviews from the audience and press. *Faust for kids* and *To the Lighthouse* have also been performed in Denmark. As part of the duo Kristinsdottir/Willyson, Hildur has recently made the performance *Synkehull*, which was shown during Oslo Internasjonale Teaterfestival 2017.

Mårten Spångberg (SE)

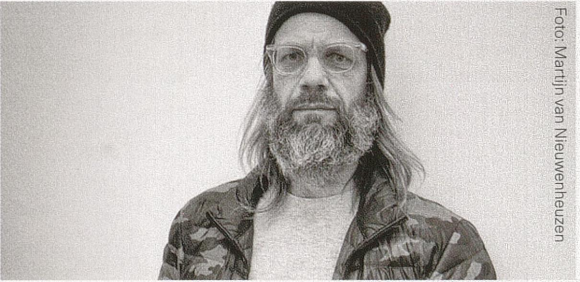

Foto: Marlijn van Nieuwenhuizen

«Transformation and challenge are central to the work I engage in. If our aspirations are not way too high, I’m not interested, and if things don’t run scarily close to fucking up, I’m getting bored. The stage is for me an important place to convey emotions as well as views. It is a place where the intimate can be found right next to global policy issues, where illusion can take us on a journey or be torn apart in favor of agitation and resistance. I have taken on the responsibility to question and use the stage, change it and let it speak to our time. Creating performing art means to establish an ethic of what it means to be human, individual and social.»

Mårten Spångberg er en koreograf som bor og jobber i Stockholm og Brussel. Han betrakter dans som et utvidet felt. Dette tilnærmer han seg gjennom eksperimentelle praksiser og kreative prosesser i et mangfold av formater og uttrykk i skjæringspunktet mellom scenekunst og visuell kunst. Etter å ha jobbet som danser begynte han i 1999 å arbeide skapende, med soloarbeid og forestillinger i storskala som har turnert over hele verden. Under navnet International Festival (2003-2010) utviklet han i samarbeid med arkitekt Tor Lindstrand prosjekter som spenner mellom arkitektur, sosial praksis og koreografi. Hans første bok Spangbergianism ble utgitt i 2011. Hans siste arbeider, *La Substance, but in English* (skapt på MoMA PS1 i New York i 2014), *Natten* (2016) og *Gerard Richter, une pièce pour le théâtre* (2017), forvandler selve ideen om forestilling og utforsker dansens potensial til å generere en særegen opplevelse for publikum. Mårten Spångberg har lang erfaring med å undervise i både teori og praksis, og er professor i koreografi og dramaturgi på Kunsthøgskolen i Oslo. *Powered by Emotion*, hans ikoniske solo fra 2003, er en del av høstprogrammet.

Mårten Spångberg is a choreographer living and working in Stockholm and Brussels. He envisages dance as an expanded field, something he approaches through experimental practices and creative processes in a multiplicity of formats and expressions at the intersection of performing art and visual art. After working as a dancer, he began in 1999 to create his own pieces, solos and larger scale works that have toured around the world. Under the International Festival label, in collaboration with architect Tor Lindstrand, he developed projects from 2003 to 2010 that spanned architecture, social practice and choreography. In 2011, he published his first book, Spangbergianism. His latest creations, *La Substance, but in English* (created at MoMA PS1 in New York in 2014), *Natten* (2016) and *Gerard Richter, une pièce pour le théâtre* (2017), transform the very notion of spectacle and explore the potentialities of dance to generate a singular experience for the audience. Mårten Spångberg regularly teaches both theory and practice. He is currently a professor of choreography and dramaturgy at the Oslo National Academy of the Arts. *Powered by Emotion*, his iconic solo created in 2003, is part of our program this fall.

Showbox 2017

27. november–

2. desember

For 13. gang arrangerer Scenekunstbruket festivalen Showbox, en scenekunstfestival med fokus på barn og unge. Årets festival går av stabelen i Oslo fra mandag 27. november til og med lørdag 2. desember 2017. Årets program er bredt sammensatt av noe av det beste og nyskapende på scenekunstfeltet for barn og unge i dag. I tillegg til et åpent publikumsprogram arrangerer Showbox flere fagseminarer og samlinger. Følg med på www.showbox.no for mer informasjon.

For the 13th year running, Norsk Scenekunstbruk hosts the performing arts festival Showbox. Primarily focusing on children and young people, the festival is an arena for performing art and a place for performers and organizers of the field to discuss and view a great selection of performances and presentations, and make new connections. The festival is open for everyone. Please see www.showbox.no for further information and tickets.

Andre programmerende

teatre i Norge

Høsten 2017

BIT Teatergarasjen

Bergen

bit-teatergarasjen.no

19. august
Workshop med Felix Ott og Bahar Temiz (DE/TR)

25.–26. august
Felix Ott & Bahar Temiz (DE/TR)
M.A.R.S

7.–9. september
Heine Avdal & Yukiko Shinozaki / Fieldworks (NO/JP)
Unannounced

13. september
Marco Berrettini (CH/IT)
iFeel2

15.–16. september
Marco Berrettini (CH/IT)
iFeel4

7.–8. oktober
Nicola Gunn (AU)
Piece for person and Ghetto Blaster

19.–28. oktober
Meteor 2017 – Internasjonal teaterfestival 2017
Forced Entertainment (UK), Sarah Vanhee (BE), Verk Produksjoner (NO), Alexandra Bachzetsis (CH), Happy Gorilla Dance Company (NO), Thea Hjelmeland (NO), Alessandro Sciarroni (IT), Spreafico/Eckly (NO), Dorothée Munyaneza (FR), Signe Becker & Ingvild Langgård (NO), Jacob Wren (CA), József Trefeli and Gábor Varga (HU/AU), Burrows & Fargion (UK/IT), Finn Iunker (NO), Ingvild Holm (NO), Mykki Blanco (US), Tormod Carlsen (NO), White Beauty (NO/SE/DK/FR), Galerie International.

17.–18. november
A-project (NO/IT)
A-project #2

1.–2. desember
Dewey Dell (IT)
Sleep Technique

Teaterhuset Avant Garden

Trondheim

avantgarden.no

20.–24. september
Bastard – Trondheim internasjonale scenekunstfestival 2017
Med: Spreafico Eckly (NO), Melk Prod / Marco Berrettini (CH/IT), Mette Edvardsen (NO), Mia Habib Productions (NO), Findlay/Sandsmark (US/NO), Dana Michel (CA), Anne Helga Henning (NO), Yaniv Cohen (IL/NO), Nicola Gunn (AU), Heine Avdal & Yukiko Shinozaki / Fieldworks (NO/JP/BE)

6.–8. oktober
Verk Produksjoner (NO)
Wishful Beginnings

14. oktober / 5. november / 25. november
Teater Fot (NO)
Verken fugl eller fisk (prosessvisning)

14.–15. oktober / 11.–12. november
Willy Walder (NO)
Skriveforum presenterer: Dramatikk for begynnere

19.–20. oktober
Tony Tran & Antero Hein (NO)
Makt og avmakt
I samarbeid med DansiT –
Dans i Trondheim og Midt-Norge

27.–29. oktober
Feminalen – Samarbeid med Feminalen

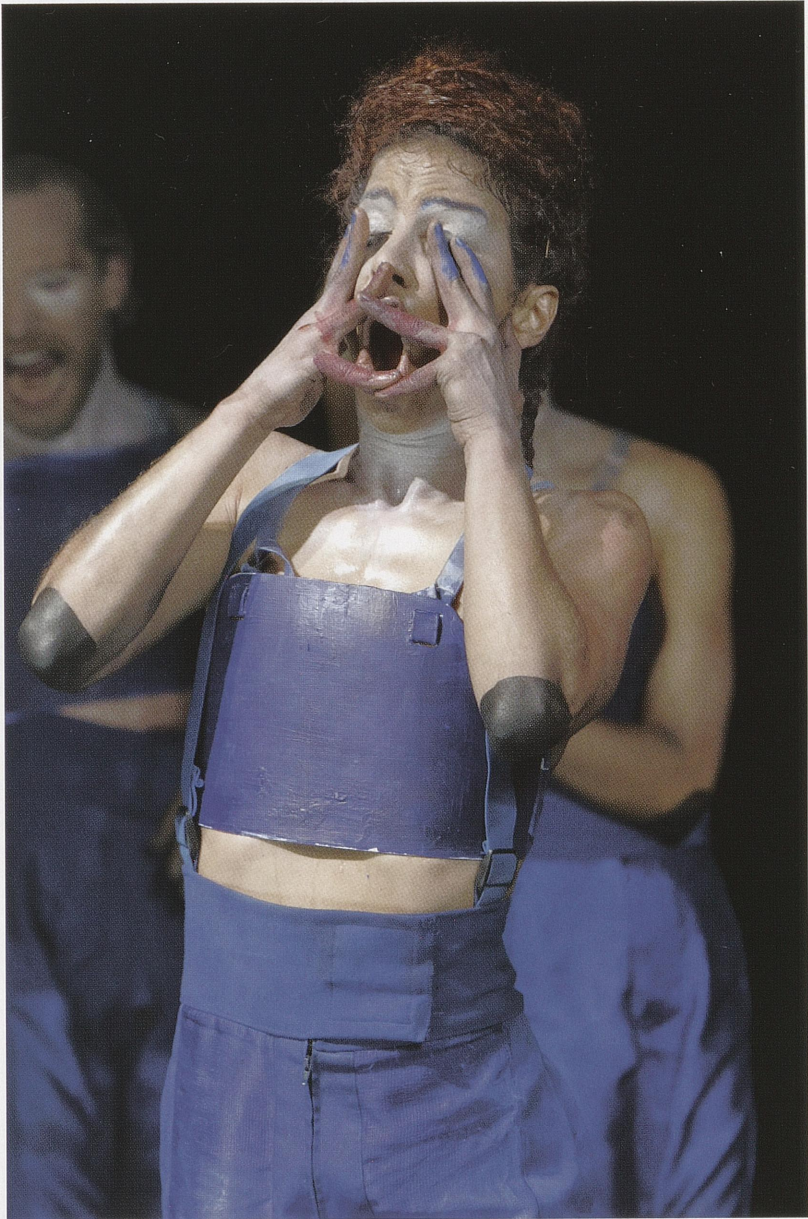
2.–3. november
Chelfitsch (JP)
Time’s Journey Through A Room

10. november / 9. desember
Mørkerommet –
Teaterhuset Avant Gardens arena for
kunst i fremkallingsøyeblikket

2.–3. desember
Kristinsdottir/Willyson (NO)
Synkehull

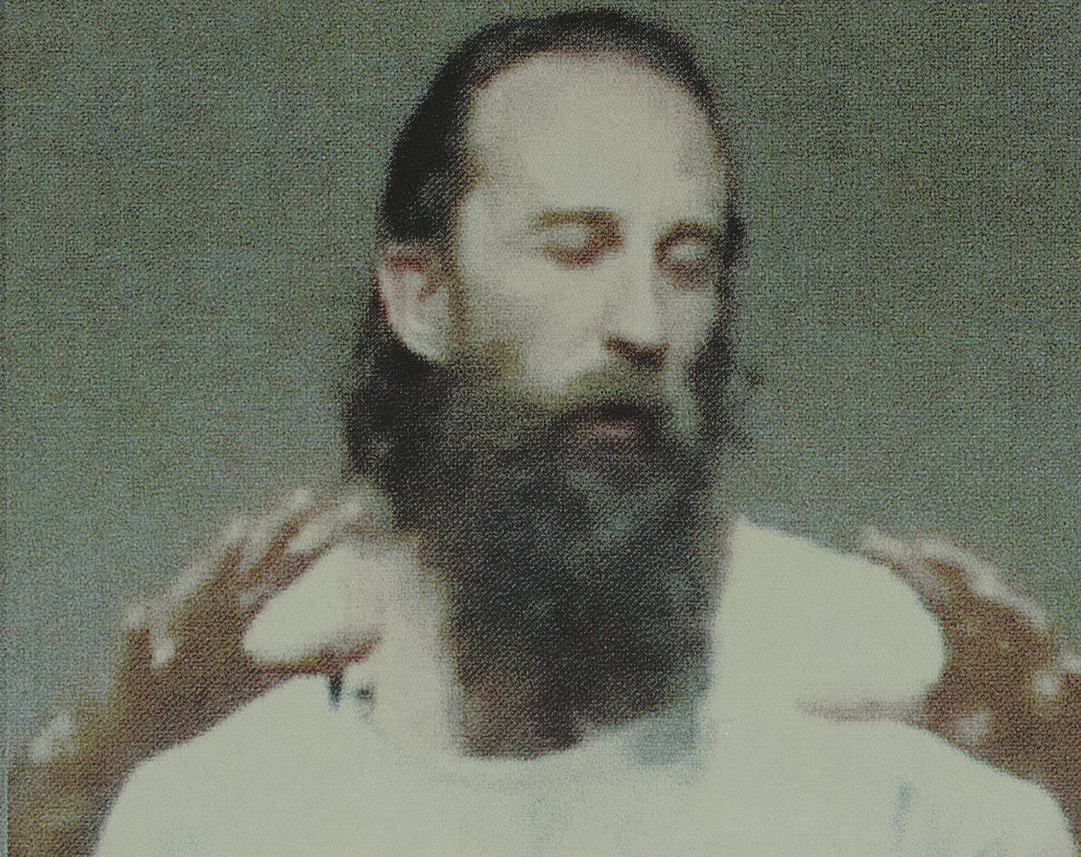
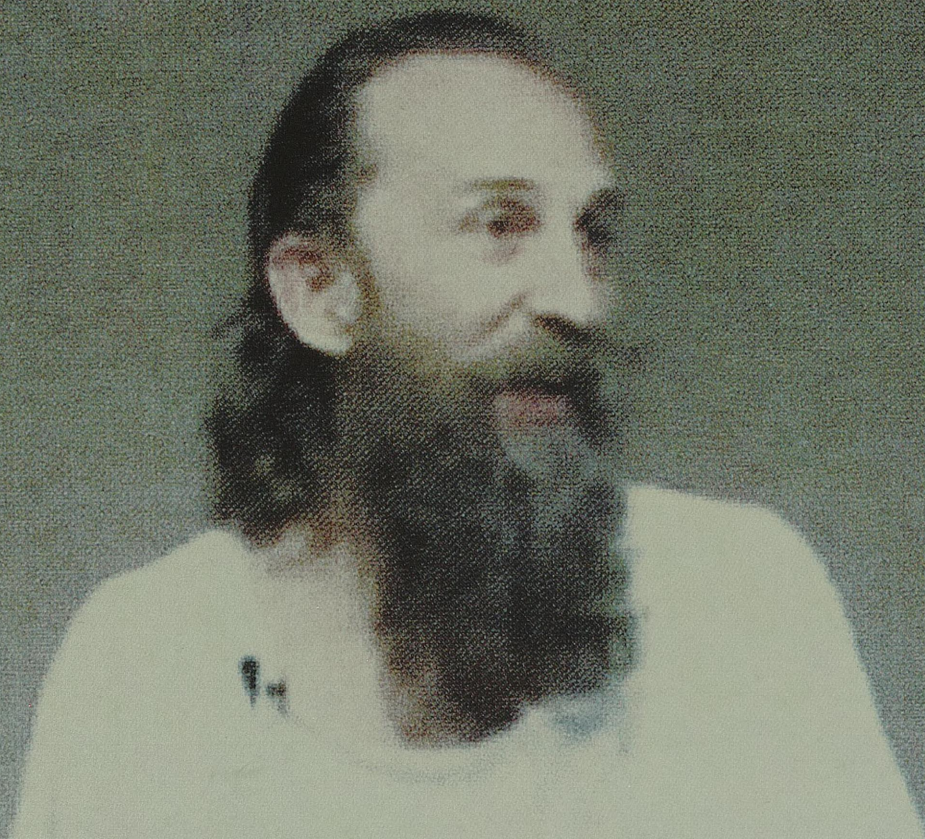
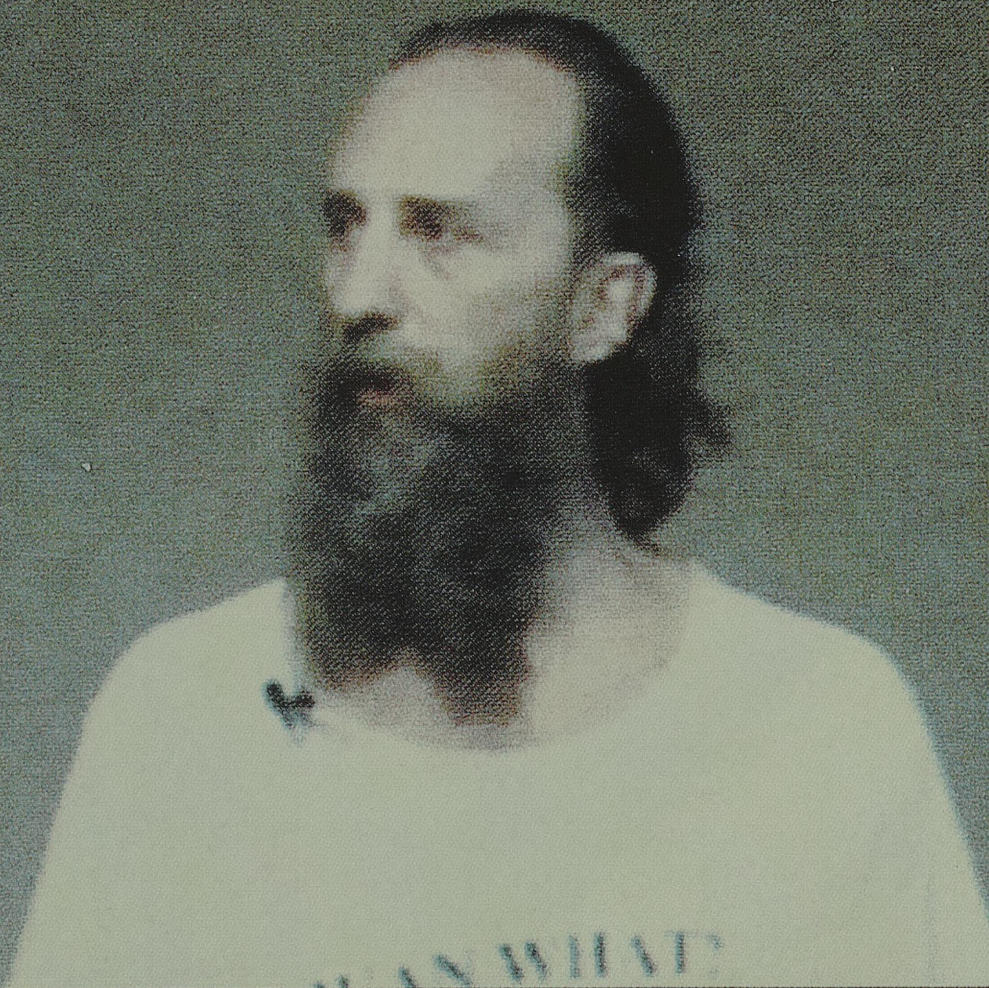
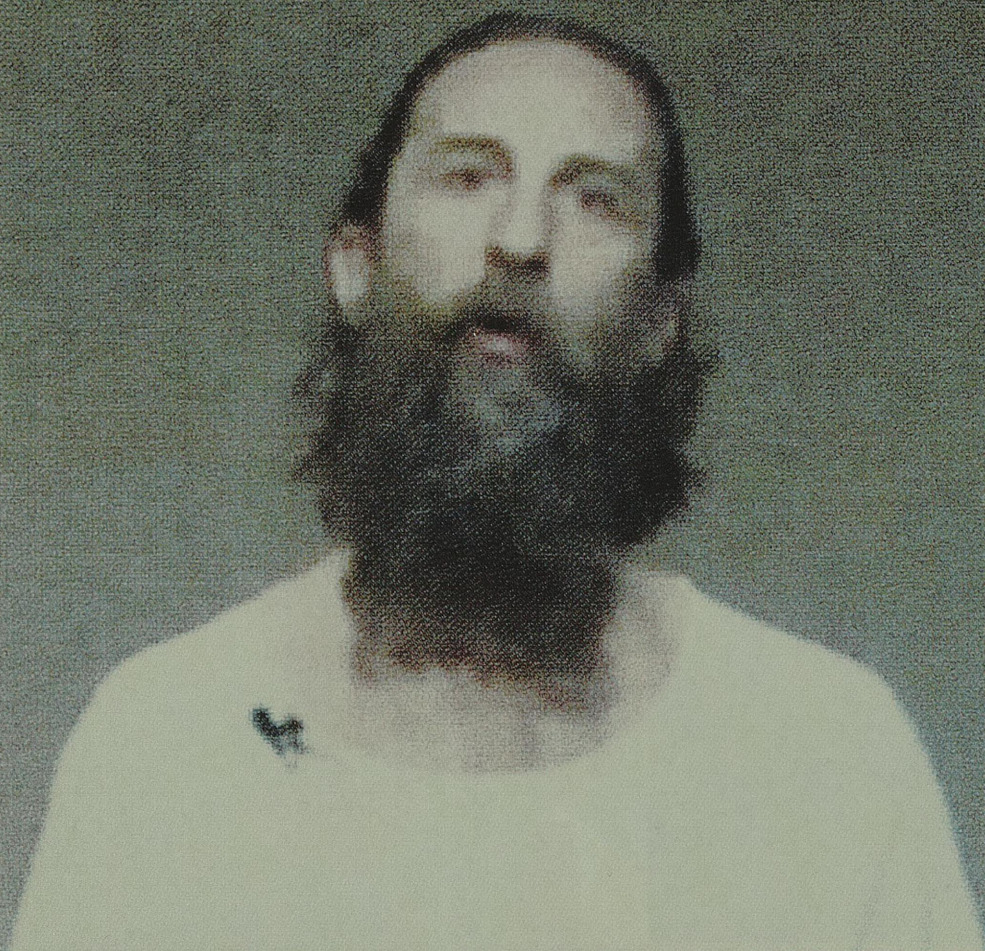
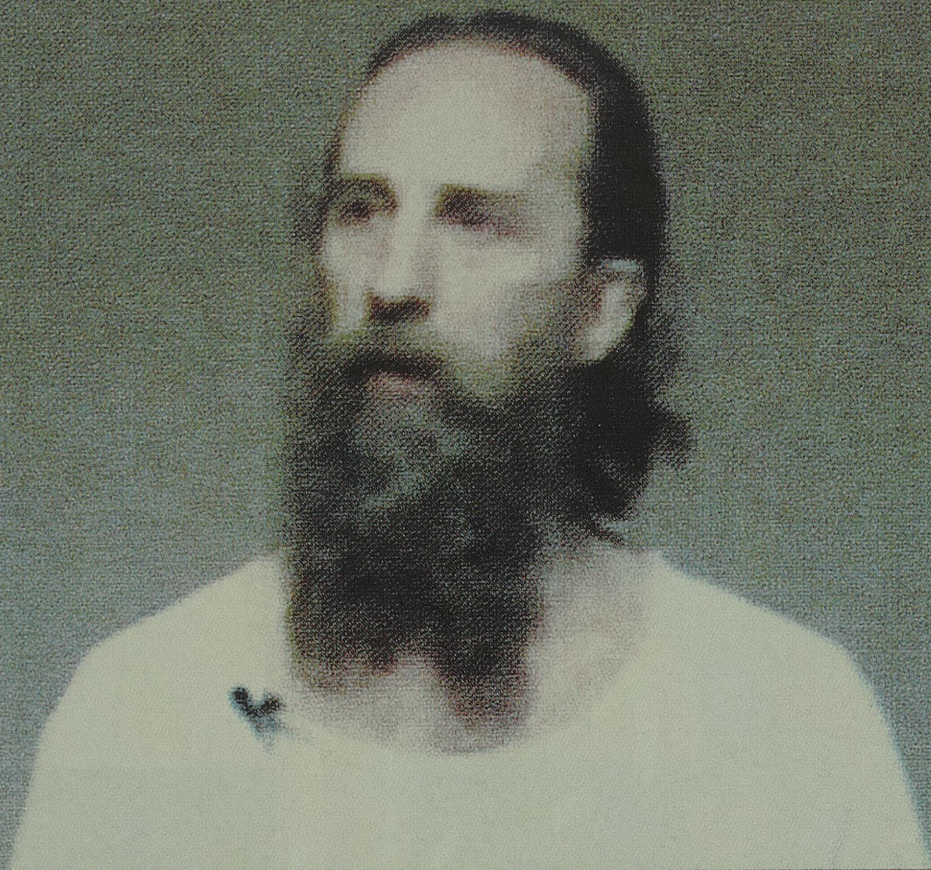
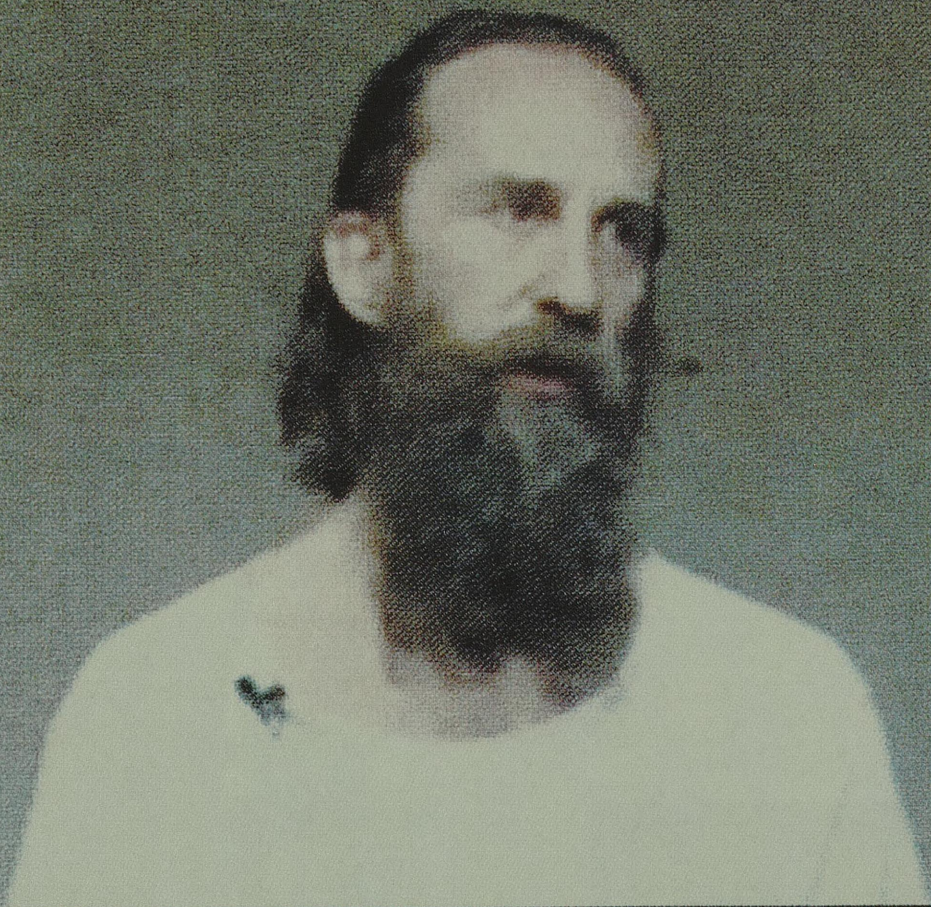

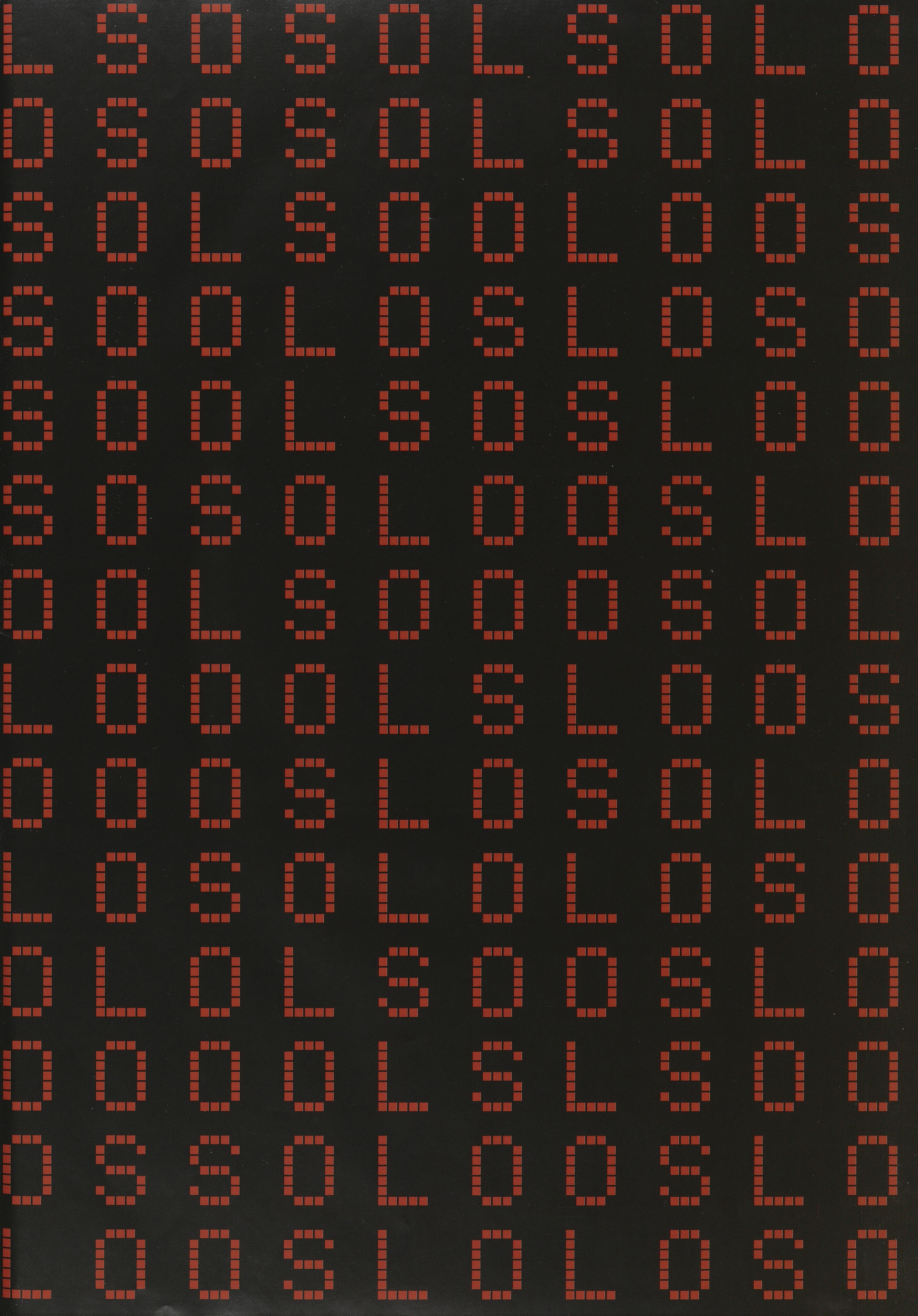

Marlene Monteiro Freitas (CV/PT)

Of Ivory and Flesh – Statues Also Suffer

Foto: Hervé Véronèse

Nicola Gunn (AU)

Piece for Person and Ghetto Blaster

Foto: Gregory Lorenzutti

Klassikere for kids (NO)

Faust for kids

Foto: Kristinn Gudlaugsson

Klassikere for kids (NO)

Forbrytelse og straff

Foto: Kristinn Gudlaugsson

Klassikere for kids (NO)

Til fyret

Foto: Kristinn Gudlaugsson

A B C D

H

O P

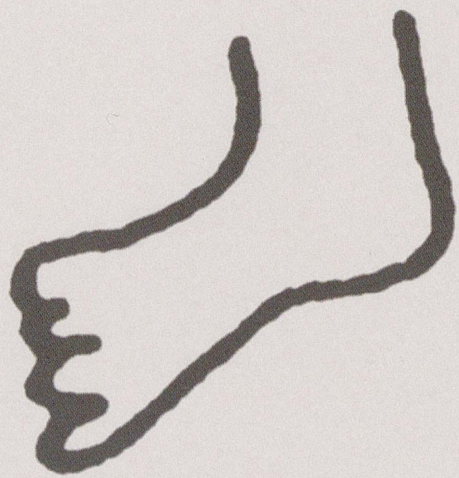
U V

: ;

()

*

+

Billettinformasjon

Billetter kan kjøpes på ticketmaster.no, tlf 815 33 133, eller i teatrets billettluke som er åpen én time før forestillingsstart.

Full pris kr. 250,-
Moderasjonspris kr. 150,-
Under 25 år: kr. 100,-

Moderasjonspris gis til studenter, trygdede, pensjonister, menig militære, samt innehavere av Black Box teater medlemskort, scenekort, UKS, DTS, NBK, Bokklubben, UNIK Oslo eller OBOS-medlemskap.

Alle som har ledsagerbevis for funksjonshemmede får gratisbillett for sin ledsager.

Familie og ungdomsforestillinger:
Barn: kr. 75,-
Voksen: kr. 150,-

Dobbelbillett til forestillingene med Mette Edvardsen og Juan Dominguez fredag 13.10
19.00: Mette Edvardsen (NO): *oslo*
21.00: Juan Dominguez (ES): *between what is no longer and what is not yet*
Kun kr. 350/200. Billetten kan kjøpes på ticketmaster.no

Medlemskort
Ved kjøp av medlemskort til kr. 150,- betaler du kun kr. 150,- pr. forestilling. Medlemskortet må fornyes for hver ny sesong. Medlemskortet kan kjøpes på ticketmaster.no og hentes i billettluke på teatret.

Kontaktinformasjon

Black Box teater, Marstrandgata 8, 0566 Oslo

Telefon 23 40 77 70
blackbox@blackbox.no

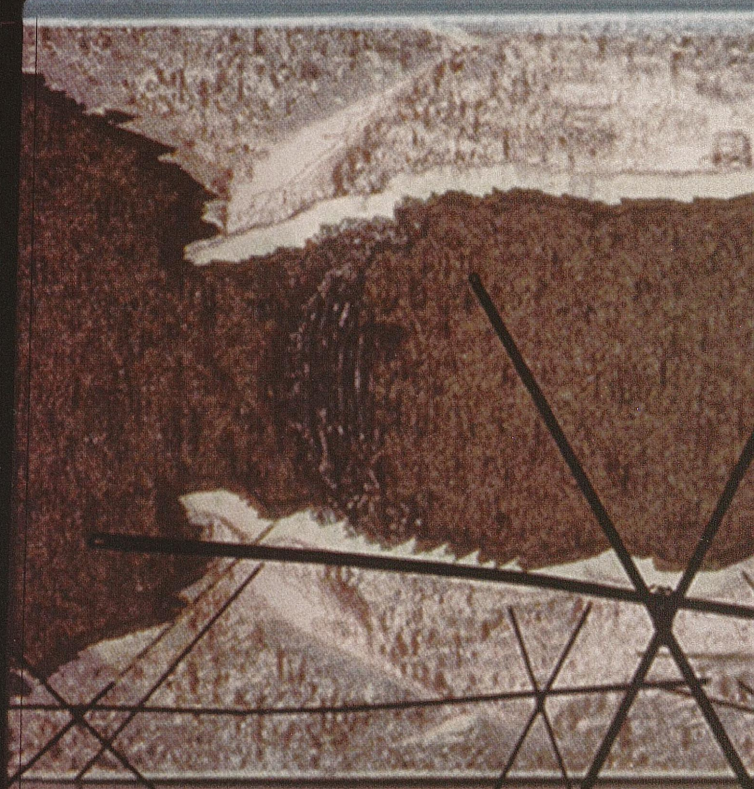
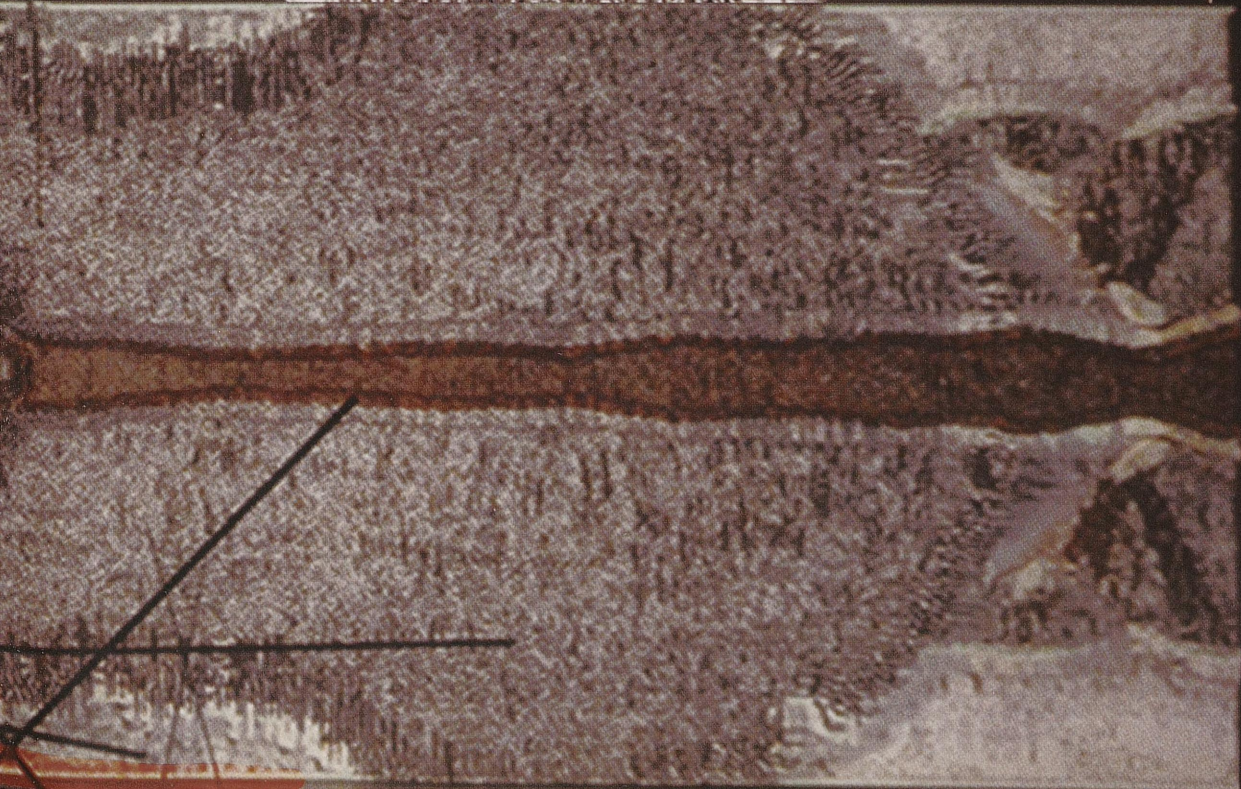
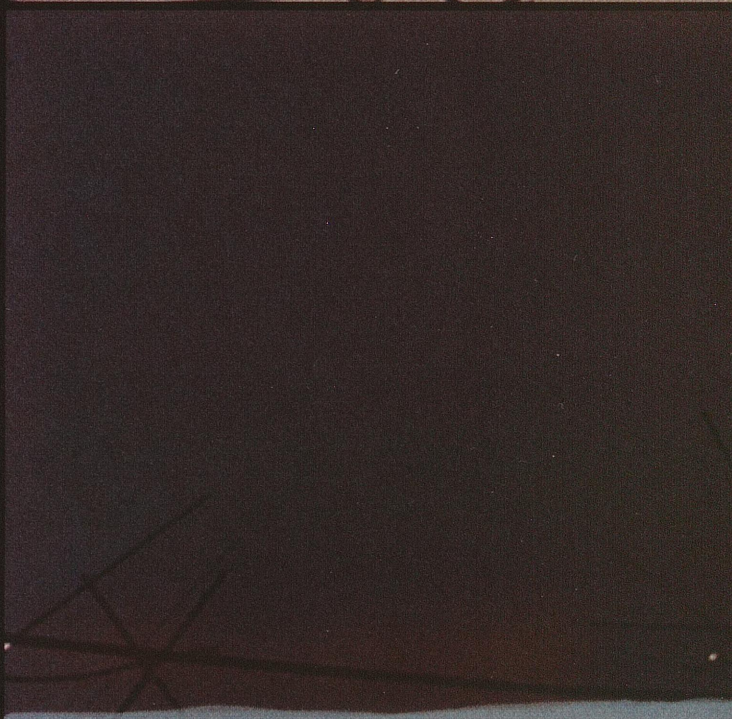
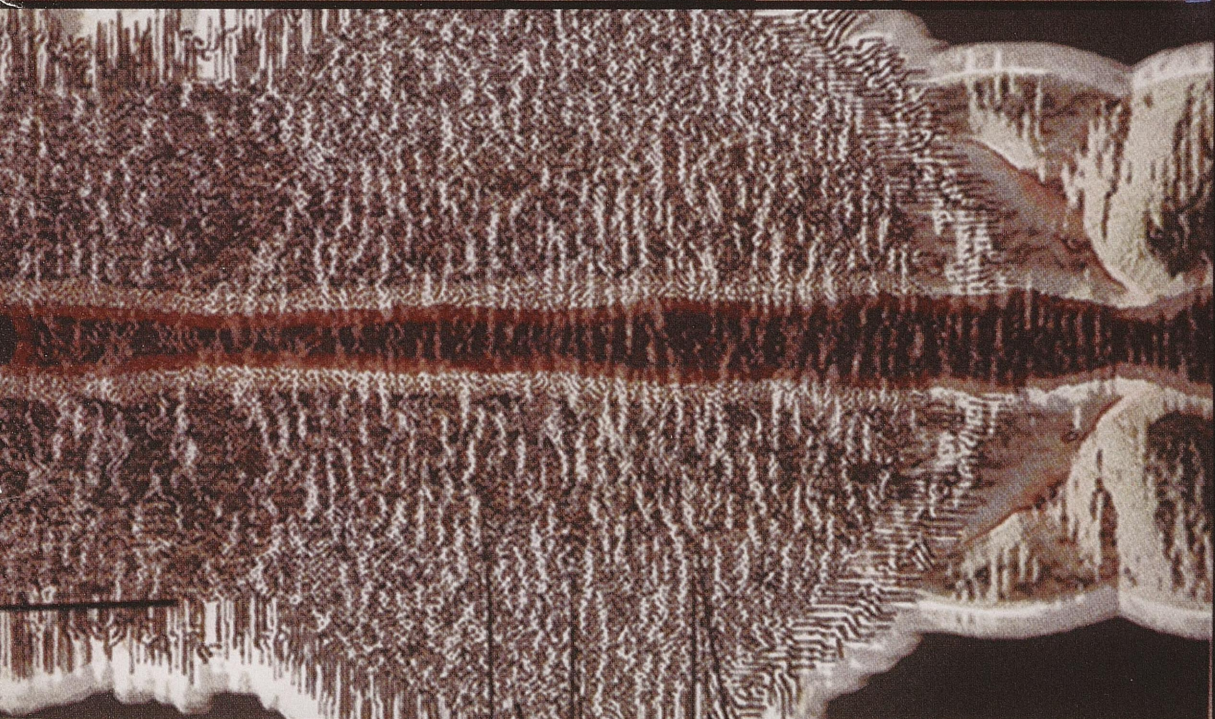
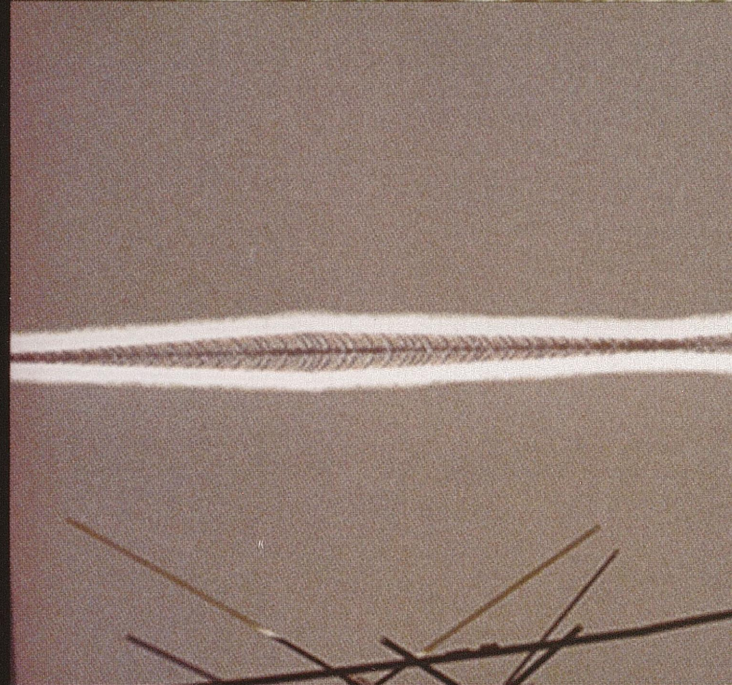
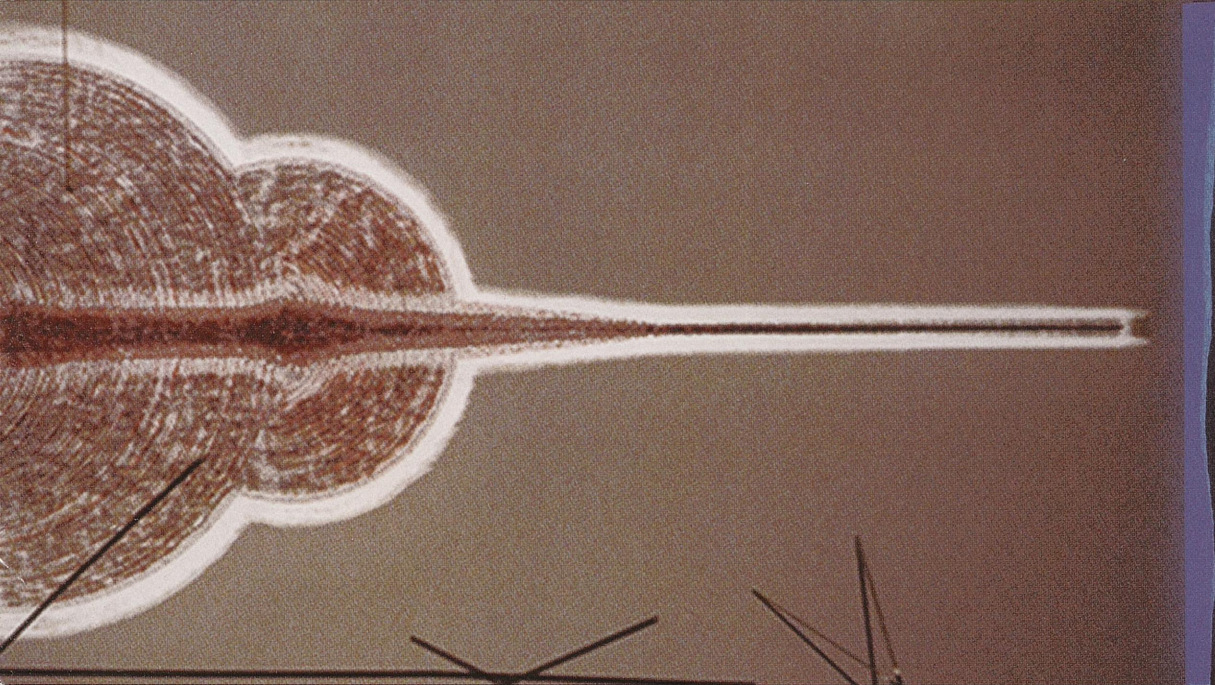
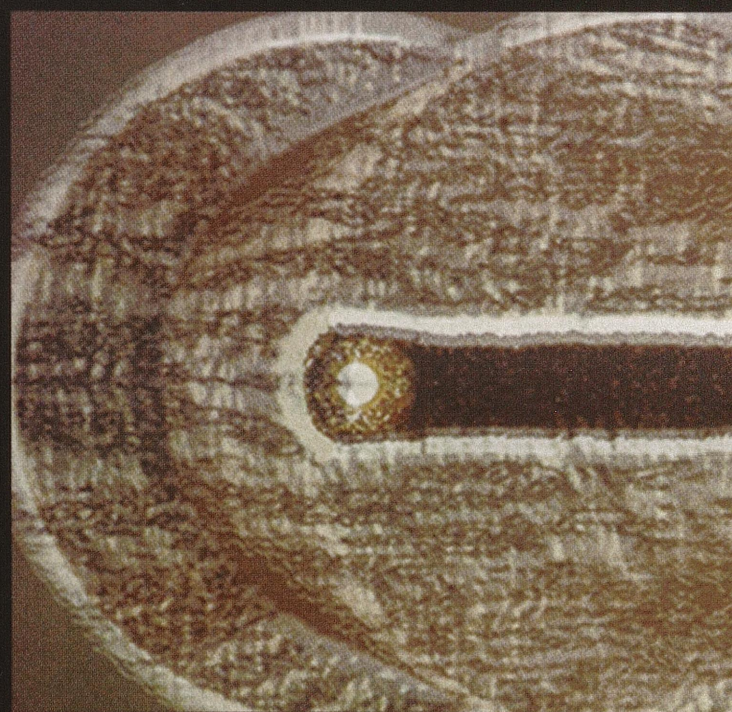
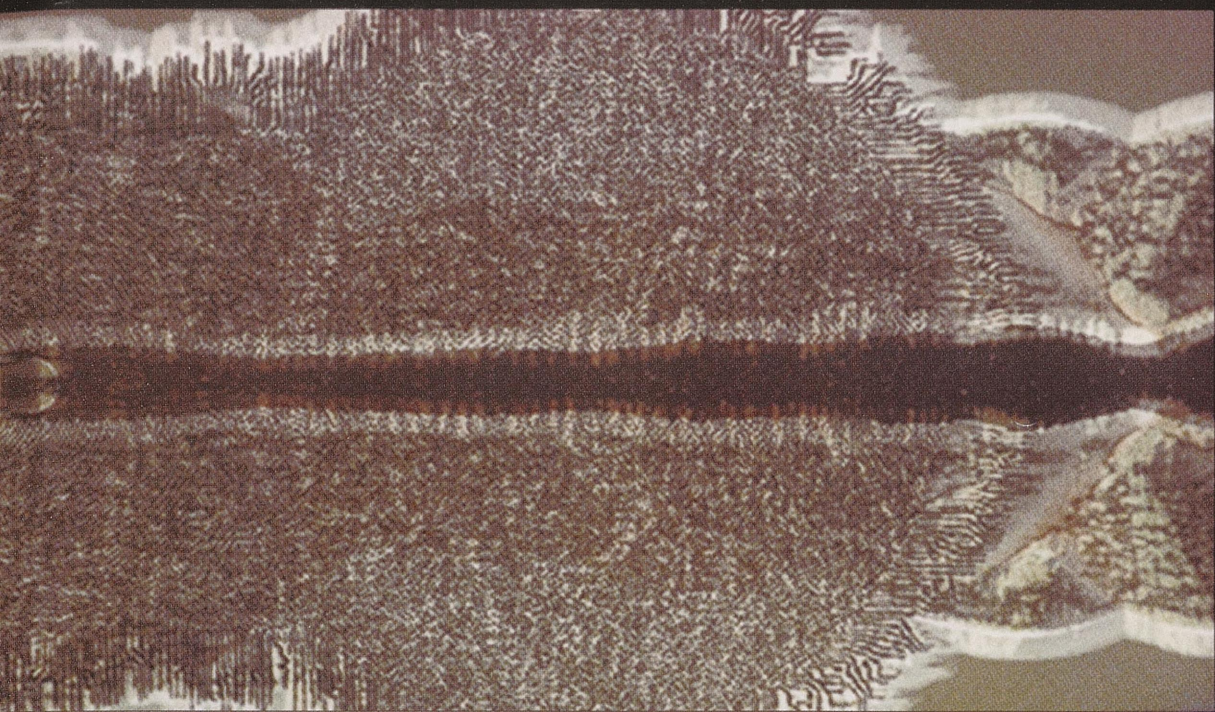
facebook.com/blackboxteater
#blackboxteater
@blackboxteater

Offentlig transport:
Birkelunden: Trikk 11, 12, 13
Carl Berners plass: Trikk 17, buss 31, 32, bane 5
Fagerheimgata, Sannergata: Buss 30
Københavngata: Buss 20, 21, 28, 33

Please see blackbox.no for ticket and transport info in English.

Team

Teatersjef / artistic and general director:
Anne-Cécile Sibué-Birkeland
Dramaturg: Melanie Fieldseth
Økonomi og administrasjonssjef /
head of administration: Magnus Salte
Produsent / producer: Karoline Bjune
Kommunikasjonssjef /
head of communication: Sara Wegge
Teknisk sjef / head of technical department:
Jean Vincent Kerebel
Lydmester / sound manager: Trond Johnsrud
Freelance technical department:
Kim, Lili, Marcus, Fredric, Mohi,
Tanguy, Peder, Scarlett & co.
Barsjef / bar manager: Morten Kippe
Frontlinje og bar / front of house and bar staff:
Veronica Molin Bruce, Elisabeth Carmen Gmeiner,
Ida Holthe Lid, Daniel Rodrigo Nilsen, Ida Marie
Sandvik, Annlaug Selstø, Talette Simonsen,
Runa Skolseg, Andrea Skotland,
Kjersti Aas Stenby, Åsne Storli, Solveig Wiig
Distribusjon / distribution: Janne Mikkelsen

Ansvarlig redaktør / editor-in-chief:
Anne-Cécile Sibué-Birkeland
Redaksjon / editorial team:
Melanie Fieldseth, Magnus Salte,
Anne-Cécile Sibué-Birkeland,
Sara Wegge
Design: Peder Bernhardt
Trykk / print: Nilz & Otto
Opplag / edition: 1000

© Black Box teater 2017

25.-26. august
Samira Elagoz (FI/NL)
Cock, Cock...
Who's There?

8.-17. september
Verdensteatret (NO)
HANNAH
I samarbeid med Ultima og
Henie Onstad Kunstsenter

13.-14. september
Becker/ Langgård (NO)
New Skin
I samarbeid med Ultima

19.-20. september
Heine Avdal &
Yukiko Shinozaki/
Fieldworks (NO/JP)
Unannounced

21.-25. september
Klassikere for kids (NO)
Faust for kids
Forbrytelse og straff
Til fyret

4.-5. oktober
Nicola Gunn (AU)
Piece for Person and
Ghetto Blaster

11.-14. oktober
Mette Edvardsen (NO)
oslo

13. oktober
Juan Dominguez (ES)
between what is no longer
and what is not yet

22. oktober
Marlene Monteiro
Freitas (CV/PT)
Guintche
I samarbeid med CODA

24. oktober
Marlene Monteiro
Freitas (CV/PT)
Of Ivory and Flesh –
Statues Also Suffer
I samarbeid med CODA

27.-28. oktober
Ingrid Berger Myhre (NO)
Blanks
I samarbeid med CODA

3. november
Waiting for the Sun

8.-9. november
Mårten Spångberg (SE)
Powered by Emotion

15.-18. november
Nela Hustak
Kornetova (NO)
Mine

16.-18. november
Tormod Carlsen (NO)
O – The Healing Lump

21. november
Pluss pluss
Kuratert av Helle Siljeholm

24. november
Spreafico Eckly (NO)
Vive la Phrance